

АНДРЕА КРЕЙМЪР ВЪЛЧЕ БИЛЕ

Част 2 от „Нощна сянка“

Превод от английски: Вера Паунова, 2011

chitanka.info

На Уил, завинаги

*„На война, силата и измамата
са двете основни добродетели.“*

Томас
„Левиатан“

Хобс,

БЛАГОДАРНОСТИ

Три пъти „ура“ за глутницата зад „Вълче биле“! Чарли Олсън, Ричард Пайн, Линдзи Блесинг и страхотният екип на „Инкуел Мениджмънт“ бяха безценни навигатори, които никога не допуснаха този кораб да се отклони от правилния курс. Без остроумието и мъдростта на Майкъл Грийн, временното ми пребиваване в света на книгоиздаването нямаше да бъде и наполовина толкова приятно. Със своята проникателност и набитото си око Джил Сантополо ловко придаде привлекателен вид на тази книга. Джил, благодаря ти за споделените приключения в писането и цирковия трапец! Всички от „Пенгуин Янг Рийдърс Груп“ ми станаха като второ семейство: Дон Уайсбърг, Дженифър Халър, Емили Ромеро, Ерин Демпси, Шанта Нюлин, Джаки Енгел, Линда Макарти, Катрина Дамкьолер, Фелиша Фрейзър, Скоти Боудич, Къртни Ууд, Ана Джарзаб, Джулия Джонсън и всички страхотни търговски представители. Благодаря ви за работата, която вършите, и за насърчението.

Тази книга е плод на безвъзмездните усилия на толкова много хора. Както винаги, благодаря на невероятната Лиза Дезроше за нейната критика. Да си писател има и още една хубава страна — сприятеляването с толкова много прекрасни автори: Синтия Лейтич Смит, Бека Фицпатрик и Кирстин Уайт — благодарна съм ви за добрината и ентузиазма. Благодаря и на родителите ми, които се вълнуват за книгите ми повече и от мен самата. На брат ми Гарт, задето не ми позволи да се откажа. Както и на Уил, който запали в мен огън, който никога няма да угасне.

ЧАСТ ПЪРВА ЧИСТИЛИЩЕ

*Бях изнурен; и несигурни накъде да поемем,
спряхме, на място по-пусто от пустиня.*

Данте, „Чистилище“

В ушите ми отекваха крясъци, обгръщаше ме мрак.

Ужасна тежест притискаше гърдите ми и аз се борех за въздух, давейки се в собствената си кръв. Рязко си поех дъх и се надигнах, примигвайки, за да свикна със сумрака.

Крясъците спряха и стаята потъна в тишина. Преглътнах мъчително няколко пъти и се опитах да навлажня пресъхналата си уста. Отне ми няколко секунди, докато осъзная, че крясъците бяха идвали от мен, раздирайки до болка гърлото ми. Вдигнах ръце към гърдите си и прокарах пръсти по ризата си. Платът беше съвсем гладък, нямаше и следа от дупките, оставени от стрелите на арбалета. Макар да не виждах добре в сумрака, разбрах, че това не е моята риза или по-точно — че това не е пуловерът, който Шей ми беше заел и който носех в нощта, която промени всичко.

Порой от образи нахлу в съзнанието ми. Снежна покривка. Гора, потънала в мрак. Биене на барабани. Вълчи вой, който ме приканва да отида там, където ще се състои съюзът.

Съюзът. Кръвта се вледени във вените ми. Бях избягала от предначертаната си съдба.

Бях избягала от Рен. При мисълта за него сърцето ми се сви, ала когато отпуснах лице в ръцете си, образът му бе изместен от образа на момче, коленичило в гората, с вързани очи и ръце. Съвсем само.

Шей.

Докато ту изпадах в безсъзнание, ту отново се свестяхах, чувах гласа му и усещах допира на ръката му върху бузата си. Какво се бе случило? Толкова дълго ме бе оставил сама в мрака... Все още бях сама. Ала къде?

Постепенно очите ми привикнаха със здрача в стаята. Бледи слънчеви лъчи, успели някак да разкъсат облаците, се процеждаха през цветните стъкла на прозорците по отсрещната стена и придаваха розов оттенък на мъждивите сенки. Огледах се наоколо, търсейки някакъв изход и вдясно от леглото, на около три-четири метра от себе си, видях висока дъбова врата.

Успях да успокоя дишането си, ала сърцето ми продължаваше да бие лудешки. Преметнах крака през ръба на леглото и предпазливо стъпих на пода. Изправих се с лекота и начаса усетих как мускулите ми се изопнаха, напрегнати и готови за всичко.

Наложеше ли се, можех да се бия и дори да убивам.

В този миг до ушите ми достигна тропот на тежки ботуши. Бравата се завъртя, вратата се отвори и на прага застана мъж, когото бях виждала само веднъж. Гъстата му коса бе с цвят на силно кафе, лицето му, със строги, издялани черти и няколкодневна прошарена брада, бе покрито с едва забележима мрежа от бръчици — позахабено, ала въпреки това привлекателно.

За последен път бях видяла това лице секунди преди собственикът му да ме цапардоса с дръжката на меча си. Кучешките ми зъби се изостриха, в гърлото ми се надигна ръмжене.

Той отвори уста, ала преди да успее да каже каквото и да било, аз се преобразих и приклепнах като за скок, оголих зъби насреща му, ръмжейки заплашително. Имах две възможности — да го разкъсам на парчета или да се втурна покрай него. И най-вероятно разполагах само с няколко секунди, за да реша.

Ръката му се спусна към кръста и отметна коженото яке, разкривайки дръжката на дълга, извита сабя.

„Аха, значи ще се бием.“

Мускулите ми потръпнаха и аз се засилих, готова да впия зъби в гръкляна му.

— Почакай.

Той свали длан от дръжката на сабята и вдигна умиротворително ръце.

Замръзнах на мястото си, поразена от жеста му и доста подразнена от самонадеяността му. Сякаш можеше да ме успокои толкова лесно! Щракнах заплашително с челюсти, но все пак се осмелих да хвърля поглед към коридора зад него.

— Не би искала да го направиш — каза той и лекичко се отмести, закривайки коридора от погледа ми.

В отговор аз изръмжах.

„А ти не би искал да научиш на какво съм способна, когато ме притиснат до стената.“

— Разбирам, че инстинктът те кара да опиташ — продължи той, скръствайки ръце пред гърдите си. — Може и да минеш покрай мен, но в дъното на коридора ще се натъкнеш на пазачи. Дори да успееш да се промъкнеш и покрай тях — на което вероятно си способна, все пак си алфа, — на всички изходи пазят още по-многобройни отряди.

Все пак си алфа.

„Откъде знае коя съм?“

Отстъпих назад, без да преставам да ръмжа, и хвърлих поглед към високите прозорци зад себе си. Лесно можех да строша стъклото. Вярно, щеше да боли, ала стига да не се намирахме твърде нависоко, щях да оцелея.

— Няма да стане — каза той и също погледна към прозорците.

„Какъв е този тип? Четец на мисли?“

— Ще паднеш върху солиден мрамор от повече от петнайсет метра — при тези думи той направи крачка напред и аз отново отстъпих. — А никой тук не иска да пострадаш.

Ръмженето заглъхна в гърлото ми.

Той понижи глас и бавно каза:

— Защо не приемеш човешката си форма и да поговорим.

Изскърцах раздражено със зъби и направих крачка напред, но и двамата знаехме, че с всяка изминала минута самоувереността ми намалява.

— Ако се опиташ да избягаш — продължи той, — ще бъдем принудени да те убием.

Каза го толкова спокойно, че ми трябваше секунда, докато осъзная значението на думите му. От гърдите ми се откъсна кратък, сърдит лай, който отстъпи място на мрачен смях, когато отново си възвърнах човешкия облик.

— Мислех, че никой тук не иска да пострадам.

Едното ъгълче на устните му трепна.

— Така е. Кала, аз съм Монроу.

И той направи крачка към мен.

— Стой, където си — оголих аз кучешките си зъби.

Той спря.

— Все още не си се опитал да ме убиеш — казах, като продължавах да оглеждам стаята в търсене на нещо, което би ми дало тактическо превъзходство. — Но това не означава, че мога да ти имам

доверие. Видя ли сабята, която виси на кръста ти, дори да трепва, ще останеш без ръка.

Той кимна.

Главата ме болеше от хилядите въпроси, които се въртяха в нея, отново започваше да не ми достига въздух. Ала не можех да си позволя пак да изпадна в паника. Нито пък да покажа и най-малка слабост.

Постепенно в съзнанието ми се надигнаха спомени и по кожата ми сякаш плъзнаха ледени пръсти, които ме накараха да настръхна. Викове на болка отекнаха в главата ми. Потреперих, видяла отново как призраци плъзват около мен като неясни сенки, докато някъде отгоре долитаха писъците на сукубите. Кръвта ми се вледени.

Монроу! Момчето е ей там.

— Къде е Шей?

Едва успях да произнеса името му и с ужас зачаках отговора на Монроу.

Още образи от миналото нахлуха в ума ми, бъркотия от картини, които отказваха да застанат на фокус. Борех се с тях, мъчейки се да ги уловя и да ги накарам да останат неподвижни поне за малко, така че да добия някаква представа какво се бе случило и как се бях озовала тук. Спомних си как тичаме из тесни коридори и как, давайки си сметка, че сме хванати натясно, се втурваме в библиотеката на имението „Роуан“. Видях Боск, вуйчото на Шей, да подкопава яростта ми, посявайки у мен съмнение за онова, което ни се случваше.

— *Кажми ми кой си в действителност.*

— *Аз съм вуйчо ти — спокойно отвърна Боск и пристъпи към нас. — Твоята плът и кръв.*

— *Кои са Пазителите?*

— *Други като мен, които искат единствено да те защитят. Да ти помогнат. Шей, ти не си като другите. Притежаваш способности, каквито дори не можеш да си представиш. Аз мога да ти покажа кой си в действителност. Да те науча да използваш силата, с която си надарен.*

— *Щом толкова искате да му помогнете, защо трябваше да го принесем в жертва по време на съюза? — намесих се аз и застанах между Боск и Шей, прикривайки го с тялото си.*

Боск поклати глава.

— Поредното злощастно недоразумение, Кала. Искане да изпитаме верността ви към благородната ни кауза. Мислех, че сме ти осигурили най-доброто образование на света, но може би не си запозната с историята на Авраам и сина му Исаак? Не е ли принасянето в жертва на онзи, когото обичаш, най-доброто изпитание за вярата? Нима наистина допускаш, че бихме поискали Шей да загине от ръката ти? Та нали ние ти възложихме да го защитаваш!

Усетих, че започвам да треперя.

— Лъжеш!

— Нима? — благо се усмихна Боск. — След всичко, което преживя, нима нямаш вяра в своите господари? Никога нямаше да те принудим да нараниш Шей. В последния момент щяхме да осигурим друга жертва. Разбирам, че подобно изпитание може би ти се струва прекалено ужасно, навярно си казваш, че сме искали твърде много от теб и Рение, и че сте твърде млади.

Свих ръце в юмруци, та Монроу да не види, че треперят. Отново чух писъците на сукубите и инкубите, съскането на химерите и шума от тътрузеците се носе на ужасяващите, съсухрени създания, които бяха изпъзтели от картините, украсяващи стените на имението „Роуан“.

— Къде е Шей? — повторих през стиснати зъби. — Кълна се, че ако не ми кажете...

— Той е под нашите грижи — спокойно отговори Монроу.

И отново същата едва загатната усмивка. Сдържаното, ала уверено държание на този мъж ме озадачаваше.

Не разбирах и какво има предвид под „грижи“. Все така оголила зъби, направих крачка, без да свалям поглед от Монроу, в очакване на неговата реакция. Пред очите ми отново се заредиха картини от миналото, като неясни рисунки с водни бои.

Студен метал, обгръщащ ръцете ми, а после изцракване и ето че белезниците вече не стягаха китките ми. Топлината на нежно докосване, прогонило вледеняващия мраз, пълзящ по кожата ми.

— Защо още не се е събудила? — попита Шей. — Обещахте ми, че тя няма да пострада.

— Ще се оправи — отвърна Монроу. — Магията на стрелите действа като мощно успокоително; ще отнеме известно време,

докато ефектът ѝ отмине.

Опитах се да кажа нещо, да помръдна, ала клепачите ми бяха твърде тежки и усетих как отново потъвам в мрачните дълбини на безпамятен сън.

— Ако се споразумеем, ще те заведа при него — продължи Монроу.

— Да се споразумеем?

Неслучайно се опитвах да не показвам никаква слабост. Ако мислех да сключвам сделка с един Търсач, аз бях тази, която щеше да поставя условията.

— Да.

Той рискува да се приближи още мъничко и когато не възразих, по устните му пробяга усмивка. Тя обаче трая само миг. Монроу не се опитваше да ме измами (не долавях и най-слаб мирис на страх), ала нещо прогони усмивката му. Болка?

— Нуждаем се от теб, Кала.

Недоумението ми нарасна още повече, но го прогоних, както човек пропъжда ято досадни мухи. Трябваше да изглеждам сигурна в себе си и да не издавам объркването си от странното му държание.

— Кои сте вие? И за какво ви трябва?

Гневът ми се бе изпарил, ала нарочно оставих кучешките си зъби заплашително издължени. Монроу не биваше да забравя нито за миг с кого си има работа. Трябваше да напомня не само на него, но и на самата себе си, че все още съм алфа. В този миг разполагах единствено със своята сила.

— Моите хора — отвърна той и направи неопределен жест към вратата и каквото и да се намираше отвън. — Търсачите.

— Ти оглавяваш Търсачите?

Монроу изглеждаше силен, ала блед — като човек, който никога не получава достатъчно сън.

— Аз съм един от Водачите. Оглавявам отряда Халдис. Щабът ни е в Денвър.

Нека поговорим за твоите приятелчета в Денвър. Някъде в дебрите на съзнанието си видях Лумин, моята господарка, да се усмихва и чух писъка на Търсача.

Кръстосах ръце пред гърдите си, за да не потреперя.

— Хубаво.

— Ала не само моят отряд се нуждае от помощта ти — продължи Монроу и като се обърна рязко, закрачи напред-назад. — Всички се нуждаем от нея. Нищо не е както преди и нямаме никакво време за губене.

Той прокара пръсти през тъмната си коса, очевидно погълнат от мислите си. Поколебах се дали да не изтичам покрай него, ала нещо в държанието му ме хипнотизираше, достатъчно, за да се запитам дали наистина искам да избягам.

— Нищо чудно да се окаже, че ти си единственият ни шанс. Не мисля, че Потомъкът е в състояние да го направи сам. Ти може би си последното неизвестно в уравнението. Онова, което ще наклони везните в наша полза.

— Кои везни?

— На войната. Ти можеш да сложиш нейния край.

Война. Самата дума бе достатъчна, за да накара кръвта ми да закипи. Доволна бях, че е така — от огъня, разлял се във вените ми, начаса се почувствах по-силна. Та нали бях обучена именно за да се бия в тази война.

— Искаме да се присъединиш към нас, Кала.

Едва го чувах, обгърната в облак от алена мъгла — мисли за насилието, погълнало толкова много от живота ми, изпълваха цялото ми същество.

Войната на магьосниците.

Служех на Пазителите в техните битки против Търсачите от деня, в който станах достатъчно голяма, за да разкъсам месо със зъбите си. Ловувах заради тях. Убивах заради тях.

Погледът ми се спря върху Монроу. Бях убила *негови* хора. Как можеше да иска да се присъединя към тях?

Сякаш доловил моите съмнения, той се закова на място. Не каза нищо, просто склочи ръце зад гърба си, без да откъсва очи от мен, чакайки да проговоря.

Преглътнах, насилвайки се да звуча спокойно:

— Искате да се бия на ваша страна?

— Не само ти — също като мен, и той едва успяваше да овладее гласа си. Изглеждаше така, сякаш искаше да изпълни пространството между нас с мислите, които бушуваха в главата му. — Ала ти си

особено важна, защото си алфа, водач по рождение. Именно от това се нуждаем. Именно от това се нуждаем открай време.

— Не разбирам.

Пламъкът, който гореше в очите му, бе едновременно плашещ и заплениващ.

— Стражите, Кала. Твоята глутница. Искаме да ги привлечеш на наша страна. Да се биете заедно с нас.

Подът сякаш пропадна под краката ми, стори ми се, че се сгромолясам. Копнеех да му повярвам, защото не беше ли това същото, което се бях надявала да открия?

Начин да освободя глутницата си.

Да, точно това беше. Сърцето ми заби учестено само при мисълта да се върна във Вейл. Да открия останалите от глутницата. Отново да видя Рен. Да ги отведе далеч от Пазителите. Да им дам друг, по-добър живот.

Ала Търсачите бяха наши врагове... Трябваше много да внимавам, ако се споразумееш с тях. Реших да попресиля колебанието си.

— Не знам дали е възможно...

— Разбира се, че е възможно! — Монроу се хвърли към мен, сякаш искаше да сграбчи ръцете ми; в очите му се появи див блясък.

Аз отскочих и като приех вълчия си образ, щракнах с челюсти към пръстите му.

— Съжалявам — поклати глава той. — Има толкова много неща, които все още не знаеш.

Отстъпих назад. Прорязаното му от бръчки лице му придаваше изтерзания вид на човек, който крие безброй тайни.

— Никакви внезапни движения, Монроу — предупредих го и предпазливо пристъпих напред, протегнала ръка, за да му попреча отново да се хвърли към мен. — Успя да събудиш интереса ми, но не мисля, че осъзнаваш какво искаш от мен.

— Напротив — той извърна поглед, сякаш сепнат от собствените си думи. — Искам да рискуваш абсолютно всичко.

— И защо ми е да го правя? — попитах.

Ала всъщност вече знаех отговора. Бях заложила на карта всичко, което имах, за да спася Шей. И бих го направила отново, без да

се замисля, ако това означаваше да се върна при своята глутница. Да ги спася.

Монроу направи крачка назад, освобождавайки пътя към отворената врата, и разпери ръце.

— Заради свободата.

Пристъпихме в просторен, добре осветен коридор и аз ахнах. Стените бяха издялани от лъскав мрамор, който отразяваше слънчевите лъчи, нахлуващи през прозорците, и покриваше като с искрящо покривало всичко наоколо.

„Къде съм?“

Красотата, която ме заобикаляше, така ме порази, че за миг дори не забелязах, че с Монроу не сме сами.

— Внимавайте!

Подчертано мрачният глас ме накара да подскоча.

Обърнах се, потискайки с усилие желанието да приема вълчия си облик, сърдита, задето се бях оставила да ме изненадат по този начин. Желанието да се преобразя стана още по-голямо, когато разпознах онзи, който се бе обадил.

Итън. Два пъти се бяхме срещали... и сражавали. Първо в библиотеката, а след това — в имението „Роуан“. Оголих кучешките си зъби и свих юмрук пред гърдите си, без да откъсвам очи от него. Стрелите от арбалета му едва не ме бяха убили, преди Монроу да ме прати в безсъзнание с дръжката на меча си. Итън отвърна на погледа ми. Носът му все още бе леко изкривен от удара, с който Шей го бе строшил, ала вместо да загрозява суровата му привлекателност, това му придаваше още по-опасен вид. Мускулите ми потръпваха само като го гледах и едно-единствено помръдване на пръстите му към камата, висяща на кръста му, се оказа достатъчно.

Преобразих се наскоро скока си, а викът ми премина в страховит вой, докато връхлитах отгоре му, заслепена от гняв.

Глупачка. Глупачка. Глупачка. Две добри думи от Монроу и ето че се бях напъхала право в клопката, която ми бяха заложили.

Итън впи пръсти в козината на гърдите ми и ме отблъсна назад, така че зъбите ми изщракаха във въздуха, без да успеят да се докопат до гърлото му. Порой ругатни се изля от устата му, докато се гърчеше под тежестта ми. Откопчих се от хватката му, но преди да впия зъби в незащитената му плът, някой се стовари върху гърба ми.

Нечии ръце и крака се обвиха около вълчето ми тяло и с всичка сила се вкопчиха в мен, отказвайки да ме пуснат. Изръмжах и опитах да се откопча, извивайки глава назад, за да видя лицето на новия си нападател. Не успях обаче да различа чертите му, нито да склупча челюсти около ръката, която ме притискаше. Победоносният вик, нададен от нечий плътен глас, както и разнеслият се смях, ме накараха съвсем да освирепея. Извила гръб в дъга, подскочих високо и рязко се завъртях, мъчейки се да го отметна от себе си.

Оказа се, че смяхът идва от Итън, който бе побързал да се изправи на крака и сега наблюдаваше опитите ми да се откопча, доволно ухилен.

Само така, каубой! Задръж се още осем секунди и златото е твое — каза той. — Вече изкара пет секунди.

Престанете! — Монроу застана между Итън и мен. — Кала, аз ти дадох думата си. Тук нищо не те застрашава. Конър, слез от нея.

Смяхът на Конър отекна зад мен и ме накара да се замятам още по-яростно.

— Но Монроу, това е нов рекорд!

Добре дошли на вълчето родео — обади се Итън, който вече така се превиваше от смях, че трябваше да подпре ръце на коленете си, за да не се прекатури.

Казах да престанете!

В гласа на Монроу нямаше и помен от веселие.

Конър ме пусна толкова неочаквано, че в изненадата си продължих да се мятам неистово още няколко секунди и едва не паднах.

— По-полека, спяща красавице!

Обърнах се рязко и видях Конър да се хили насреща ми. Веднага си спомних кой беше — вторият от двамата мъже, които ни бяха нападнали в библиотеката, както и един от Търсачите, нахлули в имението „Роуан“. Именно той бе вдигнал припадналия Шей, както си беше във вълчи облик, и го бе измъкнал от армията призраци, сукуби и инкуби на Боск. Потреперих, както от спомена за страховитата орда, така и заради ужаса, сковаващ ме при мисълта какво ли бе станало с Шей.

За разлика от Итън, по чийто поглед разбрах, че му се иска да забие камата си в тялото ми също толкова силно, колкото аз жадувах да

впия зъби в гърлото му, Конър се мъчеше да потисне смеха си, което му придаваше по момчешки привлекателен и дори леко невинен вид. Само че съвсем не бях забравила умението, с което въртеше меча. Две извити саби, като тази на Монроу, висяха на кръста му и в този момент. Оголих зъби насреща му и бавно отстъпих назад.

— Май сме малко кисели веднага щом се събудим? — подсмихна се Конър. — Обещавам, че ще ти намерим нещо за закуска, вълчице. Но не и Итън, става ли?

— Кала — каза Монроу и се приближи към мен, клатейки глава, — ние не сме ти врагове. Моля те, нека ти го докажа.

Срещнах тъмните му очи — напрегнати и леко уплашени, а после хвърлих поглед към Итън и Конър. Макар и на няколко крачки зад Монроу, те бяха застанали като стражи от двете му страни, ала никой от тях не бе извадил оръжие. В мен се бореха противоречиви импулси. Всичките ми инстинкти крещяха да се хвърля в атака, но пък Търсачите бяха действали единствено в самозащита, а и сега не се опитваха да ме наранят.

Възвърнах си човешкия образ, макар и неспокойна.

— Така ми харесва много повече! Не си ли съгласен? — тихо подметна Конър и хвърли кос поглед на Итън, който само изсумтя.

— Те какво правят тук? — попитах Монроу, посочвайки другите двама. — Нали каза, че с теб ще бъда в безопасност.

— Част са от моя отряд. И ти ще трябва да си сътрудничиш с тях. Можеш да им имаш същото доверие, каквото и на мен.

Сега бе мой ред да избухна в смях.

— Как ли пък не! Тези двамата са се опитвали да ме убият неведнъж.

— Никакви схватки повече, след като сме от един отбор — обади се Конър. — Честна скаутска.

— Сякаш някога си бил скаут — каза Итън с усмивка, която трая само миг. — А и тя току-що се опита да ми прегризе гърлото!

— Итън! — Монроу го изгледа строго.

Само че враждебността на Итън ми действаше далеч успокояващо, отколкото обещанията на Монроу или подигравките на Конър — заплахите му бяха разбираеми. Те бяха Търсачи, а аз — Страж. Какво друго можехме да очакваме един от друг, освен кръвопролития?

— Кала — Монроу отново насочи вниманието си към мен. — И нашият, и твоят свят се променят по-бързо, отколкото можеш да си представиш. Забрави всичко, което си мислиш, че знаеш за нас. Можем да си помогнем взаимно. Всички искаме едно и също.

Не отговорих, чудейки се какво ли искам аз според него.

— Ще дойдеш ли с нас? — попита той. — Ще изслушаш ли онова, което имам да ти кажа?

Откъснах очи от лицето му и се огледах наоколо. Нищо не ми бе познато. Побегнех ли, нямаше да имам представа къде отивам. Но пък можех да си отворям очите за някакъв път за бягство, докато следвах Монроу натам, накъдето ме водеше.

— Добре — казах най-сетне.

— Чудесно! — изсмя се Конър. — Никакви битки повече! Това сигурно означава, че сега сме първи приятели. Да го означуваме с една прегръдка, а?

И той неприкрито изгледа гърдите ми.

— Та тя е вълчица! — сприхаво подхвърли Итън. — Това е извратено.

— Не и в този момент — отвърна Конър, без да отклонява погледа си, и дори направи няколко крачки към мен.

Когато се приближи, усетих мирис на кедрово дърво и теменужки, примесен с уханието на кафе. Тази миризма ми беше позната и ме накара да отскоча назад, оголила зъби. Нова вълна от неясни спомени се надигна в главата ми.

— Сигурен ли си, че е алфа? — попита Конър, притискайки ме още по-здраво, когато се размърдах. — На мен не ми изглежда толкова опасна.

— Ти да нямаш избирателна памет, глупако? — сопна се Итън. — Само защото сега е привлекателна блондинка, не означава, че вълкът в нея си е отишъл.

— Просто гледам на нещата от хубавата им страна, човече — разсмя се Конър. — Живея за момента. А точно в този момент държи едно страхотно момиче в прегръдките си.

— Престанете да говорите за нея така, сякаш не съм тук! — изрева Шей.

— О, ужас на ужасите! Май ядосах Негово величество — каза Конър. — Дали някога ще ми прости!

— Не предизвиквай момчето, Конър — намеси се Монроу. — Почти стигнахме мястото на срещата.

— Извинявай, малкия — подсмихна се Конър.

— Е, сега вече прекали! — изръмжа Шей.

Разнесе се тропот на крака.

— По-полека! — чух да казва Итън и го видях да застава пред мен. — Не мога да ти позволя да го направиш, хлапе.

— Достатъчно — отсече Монроу. — Ето го порталът. Влизайте.

Опитах се да помръдна и присвих очи, мъчейки се да видя къде съм. Въздухът сякаш засия, топлина измести студа. Ръцете на Конър се ключиха още по-здро̀во около мен и аз отново изгубих съзнание.

Докато гледах дяволитата усмивка на Конър, осъзнах, че съм я виждала и преди, колкото и неясен да беше споменът. Той отвърна на погледа ми, с очи, в които играеха пакостливи искрици. Свих ръка в юмрук, чудейки се дали щеше да ми достави по-голямо удоволствие да го ударя в стомаха или малко по-ниско. Ако искаше да избегне спречквания с мен, щеше да му се наложи да обуздава езика си в мое присъствие.

Монроу обаче ме изпревари.

— Престани, Конър. Дай й малко време, за да свикне с всичко това и с твоето изчанчено чувство за хумор.

— Слушам, сър! — Конър отдаде чест по войнишки, ала се смееше.

Недоумението ми се завърна. Итън изсумтя, без да сваля недоверчив поглед от мен, но остана на мястото си. Очевидно не се опитваха да ме провокират. Тъй като при предишните ни срещи неизменно бях правила всичко по силите си, за да ги убия, сега ми беше трудно да разбера странните им, безгрижни закачки. Кои бяха тези хора?

— Аника ни очаква в Тактическата зала — каза Монроу и се прокашля, мъчейки се да прикрие, макар и не особено успешно, собствения си смях. След това се обърна и пое по коридора. — Да вървим.

Буквално бях принудена да подтичвам, за да не изостана от него. Конър и Итън вървяха след нас, което все още ме караше да се чувствам неспокойна, и трябваше да повикам на помощ цялата си воля,

за да не ги поглеждам през рамо час по час, ако не за друго, то за да изръмжа заплашително насреща им.

Колкото по-дълго вървахме, толкова повече нарастваше объркването ми. Коридорът се извиваше дъгообразно и макар да минахме покрай много врати, не срещнахме нито един ъгъл или остър завой. Каквото и да бе това място, то очевидно бе кръгло и пълно със слънчева светлина, която ставаше все по-силна, докато утрото отстъпваше място на деня. Светлина, която блещукаше във въздуха и ме караше да примигвам. Дори стените искряха. Миниатюрни жили от пъстроцветни кристали набраздяваха мраморните стени и пода, същински реки от багри, които се сливаха с лъчите на слънцето и изпълваха коридора с фантастични дъги. Цялото ми внимание бе погълнато от омагьосващата игра на светлината, затова едва не се блъснах в Монроу, когато той най-неочаквано спря.

Бяхме стигнали до просторна галерия, от която можеше да се тръгне наляво или надясно. Наляво, там, където трябва да се намираше центърът на сградата, отвеждаше не коридор, а мраморен мост, до който се стигаше през стъклени врати. Проследих пътеката от дялан камък и онова, което видях, ме остави без дъх. Стените изчезваха, разкривайки огромен двор, който се простираше на поне петнайсет метра под моста.

„Монроу май не ме излъга за прозорците.“

Дворът беше пълен с... оранжерии и градини? Приличаха на градини, но в тях не растеше нищо. От друга страна, сега беше зима. Нали така? Колко дълго всъщност бях останала тук?

Вдигнах очи нагоре и видях, че за разлика от коридора, по който бяхме дошли, дворът няма покрив. От другата страна на стъклените врати ситни снежинки лениво се стелеха над тъмната пръст.

Някой сложи ръка на рамото ми и аз подскочих.

— Първо работата — усмихнато каза Монроу. — Обещавам, че по-късно ще те разведем наоколо.

— Добре — отвърнах, изчервявайки се леко.

Поехме надясно, като на мен не ми оставаше друго, освен да се надявам, че не съм имала твърде поразен вид, докато оглеждах сградата.

Този коридор бе доста по-широк от първия и, за разлика от него, бе свършено прав. Имаше врати и от двете страни, както и солидна

двукрила врата насреща ни. Когато стигнахме до нея, неволно ахнах — върху всяко от крилата беше вдълбан алхимическия символ за „земя“. Същият символ, с който върху страниците на „Войната на всички срещу всички“ бе отбелязана пещерата Халдис.

— Явно си е подготвила домашното — подхвърли Конър. — Сайлъс ще остане доволен.

Монроу и Итън не му обърнаха внимание, а аз прехапах устни, напомняйки си, че с нищо не бива да издавам какво се върти в главата ми. Ала всичките ми усилия отидоха на вятъра, когато Монроу отвори вратата и ние прекрачихме прага на просторно помещение, с една-единствена маса в средата. Кръгла и масивна, тя бе като извадена от някоя легенда за крал Артур. Стените бяха покрити с книги — стари и подвързани с кожа, досущ като онези, в които се бяхме ровили в имението „Роуан“. Приликата бе достатъчна, за да ме накара да настръхна.

С угълчето на окото си видях, че пред една от етажерките стоят двама души и тихичко разговарят, докато разглеждат заглавията на книгите. Един от тях бе някой, когото познавах. И обичах.

Наклонил глава на една страна, Шей слушаше какво му говори момичето до него. Тя изглеждаше на моите години и имаше влажни, кафяви очи, полузакрити от няколко кичура махагоновочерна коса, изплъзнали се от дебелия кок, пристегнат с метална шнола на тила ѝ. За първи път виждах Търсач, който да не е въоръжен до зъби, ала въпреки това дрехите ѝ, досущ като на останалите, имаха суров вид — протъркани кожени панталони, ботуши с дебели подметки и тясна туника от небоядисан лен. Всъщност, същите дрехи като онези, с които бях облечена и аз. От широкия колан, който опасваше хълбоците ѝ, висяха два причудливи метални шипа. Нямах никаква представа за какво служат. Дълги около шейсетина сантиметра, те приличаха на тесни, сребърни траверси, заострени в единия край. В ръката си държеше няколко навити на руло листа, с които ритмично удряше по бедрото си.

Другата ѝ ръка, забелязах аз и мигом настръгнах, почиваше върху рамото на Шей. Ревността ме сграбчи в железните си лапи и ме стисна в задушаваша прегръдка. Не исках никое друго момиче да го докосва. Той беше само мой.

Шей вдигна глава, сякаш бе доловил мислите ми, но когато се обърна, разбрах, че всъщност бе усетил миризмата ми и от това по гръбнака ми пробягаха тръпки. Втурнах се към него, хвърляйки заплашителен поглед на тъмнокосото момиче, докато минавах край него.

Кала! — възкликна Шей и протегна ръце към мен. — Добре ли си?

Сърцето ми биеше лудешки, едва си поемах дъх. Толкова се бях страхувала, че никога вече няма да го видя. Че никой от нас няма да преживее това изпитание.

Понечих да кимна, но в този миг краката ми се подкосиха. Шей обаче бе тук и обви ръце около кръста ми, преди да съм паднала. Вкопчих се в него — сега той бе също така силен, както и аз. С едната си ръка нежно ме притисна към гърдите си, ушите му докоснаха косата ми.

Шей. Поех дълбоко дъх и уханието му — ухание на пролет, топло и изпълнено с надежда като слънчевите лъчи, в които се къпеше стаята — нахлу в мен.

Зарових пръсти в косата му и притеглих лицето му към моето. Почувствах изненадата му, сладостна и ослепителна, когато го целунах. Сладостта отстъпи място на топлина, а после на изпепеляваща жар, когато устните му се плъзнаха по бузата ми.

— Кала — прошепна той, улавяйки крайчето на ухото ми между зъбите си — вълчи жест, който ме накара да заровя лице във врата му.

„Мой. Той е само мой.“

— Ужасно се измъчвах, че не мога да бъда с теб — каза той и лекичко се отдръпна, за да ме погледне. — Господи, страхотно е отново да те видя!

Конър подсвирна, а в очите на тъмнокосото момиче припламнаха дяволити искрици. Въпреки облекчението от това, че отново съм с Шей, не можех да не изругая вътрешно, задето бях допуснала тази моментна липса на предпазливост. Та ние не бяхме сами! Всяко наше движение се следеше. Шей ужасно ми беше липсвал, копнеех до болка да го докосна още от мига, в който го видях, ала не беше нужно Търсачите да го научават. Заповядах си да се стегна и се освободих от прегръдката му.

— Добре съм, Шей — казах, опитвайки се да не обръщам внимание на болезненото чувство за загуба, обзело ме, когато той ме пусна. — В общи линии. Малко съм объркана.

— Именно затова сме тук — обади се Монроу и пристъпи към нас. — Шей, ти си добре, нали?

— Сега вече — да.

Шей не свалеше очи от лицето ми и, без да обръща внимание на опитите ми да го задържа на разстояние, отново ме притисна до себе си.

— И аз се радвам, че Кала се оправи напълно — каза Монроу. — Щеше да е истинска трагедия, ако я бяхме изгубили.

Изсмях се рязко.

— Да ме изгубите? Ако не греша, той ме простреля — при тези думи хвърлих обвинителен поглед към Итън, който дори не трепна, а после отново се обърнах към Монроу. — А ти ме нокаутира с меча си.

Монроу кимна и се усмихна извинително.

— Трябваше да научим повече за теб, преди да се уверим, че би могла да бъдеш наш съюзник.

Изгледах го подозрително.

— Пък и сторихме всичко по силите си, за да се оправиш възможно най-бързо.

Шей изсумтя.

— Сякаш имам някакво доверие на вашите лечители!

Обърнах се, за да го погледна.

Лечители?

Спомените ми за времето между битката в „Роуан“ и пробуждането ми тази сутрин бяха в най-добрия случай объркани, а в най-лошия — ужасяващи. Нещо очевидно ме беше излекувало, ала изобщо не помнех кой се бе погрижил за раните ми.

Не знаех какво са ти сторили — отвърна Шей и изгледа сърдито Монроу, който сви рамене.

Стрелите я приспаха за известно време — обясни той. — Това им е предназначението. Нашите лечители се погрижиха да прочистят кръвта ѝ от отровата им. Не би трябвало да има никакви странични ефекти.

Изревах и се опитах да отида при него. Всяка стъпка ми причиняваше нечовешка болка. Стрелите все още стърчаха от

гърдите ми, кръвта в дробовете ми бавно ме задушаваше.

Когато стигнах до Шей, приех човешката си форма и като трових ръце в гъстата му козина, го разтърсих.

— Шей! Шей! — повиках го, усещайки как силата бавно ме напуска.

— Омагьосани стрели; надявам се, че ти харесва — разнесе се дрезгавият глас на Итън и когато се обърнах, видях, че е насочил арбалета си към мен. — Ти ли го превърна в един от вас?

Гърдите ми горяха, зрението ми бързо се замъгляваше. Кимнах и се свлякох на пода.

Усетих, че не ми достига въздух при спомена за това как стрелите потъват в тялото ми и вдигнах ръка към сърцето си. За известно време?

— Колко дълго? — прошепнах.

— Какво? — попита Шей, докато преплиташе пръсти в моите.

— Колко дълго бях в безсъзнание? Колко време мина, откакто напуснахме Вейл?

— Около седмица — отвърна Шей.

Седмица. На пръв поглед не изглеждаше чак толкова много, ала замислех ли се за всичко, което би могло да сполети глутницата ми за една седмица, за няколко часа дори, след като бягството ми беше разкрито, имах чувството, че е минала цяла вечност.

Ами Рен? Какво ли бяха сторили с него? Беше излъгал, за да можем двамата с Шей да се изплъзнем от преследващата ни глутница на Бейн, и изобщо не виждах как би могъл да скрие измяната си от Пазителите.

Усетил, че треперя, Шей ме прегърна още по-здраво, но в мислите си аз бях в обятията на друг.

Съвсем ясно чух гласа на Рен:

— Как да ти повярвам! Как да повярвам на всичко това! Какво друго ни остава? Нали затова сме на този свят.

— Това не означава, че е правилно. Знаеш, че никога не бих изоставила глутницата, ако имах избор — тихо казах аз. — Ала това е единственият начин да им помогна.

Очите му срещнаха моите, напрегнати и пълни с несигурност.

— Нямаме много време — продължих. — Как успя да изпревариш другите?

Той хвърли поглед натам, откъдето беше дошъл.

— Настана голяма бъркотия, когато открихме тялото на Флин, но аз надуших дирята ти и поех по нея. Останалите още се прегрупират. Глутницата на баща ми. Възрастните Бейн.

Рен се напрегна и аз се вледених.

— Ами вълците на Нйтшейд?

— Задържани са за разпит.

— Какво стана във Вейл? — попитах и се отдръпнах от Шей, за да се окопая.

Никой не отговори и по гръбнака ми запъпли вледеняващ мраз, досущ като в нощта на нашето бягство.

Ала точно сега не биваше да се поддавам на страха за онова, което може би бе сполетяло останалите от глутницата ми. Непокколебима смелост и желязна решителност — само така можех да се надявам да им помогна.

— Ами битката? Как ни открихте? Убихте ли Боск Мар?

Конър се изсмя.

— Дали сме убили Боск Мар? Никой не е в състояние да убие това нещо.

— Нещо? — веждите на Шей подскочиха. — Какво искаш да кажеш с това?

— Засега никой не е в състояние да убие Боск Мар — каза Монроу и погледна за миг към Шей, преди отново да се обърне към мен: — Все още се опитваме да разберем какво се случва във Вейл.

— Съвсем нищо ли не знаете?

— Мери си приказките, вълчице! — подхвърли Итън и намести арбалета, праметнат през рамото му. — Ако не бяхме ние, кръвта ти щеше да изтече в онази библиотека.

— Ако не бяхте вие, изобщо нямаше да имам рани, от които да ми изтече кръвта! — при тези думи се хвърлих напред, сграбчих Итън за яката и го тръшнах върху масата, а после се приведох над него, оголила вълчите си зъби насреща му. — И никога вече не ми казвай да си меря приказките. Нямах никаква представа с кого си имаш работа.

— Кала! — Монроу начаса се озова до нас и ме откопчи от Итън. — Моля те, това не е необходимо.

Итън рязко се изправи.

— Дяволите да го вземат, Монроу, няма да е зле да поозаптиш кучето си.

Подсмигнах се.

— Няма да е зле и да престанеш да ме наричаш куче.

Момичето, което бяхме заварили в стаята с Шей, се разсмя.

— Това си го биваше.

— Върви по дяволите, Ариадна — срязва я Итън, който все още изглеждаше бесен.

— Ама че език! — изцъка с език Ариадна.

— Нуждаем се от Кала — каза Монроу, без дори да трепне под сърдития поглед на Итън. — Това не подлежи на обсъждане.

— Така е — обади се Конър и ме изгледа бдително, ала с усмивка на възхищение. — Пък и тя е права — наистина изпратихме цял рояк стрели по нея.

— Я стига! — каза Итън. — Първо преговаряме с това хлапе, а сега и с една вълчица. Какво падение!

— „Това хлапе“ е Потомъкът — Монроу впи твърд поглед в Итън. — А една алфа може да изиграе ключова роля в спечелването на войната.

Итън изсумтя.

— Потомъкът и пръста си не е помръднал за нас, а колкото до това вълците да спечелят войната — как ли пък не! Това си е нашата битка, а те са на противниковата страна!

— Сигурен съм, че всичко ще се промени сега, когато Кала се присъедини към нас — при тези думи Монроу погледна към Шей и очаквателно повдигна вежди.

Шей пъкна ръце в джобовете си.

— Да, предполагам, че е така.

По лицето на Монроу пробяга сянка на недоволство.

— Това не е достатъчно, Шей.

— За какво говори? — поисках да узная.

Шей откъсна намусен поглед от Монроу и се обърна към мен.

— Отказах да им разкрия каквото и да било за Вейл, както и за онова, което научихме в библиотеката, докато не те доведат тук. Здрава и в безопасност.

— О!

Незнайно как успях да не се изчервя, ала усетих как във вените ми се разлива топлина.

Свил ръце в юмруци, Итън закричи напред-назад.

— Не ме интересува дали е Потомъкът или не. Та той едва сега навлиза в нашия свят. Би трябвало да следва правила, не да поставя условия.

— Мога да си тръгна още сега, ако искате — изръмжа Шей. — Щом смятате, че се натрапвам.

— Вратата е ей там — посочи я Итън.

— Достатъчно! Това е положението, Итън — отсече Монроу. — Отсега нататък ще е така. Ясно?

Итън го изгледа безмълвно, преди да се обърне и да отиде в другия край на стаята.

— Добре тогава — каза Ариадна. — Тъй като едва ли можем да говорим за Вейл, преди Аника да се присъедини към нас, защо не се погрижим за представянето?

И тя пристъпи грациозно напред, усмихвайки се така, сякаш въздухът в стаята не тегнеше от напрежение.

Монроу сбърчи чело.

— Представянето?

— Разбира се — отвърна тя. — Ти май забравяш, че това е големият ми дебют. Покрай цялото вълнение около Шей никого не го е грижа. Ала аз получих нареждане да се явя на служба при теб, Монроу — при тези думи тя го плесна през гърдите с листовете, които държеше. — Вярвам, че ще останеш доволен от завършването на обучението ми в Академията. Вече съм готова да бъде причислена към отряда Халдис.

Монроу въздъхна и взе документите.

— Да, Ариадна. Поздравления за успешно взетите изпити. С радост те приветстваме сред нас.

Ариадна му отвърна с някакво подобие на усмивка.

— Просто Адна. Иначе е направо непроизносимо.

— Щом настояваш. Завърши подготовката си забележително бързо, а с отличните препоръки, които получи от преподавателите си, можеш да бъдеш назначена, където поискаш.

— Знам — присви очи Ариадна.

— Не е нужно да работиш с Халдис.

— Знам — отвърна тя през стиснати зъби. — Вече е решено. Няма да се отървете от мен толкова лесно.

— Знаеш, че не това имах предвид — започна Монроу, ала Ариадна го прекъсна.

— Забрави — при тези думи тя отметна кичур тъмна коса от очите си и се усмихна непресторено на Конър. — Радваш ли се да ме видиш? Ти си в аванпоста от... колко станаха... три месеца?

— По-скоро шест — отвърна той. — През които ти очевидно си успяла напълно да ме забравиш. Нали те видях как правиш мили очи на Потомъка, когато влязохме. Научили сме се да флиртуваме, а?

— Изобщо не флиртувах — каза Ариадна, но когато хвърли кос поглед на Шей, по бузите ѝ пробяга едва забележима руменина... или поне така ми се стори. — Отлично знаеш къде бях и защо трябваше да съм там. Не съм те изоставила.

Шей ме изгледа виновно и аз забих нокти в дланите си. Кое беше това момиче?

— На един мъж му е ясно, когато го зарежат — Конър сложи ръка на сърцето си.

— За това ли се опитваш да минеш тези дни? — подсмихна се Ариадна насмешливо. — За мъж? Аз пък си мислех, че по-скоро за клоун... или пък позьор.

— Не — отвърна Конър. — Определено претендирам да съм мъж. Искаш ли да видиш и доказателството?

— Ще ти бъда задължен, ако отговориш с не, Ариадна — направи гримаса Монроу, ала зад раздраженото изражение, което си придаде, се криеше усмивка.

Тя обаче се изпари миг по-късно, когато Ариадна се сопна рязко:

— Май е по-добре да не питам дали изобщо сте усетили липсата ми.

Монроу се намръщи и Конър побърза да се обади:

— Лично аз си умирам от щастие, че отново те виждам — заяви той и като се приближи, я целуна по бузата. — Тес и Айзък никога не са тук, а Итън е прекалено кисел, за да е добра компания. Пък и не е дори наполовина толкова приятен за очите, колкото си ти.

Погледнах към Ариадна. Беше хубава... прекалено хубава. Беше ли флиртувала с Шей, докато аз бях в безсъзнание?

— Конър се шегува — каза тя и като му обърна гръб, погледна към Шей.

— Изобщо не се шегувам. Не се засягай, Итън.

— Направо съм съкрушен — безучастно подхвърли Итън.

— А това е момичето вълк, така ли? — усмихна ми се Ариадна.
— Шей не спря да говори за теб през цялото време.

Аз също ѝ се усмихнах. Дори да беше флиртувала с него, Шей е мислел за мен. Чудесно. Точно така исках да бъде.

— Това е Ариадна — представи я Шей. — Тя ми разяснява как стоят нещата тук.

— Казвай ми Адна.

— Кала — отвърнах и се изпънах, за да се възползвам до краен предел от двата сантиметра, с които я превъзхождах на ръст. Дори ако Шей не проявяваше интерес към нея, държах да ѝ покажа точно как стоят нещата между нас.

В очите ѝ се появиха развеселени пламъчета.

— Така чух и аз. — Страж на име Кала... като цветето. Хубав детайл.

В гърлото ми се надигна стон, който не можах да потисна.

— Аха. Като цветето.

Точно впечатлението, което най-малко исках да направя.

— Страхотно — каза Ариадна и по устните ѝ пробяга усмивка.
— Е, приятно ми е да се запознаем, Лили. Тоест, при положение че наистина си на наша страна.

Лили.

Смехът на Рен отекна в ушите ми.

— *Ще престанеш ли да ме наричаш така!*

— *Никога.*

Взирах се в нея с омекнали колене.

— Защо ме нарече така?

Поривът да приема вълчата си форма бе неудържим, струваше ми се, че стените се затварят около мен.

„*Бягай, Кала! Върни се при глутница си. Мястото ти не е тук.*“

Шей явно усети напрежението ми, защото взе ръцете ми в своите и ме накара да го погледна.

— Кала? Успокой се. Тя нямаше нищо лошо наум.

Явно си мислеше, че съм ядосана на Ариадна и затова искам да се преобразя. Ала не това беше проблемът.

— Шей е прав. Съжалявам, ако съм те подразнила — Ариадна сви рамене, а очите ѝ заблестяха още по-силно, сякаш *искаше* да ѝ се нахвърля. — Просто ми хрумна ей така. Подхожда ти и освен това е смешно.

Почти не я чувах, заради рева, който отекваше в ушите ми. Струваше ми се, че ме завлича водовъртежа на някакъв сън. Не, не сън. Кошмар. Чувства, които бях успяла да заровя дълбоко в себе си, докато бях сама, сега изплуваха на повърхността и нахлуха в гърдите ми.

Развеселеното изражение на Ариадна се стопи.

— Нещо не е наред ли?

Поклатих глава. Не можех да говоря, искаше ми се земята да се разтвори под краката ми и да ме погълне. Струваше ми се, че чувам как Рен прошепва това име в ухото ми. Не можехме ли с Шей да се порадваме и на пет минути заедно, без да ни напомнят за единствения, който бе в състояние да ни раздели?

Шей отговори вместо мен, процеждайки думите през стиснати зъби:

— Просто имаше още някой, който я наричаше така.

Още някой. Сега вече не само чувах насмешливия шепот на Рен, ами виждах и лицето му. Спомних си как ме бе притеглил към себе си в нощта, когато избягах от Вейл. От церемонията, която трябваше да ни свърже завинаги. Беше ме целунал, умолявайки ме да остана. Къде ли бе сега? Беше излъгал, за да ни помогне да се измъкнем. Трудно ми бе дори да мисля за цената, която сигурно бе платил за лъжата си.

Вейл. Моят дом. Сърцето ми биеше така, сякаш искаше да изскочи от гърдите ми, едва успявах да си поема дъх.

„Какво правя тук?“

Забих нокти в дланите си, борейки се да потисна ръмженето на вълка, който изгаряше от желание да се върне обратно при глутницата си и ме подтикваше да се нахвърля върху Търсачите.

Адна премести изпитателен поглед от мускулчето, което играеше по лицето на Шей, към мен.

— А! — каза тя, без да се опитва да скрие усмивката, плъзнала по устните ѝ. — Някой друг. Разбирам.

В стаята се възцари неловко мълчание. Най-сетне Конър изпука кокалчетата на пръстите си и хвърли многозначителен поглед на Монроу.

— Значи ли това, че най-после ще престанем да се правим на надзиратели? Не че не беше вълнуващо, особено в сравнение със смъртоносните битки, на които ни пращаш обикновено.

— Млъкваш ли изобщо някога? — сопна му се Шей.

Жегна ме чувство за вина — знаех, че причината за лошото му настроение съм аз, не шегите на Конър. Дори и ако те започваха да стават леко дразнещи.

— Къде са ни добрите маниери? — каза Конър. — След като ти си Избраникът, трябва да правиш добро впечатление. Жалко, че тук не учим на етикет. Нали се сецаш — коя вилица за какво е, калиграфия, най-изисканият начин да изкормиш противника...

За миг ми се стори, че Шей ще му удари един.

— Достатъчно, Конър — макар и спокоен, в тона на Монроу се долавяха стоманени нотки. — Нека просто изчакаме Аника да дойде.

— Тук съм.

При тези думи една жена прекрачи прага. Беше облечена като останалите Търсачи, ала на врата си имаше железен медальон,

оформен като роза на компас. Косата ѝ, вдигната във венец от плитки, приличаше на царевична свила.

Придружаваше я друга жена, чиято външност можеше да бъде описана по един-единствен начин — свирепа. Гарвановочерната ѝ коса бе подстригана съвсем късо, разкривайки сложна татуировка, изрисувана върху карамелената кожа на врата ѝ. Лъскавите дръжки на ножовете, втъкнати в колана ѝ, улавяха слънчевите лъчи и проблясваха като смъртоносни светлоотразители.

— Лидия! — Конър се втурна към новодошлите и сграбчи жената с татуировката в мечешка прегръдка.

— И аз се радвам да те видя, Конър — каза тя с нисък, дрезгав смях. — Как е Тес?

— Все още се дрънкат с Айзък — ухили се Конър. — Много ѝ липсваш, разбира се.

Лидия отвърна на усмивката му.

— Ако не се случи нещо непредвидено, ще я видя само след няколко часа.

Конър сложи ръце на раменете ѝ.

— Не очаквай кой знае какво събиране тази вечер.

— Ще съм доволна и на малко — отвърна тя.

Итън се приближи до двамата и като улови Лидия за лакътя, я обърна към себе си.

— Как си се издокарала само — подхвърли той и двамата допряха ръце по начин, който ми заприлича на ритуален поздрав.

— Чух, че сме имали много специални гости — каза Лидия и погледът ѝ обходи стаята, спирайки се върху мен.

Тя кимна лекичко и аз едва не направих крачка назад от учудване. Това бе жест на... уважение. Два въпроса започнаха да се гонят из главата ми. За кого ме мислят тези хора? И какво искат от мен?

Лидия се поклони сковано на Монроу.

— Е, ще го бъде ли?

Монроу премести поглед от нея към мен.

— Все още не сме стигнали дотам.

Русокосата, строга на вид жена, се усмихна.

— Чудесно. Тъкмо няма да ни се налага да повтаряме — каза тя, след което ми даде знак да се приближа. — Кала, за мен е чест да се

запознаем. Казвам се Аника.

— Благодаря.

Поех протегнатата ѝ ръка, без изобщо да се учудвам от силното ѝ ръкостискане. Всичко у тази жена — от плътния ѝ, контраалтов глас до царственото ѝ държание — излъчваше авторитет.

— Макар че не съм много сигурна за това с честта.

Тя се засмя.

— Ти спаси Потомъка, а по този начин може би и нас.

— Все още не сте ми казали дори какво означава това, че съм Потомъкът — намеси се Шей, който междуременно се бе приближил до мен. — Откакто съм тук, Адна не се откъсва от мен, досущ като някаква бавачка.

— Бавачка, как ли пък не! — възмути се Адна. — Не съм имала възможност да те напляскам дори веднъж, което си е направо срамота.

Очите на Шей се разшириха и той ме погледна, поклащайки глава, ала това не попречи на кръвта ми да кипне.

— Адна! — Монроу я изгледа строго.

Почти очаквах Конър да я потупа одобрително, задето бе изръсила нещо съвсем в негов стил, но той изглеждаше по-недоволен и от Монроу. Плъзнах поглед по крехката ѝ фигура и се опитах да преценя колко време ще ми отнеме да ѝ откъсна и двете ръце от раменете.

„Определено по-малко от десет секунди. Може би дори по-малко от пет.“

— О, стига сте се втелявали! — сопна се тя, ала после хвърли нервен поглед към Аника. — Извинявай, Аника.

— Приема се — по устните на Аника пробяга усмивка, преобразявайки я за миг. — Ще отнеме известно време, докато научиш всичко за това кой си, Шей. Сигурна съм, че чакането е неприятно и наистина съжалявам. Ала твоята роля идва малко по-късно. По-належащият въпрос в момента е къде е мястото на Кала във всичко това.

— Моето място?

Най-сетне успях да откъсна очи от Адна, която, вместо да продължи да се закача с Шей, както очаквах, наблюдаваше Конър с тънка усмивчица на уста.

— Аз съм Стрелата — каза Аника. — Така че в момента аз давам нарежданията.

При вида на обърканото ми изражение тя докосна розата на компаса около врата си, а после посочи Монроу.

— Стрелката напътства Водачите на всички подразделения. Вече познаваш Водача на подразделение Халдис.

— Какво представлява подразделение Халдис? — попитах, като си мислех за алхимичния символ на вратата.

— Когато му дойде времето, ще научиш всичко — каза Аника. — Обещавам. Ала в момента има един друг въпрос, който изисква да се занимаем с него възможно най-бързо. Нуждаем се от помощта ти, стига да си съгласна да ни я дадеш.

— И как точно мога да ви помогна?

В гласа ми отново се прокрадна подозрение. Независимо колко пъти ми казваха, че мога да им имам доверие, продължавах да се опасявам, че ми залагат капан.

Аника се усмихна, но това беше невесела усмивка.

— Искаме да се върнеш във Вейл.

Можех само да се надявам, че съм успяла да запазя безстрастно изражение.

„Да се върна във Вейл.“

Нима не исках точно това? Защо тогава изпитах чувството, че се вледенявам?

— Не говорите сериозно — каза Шей и пристъпи напред, сякаш за да ме прикрие от пронизващия поглед на Аника. — Та те ще я убият в мига, в който кракът ѝ стъпи там!

Изгледах го сурово. Прав беше, ала нали бях родена, за да се бия. Първоначалният шок от думите на Аника започваше да отминава, но кучешките ми зъби си останаха опасно заострени.

„Аз съм алфа, Шей, не беззащитно кутре. Никога не го забравяй.“

— Нямаме предвид да се върне към предишния си живот — каза Аника. — Сега, когато Потомъкът е тук, войната ще бушува без прекъсване. Пазителите ще хвърлят всичките си сили срещу нас. Трябва по някакъв начин да вземем надмощие над тях.

— И как точно ще го направим като изпратим Кала във Вейл? — попита Шей.

— Искаме да опитаме нещо — Монроу положи ръка на рамото му и го дръпна назад. — Нещо, което вече сработи веднъж, много, много отдавна. Съюзничество.

Съюзничество. Опустошението. Първото въстание на Стражите. Всичко започваше да си идва на мястото.

— О! — можах да кажа само, обзета едновременно от надежда и от страх.

Война.

„Търсачите се готвят за война и аз съм първият им удар.“

При мисълта за битка мускулите ми начаса се напрегнаха, стоманени, готови да се хвърлят в бой.

— Я почакайте — Шей махна ръката на Монроу от рамото си. — Имате предвид съюзничество със Стражите?

— И преди сме прибъгвали до тази стъпка и тя значително увеличи способността ни да се съпротивяваме на Пазителите.

Шей поклати глава.

— Аз четох друго. Знам всичко за Опустошението. Имате късмет, че Стражите не са били изличени от лицето на земята.

„Стига си се опитвал да ме защитиш.“

Шей обаче не обърна внимание на предупредителното ми изръмжаване, вперил поглед в Монроу.

— Опустошението завърши зле — призна Водачът. — Ала за известно време имахме успех. Този път едно подобно обединяване на силите би могло да реши изхода от войната.

— Пък и сега притежаваме нещо жизненоважно, което не съществуваше предишния път — добави Аника.

— И какво е то? — поиска да узнае Шей.

— Ти.

Сега бе ред на Шей да каже „О!“.

Погледнах го, чудейки се дали бе успял да научи нещо повече за ролята си в мистерията, която бяхме разплели в Нейл. Аника бе казала, че Шей е от жизненоважно значение и че неговото присъствие би могло да се окаже онази разлика между Опустошението и сега, с чиято помощ щяха да спечелят войната. Надявах се, че е права, като се имаше предвид какво ми бе струвало да спася живота на Шей.

— *Защо? — изсъска Рен. — Какво у него струва толкова, че си готова да погубиш живота си?*

— Той е Потомъкът — прошепнах. — Може би единственият, който е в състояние да ни спаси. Всички нас. Ами ако един ден животът ни принадлежи само на нас и на никой друг? Ако повече не трябва да служуваме на Пазителите?

Припомних си думите, които бях изрекла тогава, ала имаше още един въпрос, който не се бях осмелила да задам пред Рен. Не и когато и моят живот, и този на Шей, висяха на косъм.

Ако мога сама да избирам съдбата си?

Врълетелите ме спомени накараха тялото ми да потрепери. Обичах Шей. От мига, в който ме докосна за първи път.

Той пробуди в мен нещо, което дотогава дори не подозирах, че е потънало в сън. Нашите тайни, откраднатите мигове заедно, забранените целувки, всичко, което бяхме рискували един за друг — ето какво бе определило избора, довел ме тук.

Бях се отклонила от предназначения ми път, защото не можех да го оставя да умре. Ала това не бе единствената причина да избягам от Вейл. Светът, който познавах, бе рухнал около мен. Истинската алфа защитава своята глутница.

Предвожда я. А аз ги бяха изоставила, макар и само защото вярвах, че това е единственият начин да ги спася.

Възползвайки се от това, че в момента Шей бе погълнат от собствените си мисли, аз побързах да обявя намеренията си за своето място във войната. Въпреки недоверието ми към Търсачите, се нуждаех от помощта им. Те като че ли ми предлагаха точно това, от което се нуждаех — възможност да отведе глутницата си далеч от Пазителите.

— Да — казах. — Ще го направя.

— Кала... — започна Шей, но аз го погледнах гневно, оголила зъби насреща му.

— Не. Те са прави. Съюзничество е именно това, което искам. Това, което глутницата ми би искала.

— Отлично — каза Аника.

Стори ми се, че чух Итън да изръмжава недоволено, докато се отдръпваше в ъгъла, където се цупеше и преди идването на Лидия и Аника.

— Ще ни трябва малко повече информация, преди да предприемем каквото и да било — обади се Монроу.

— Ще ви кажа всичко, което знам. Но нямам представа дали ще ви свърши работа, за да планирате нападението си.

— Всяка информация ще ни е от полза.

„Хубаво.“

— Но да започнем с нещо по-лесно. В края на есента изгубихме двама Търсачи. Знаеш ли какво се случи с тях?

„Лошо.“

Незнайно как успях да не потрепера. Това определено нямаше да е от полза за сключването на съюза.

— Да.

„Само още един въпрос и ако отговоря искрено, вероятно ще ме убият.“

— Кала, почакай — Шей застава още по-близо до мен.

В гласа му се долавяше предупредителна нотка — сигурна бях, че и двамата си мислим едно и също ужасно нещо, но въпреки това поклатих глава.

— Ако искат съюзничество, трябва да знаят с кого го сключват.

„И ако поискат да си отмъстят — така да бъде.“

Огледах се наоколо. Двукрилата врата беше затворена. Изглеждаше солидна, ала не толкова, че да спре един Страж, връхлетял стремглаво отгоре й.

„Наложил ли се да избягам, ще успея.“

— Но...

Пръстите на Шей се сключиха около китката ми, но аз не му обърнах внимание.

— И двамата са мъртви.

Адна сведе очи към пода. Аника и Лидия въздъхнаха, но Конър само потърка едва наболата си брада:

— Не е като да не сме го очаквали, Монроу.

— За Кайл вече знаехме — тихичко каза Монроу. — Той беше сред Падналите. Ала за Стюарт не бяхме сигурни. Никого не смятаме за мъртъв, преди да сме научили за смъртта му от първа ръка.

Косъмчетата по тила ми настръхнаха.

— От първа ръка?

— Да — потвърди Аника. — Такива са нашите правила.

Зачудих се какво ли щяха да сторят, когато научат колко добре запозната бях в действителност с обстоятелствата около смъртта на

другия Търсач. Ето на това му се казваше „от първа ръка“.

— Почакайте малко — намеси се Шей, сбърчил чело. — Какво представляват Падналите? Срецнах това име във „Войната на всички срещу всички“. Да не става дума за онези създания, които изпълзяха от гнусните картини на вуйчо ми?

Колкото и да не ми се искаше, не можах да не потрепера, когато чух Шей да споменава съществата, които ни бяха преследвали из мрачните коридори на имението „Роуан“. Начинът, по който тътрузеха краката си и стенеха, празните им очи...

— Точно така. Сега обаче нямаме време да говорим за тях — каза Монроу и го погледна строго, преди отново да насочи вниманието си към мен. — Да се върнем на Стюарт. Ако знаеш нещо...

Кимнах, като се опитвах да не обръщам внимание на това, че едва успях да си поема дъх.

— Какво се случи с нашите агенти, Кала? — попита Аника. — Трябва да знаем как са умрели, а източниците ни във Вейл не разполагат с никаква информация.

— Източници? — повторих намръщено, но изражението, появило се върху лицето на Монроу, тутакси прогони въпроса ми.

— Просто ни отговори.

В очите на Шей припламна тревога.

— Определено смятам, че трябва да им обясним по-подробно, за да придобият правилната представа.

Издърпах ръката си от неговата, готова да побягна или да се хвърля в атака, ако се наложи.

— Вече разполагат с всички необходими подробности, Шей. Аз съм Страж и те отлично знаят какво означава това.

— Мамка му! — промърмори Конър.

Двамата с Лидия се спогледаха и бавничко започнаха да се приближават към Итън, който ме наблюдаваше, наклонил глава на една страна с измамно невинен вид.

Адна хвърли изпитателен поглед към Конър.

— Какво?

Той поклати глава, за да я накара да замълчи, без да сваля очи от мен.

Преглътнах мъчително и започнах:

— Двамата с Шей бяхме пред клуба на Ефрон Бейн, когато вашите хора ни нападнаха.

Видях как Монроу стисна челюсти.

— Продължавай.

— Наредено ми беше да браня Шей. Убих един от тях на място.

— Стюарт — прошепна Лидия.

Тя и Конър стояха от двете страни на Итън като стражи.

— Свършихме ли с приказките вече? — тихо попита той.

— Овладей се — каза Аника. — Да спечелим войната — само това има значение. А на война винаги има жертви.

— Заради нея и останалите като нея — изплющя гласът на Итън.

— Погледни я, Итън. Тя е просто едно момиче — намеси се Монроу. — Спомни си какво говорихме. Стражите не са онова, което изглеждат. С помощта на Кала може да ги привлечем на наша страна.

Успокояващите думи на Монроу ме изненадаха. Не че ми харесваше особено да ме наричат „просто едно момиче“, но се радвах, че не жадува за отмъщение. За съжаление не всички в стаята споделяха чувствата му.

С разкривено от ярост лице, Итън свали арбалета от рамото си и се прицели в мен.

— Долу оръжието, Итън! — извика Аника.

Конър го изтръгна от ръцете му.

— Може би ще е най-добре да си тръгнеш.

— Как ли пък не — възрази Итън, без да го поглежда. — Какво стана с Кайл?

— Междувременно дойдоха още Стражи — отвърнах, а Шей застана пред мен, закривайки почти напълно Итън от погледа ми. — Казаха, че Пазителите го искали жив.

Итън кимна, вените по врата му пулсираха.

— И?

— Отведоха го при Ефрон Бейн за разпит.

Ужасът от онази нощ ме заля като вълна и аз затворих очи под напора на страшните спомени — похотливия поглед на Ефрон, докосването му, накарало ме да настръхна от погнуса. Чувството на омерзение бе изместено от нарастващ гняв.

„Нека само посмее отново да опита нещо такова! Този път няма да стоя и да му позволявам да прави каквото си иска.“

— Ти беше ли там?

— Да.

Струваше ми се, че пак съм в онзи кабинет и слушам виковете на Търсача, докато Рен стиска ръката ми. По тялото ми пробяга тръпка.

— Ти ли го разпитваше? — Итън изглеждаше спокоен. Прекалено спокоен.

— Не.

— Кой тогава?

— Достатъчно, Итън — прекъсна го Монроу. — Знаеш какво се е случило с Кайл. Нали го видяхме в „Роуан“. Всичко свърши. Опитай се да го приемеш.

Итън го изгледа свирепо.

— Мисля, че имам право да знам какво е станало с брат ми!

„Брат?“

Изведнъж всичко ми се изясни — и изпълнените с омраза погледи, които Итън ми отправяше, и вечната му потиснатост. Прониза ме болезнено състрадание. Прокашлях се, защото лицето на Ансел, изплувало внезапно пред очите ми, накара гърлото ми да се свие.

— Съжалявам, че си изгубил брат си. Аз също имам брат. Ако нещо се случи с него...

„Какво ли става с Ансел? И с Брин, която ми е по-близка и от сестра?“

Итън ме погледна с обезумели очи.

— Е, кажи ми...

— Призраци — изговорих на един дъх. — Винаги използват призраци за разпитите си.

— Призраци? — задавено повтори Итън. — Хвърлили са го на призраците?

Той затвори очи за миг, а после посегна към кръста си. Видях блясъка на стомана, когато извади камата си, и тялото ми се напрегна, готово да приеме вълчата си форма.

— А ти си била там! — изсъска той. — Брат ми е един от Падналите, а ти си била там. Ти, бездушна кучко, ти си могла да го предотвратиш!

Когато отново отвори очи, видях, че горят с подклаждана от бездънна мъка ярост. Направи крачка към мен, стиснал камата в ръка. Тъкмо щях да се нахвърля отгоре му, когато Монроу застана между

нас. В същия миг Шей тупна с лапи на пода — златистокафяв вълк, приклепнал отбранително пред мен и оголил зъби срещу Итън.

Мрачната усмивка на Итън се стопи и той пребледня още повече.

— Пак ти си тази, която превърна Потомъка в чудовище. Ще ти смъкна кожата и ще я нося вместо палто.

Тялото на Шей се напрегна и той присви уши назад, когато Итън се втурна към мен.

— Не! — изкрещя Аника.

Монроу се пресегна и сграбчи Итън през кръста.

— Лидия, Конър, изведете го оттук! — викна той, мъчейки се да удържи яростно съпротивляващия се мъж. — Ще се оправим с това по-късно.

Ругатни и пръски слюнка се лееха от устата на Итън. Двамата Търсачи се втурнаха да помогнат на своя водач. С огромни усилия те най-сетне успяха да издърпат крещящия, ридаещ мъж от стаята, ала отчаяните му викове достигаха до ушите ми дори когато вече не го виждах.

Монроу, по чието лице се четеше дълбока печал, поклати глава и погледна към вълка, който лежеше в краката ми и не откъсваше очи от вратата.

— Ако нямаш нищо против... — въздъхна Монроу.

— Шей, преобрази се — казах тихо. — Веднага.

Миг по-късно той вече стоеше до мен в човешкия си облик, но погледът му си остана все така бдителен.

— Ако някой от вас я нарани, ще съжалявате жестоко — каза той на Монроу.

— Кала няма да пострада.

Стана ми неудобно от начина, по който говореха за мен, сякаш изобщо не бях там. Разбирах и дори оценявах желанието на Шей да ме защити, но нали бях воин. Не се нуждаех от ничия защита. Жегна ме раздражение, като досаден бодил, впит дълбоко в кожата ми.

Този инцидент няма да се повтори — каза Монроу. — Уверявам те.

— Съжалявам за случилото се в онази нощ — не исках да мълча, докато други обсъждаха съдбата ми. — Знам, че извинението ми сигурно не означава нищо за вас.

Погледнах към вратата, през която бяха извлекли съпротивляващия си Итън.

— Нито пък за него.

— Напротив, означава, стига да е искрено — Монроу спря замислен поглед върху загриженото ми лице. — Ще му трябва известно време, докато започне да ти има доверие. Ако изобщо някога го стори.

— Нищо няма да се получи — Шей закрачи напред-назад, стиснал юмруци до тялото си. — Как можем да постигнем някакъв напредък, ако един от вас непрекъснато се опитва да я убие?

Имаше право. Не виждах как ще помогна на останалите от глутницата си, ако непрекъснато се тревожа дали някой изпълнен с желание за мъст Търсач няма да забие камата си и гърба ми.

— Итън може да е разкъсан от гняв и мъка, но все още следва заповедите ми — заяви Аника. — Никой няма да нарани Кала, докато е под моя защита.

Обърнах се, за да я погледна, и повдигнах вежди.

— Под *твоя* защита?

Шей беше прав. Нищо нямаше да излезе от това съюзничество. Една истинска алфа не се нуждае от ничия защита. Търсачите не разбираха нито мен, нито моя свят. Ала нима имаше начин да спася Ансел, Брин и останалите без чужда помощ?

По устните на Аника пробяга суховата усмивка.

— Боя се, че това е твоят жребий, Кала. Поне докато не успееш да докажеш лоялността си пред другите.

— Един Страж е верен само на своята глутница — отвърнах автоматично и лицето ми се разкриви от болка.

„Глутницата, която изоставих.“

Спомних си обезумелия от скръб Итън и се запитах дали бих реагирала по-различно, ако местата ни бяха разменени. Щеше ли да има в сърцето ми място за прошка? Може и да не бях убила Кайл собственооръчно, ала той бе мъртъв, защото си бях свършила работата. Не можех да виня Итън за това, че бе насочил цялата си ярост върху мен.

„Нямам друг избор. Съюзничеството трябва да сработи.“

Шей взе ръцете ми в своите и топлината на допира му ме извади от мрачните мисли. Срегнах погледа му и си спомних защо се бях

съгласила да избягам от Вейл. Раздразнението ми се изпари. Преплела пръсти в неговите, прокарах палец по китката му. Той се усмихна и сърцето ми прескочи един удар.

— Ще им помогнем, Кал — тихичко каза Шей. — Вече съм до теб и точно това ще направим — ще помогнем на Ансел и на останалите.

Кимнах, ала така и не можах да извикам върху лицето си усмивката, с която исках да отвърна на неговата. Бръчките около очите на Монроу като че ли станаха по-дълбоки, докато гледаше преплетените ни пръсти. Смутена, пуснах ръката на Шей, питайки се дали всички Търсачи се гнусят толкова от идеята, че скъпоценният им Потомък е влюбен в един Страж. Натрапчива тревога накара сърцето ми да се свие — ако наистина беше така, щеше ли това да промени чувствата на Шей към мен?

— Точно на това се надяваме всички — каза Аника. — Ала преди да предприемем следващия си ход, ни трябва повече информация. От колко време планираш да въстанеш против Пазителите?

„От колко време планирам да направя какво?“

— Тъъ... аз...

Думите сякаш се оплетоха в езика ми. Нищо не бях планирала. Всяко решение, което бях взела, целеше единствено да помогне на Шей. Избор, правен в рамките на секунди. Насред пълен хаос.

— Принуждавах я да се омъжи за някого — гласът на Шей бе пропит с отвращение. — На седемнайсет години... можете ли да повярвате!

Монроу кимна и отвори уста, за да каже нещо.

Имах чувството, че някой бе забил юмрук в стомаха ми.

„Защо всичко винаги се свежда до нас с Рен? Нима Шей не разбира саможертвата, която Рен направи, когато ме остави да си вървя?“

— Не заради това... — започнах, но така и не довърших. — Не исках да обявявам на всеослушание личните си отношения.

— Знам, че не е единствената причина — каза Шей и изострените му кучешки зъби проблеснаха за миг. — Въпреки това е важно. Церемонията, принудата да се обвържеш с него — това беше пълна лудост!

— Как можеш да говориш така за Рен! Та той се опита да ни помогне. Излъга заради нас и Пазителите несъмнено ще научат. Може да го убият заради това!

Не, всъщност бе още по-лошо. И именно осъзнаването на ужасната истина ме изпълваше с такава ярост. Свела очи към пода, се поправих:

— Те *ще* го убият.

Дори не се опитах да скрия мъката си, когато отново вдигнах поглед към Шей, без да мигам, макар очите ми да бяха пълни със сълзи.

Шей пребледня, а вените на врата му изпъкнаха, ала онзи, който реагира, беше Монроу.

— Рен? — повтори той с разширени очи, мъчейки се да овладее гласа си. — За Рение Ларош ли говорите?

— Познаваш ли го? — учудих се аз.

Монроу извърна лице.

— Чувал съм за него — отвърна той дрезгаво.

— Интересно развитие на нещата — каза Аника, без да сваля изпитателния си поглед от Монроу. — Би могло да се окаже от жизненоважно значение, не мислиш ли?

Монроу кимна, без да среща погледа ѝ.

— Разкажете ни за церемонията — обърна се Аника към нас. — Така по-добре ще разберем точно какво ни очаква във Вейл.

— Кала и Рен трябваше да сформират нова глутница тази пролет — обясни Шей, взирайки се сърдито в мен. — Нова глутница, която да брани пещерата Халдис — при тези думи той стисна зъби. — Още един от уредените съюзи на Пазителите.

Отвърнах на сърдития му поглед, сдържайки с мъка резкия отговор, който ми бе на езика. Нима не бях избягала от церемонията, изоставяйки Рен и излагайки на опасност живота на приятелите си, само и само за да го спася? Какво още трябваше да му доказвам?

— Запознати сме с тази практика — каза Монроу, срещайки погледа ми. — От него ли се опитваше да избягаш?

— Не, не от него — отговорих и видях как ръцете на Шей се свиха в юмруци. Може и да беше дребнаво, ала това ме изпълни със задоволство. — Пазителите възнамеряваха да ни накарат да убием

Шей като част от церемонията. Открих го вързан в гората. Трябваше да избягам, за да го спася.

Шей дори не ме поглеждаше и мимолетният пристъп на доволство бързо отстъпи място на чувство за вина. Не ми стана по-леко и от това, че Адна бе взела ръката му в своята и тихичко му шепнеше нещо.

„Страхотно, аз съм гадната кучка, а тя е съчувстващата приятелка. Чудесна работа, Кала, няма що!“

— Жертвоприношението — каза Монроу. — Знаехме, че е предвидено за Сауин, но не бяхме сигурни къде ще се състои. Успяхме да засечем Потомъка чак в имението „Роуан“.

— За наш късмет — потреперих само като си представих какво би могло да се случи, ако Търсачите не се бяха появили онази нощ.

— Стражите търсеха ли ви? — попита Монроу и аз кимнах.

— Изпратиха вълците на Бейн по дирите ни.

— Цялата глутница? — сбърчи чело Аника. — Как успяхте да им се изплъзнете?

Шей въздъхна, сякаш правеше огромен компромис като го признаваше:

— Рен ни помогна. Настигна ни в гората, но ни остави да избягаме и отклони останалите от следите ни.

— Помогнал ви е? — очите на Монроу ме гледаха, ала тъмният блясък в тях си оставаше напълно неразгадаем.

— Да — прошепнах едва чуто, тъй като ми бе трудно да дишам. Всеки наново преживян миг от онази нощ бе като камък върху гърдите ми, докато купчината, която ме затискаше, не започна да ме задушаваша.

Адна не откъсваше поглед от нас.

— Радвам се да го чуя — каза Монроу.

— Аз също — усмивката, пробягала по устните на Аника, изчезна така бързо, както се бе появила. — Това вещае добро начало за плановете ни.

И този миг на прага се появи Конър.

— Какво изпуснах? — попита той, но после се намръщи, забелязал преплетените пръсти на Адна и Шей. — Нека отгатна: Потомъкът ти е направил предложение?

— Тя познава Рение Ларош — Адна се усмихна широко на киселото му изражение и продължи да държи Шей за ръка. — И

двамата го познават.

Шей направи физиономия и издърпа пръстите си от нейните, като в същото време ми хвърли кос поглед. Усмихнах се и изражението му омекна.

Конър подсвирна, а раздразнението му отстъпи място на изненада.

— Интересно! — каза той и двамата с Адна се спогледаха многозначително.

„Как така всички Търсачи са чували за Рен?“

В момента си имаме други грижи — отсече Монроу. — Къде е Итън?

— Изпратих го да дава наряд при Берачите — отвърна Конър. — Мисля, че аванпостът е достатъчно далеч.

Той току-що се върна от смяна — намръщи се Монроу. — Не му беше ред да излиза отново преди настъпването на нощта.

Конър сви рамене.

— Лидия също реши, че е добра идея. Трябва му нещо, което да поглъща вниманието му. Освен това знаеш, че е най-добрият ни стрелец.

Монроу издаде кратък утвърдителен звук и спря сериозен поглед върху Шей.

— Разбирам защо искаше да се нахвърлиш върху Итън, ала докато си между нас, ще е най-добре да не приемаш вълчата си форма, освен ако не сме навън и не се сражаваме. Наоколо е пълно с воини, обучени видят ли Стражи първо да стрелят, а после да задават въпроси.

Ще го имам предвид — промърмори Шей.

— Благодаря ти — каза Аника. — Кала, преди да си тръгнеш, някой от глутницата ти изразявал ли е недоволство от съдбата ви? Ако Рен е бил готов да поеме такъв риск заради теб, означава, че и други от глутницата биха минали на наша страна... под твое водачество, разбира се.

„Дали?“

Замислих се за Мейсън и Нев. За Сабин. За тях животът под властта на Пазителите беше непоносим и те несъмнено биха се възползвали от всяка възможност да се махнат, нали?

А и Ансел. Той искаше да е свободен, за да бъде с Брин. Но не само заради това бях убедена, че брат ми би се присъединил към нас, без да се замисли.

Никога няма да предам Пазителите. Освен ако ти не ме помолиш... алфа.

Пък и не беше само той. Запазвайки първата ни среща с Шей в тайна, Брин също се бе изложила на опасност. Тя ми бе точно толкова вярна, колкото и Ансел.

— Да — казах. — Ще го направят.

— Ами родителите ти? — попита Аника. — Би било още по-ползотворно, ако и възрастните вълци от Найтшейд се присъединят към нас.

— Може би...

Сърцето ми подскочи в гърдите, оставяйки ме без дъх. Майка ми и баща ми бяха алфи, моите алфи. Досега винаги се бях подчинявала на тяхната воля. Какво ли щяха да си помислят, ако собствената им дъщеря се опиташе да ги предвожда? Стражите определено не си падаха по размествания в установената йерархия.

— Ами вълците на Бейн? — попита Шей. — Не искате ли да привлечете всички Стражи на своя страна?

— Някои от младите Бейн може би — отвърна Монроу. — Ала възрастните няма да се присъединят към нас.

— Откъде знаете?

— Имаме общо минало с глутниците — каза Аника тихо. — Емил Ларош никога няма да се съюзи с нас.

Общо минало.

— Искаш да кажеш, че няма да го направят, защото онези от глутницата им, които биха въстанали, вече са мъртви — казах. — Умрели са предишния път, когато сте опитали да се съюзите. Майката на Рен е била една от тях.

Монроу рязко си пое дъх.

— Откъде знаеш?

— Открихме архивите на Пазителите — обясни Шей. — Знаем, че Корин Ларош е била екзекутирана, защото заедно с Търсачите планирала бунт срещу Пазителите.

— На нас обаче казаха, че е загинала при нападение на Търсачи в поселището на Бейн, когато Рен бил само на годинка — добавих. — До

нощта, когато нахлухте в „Роуан“, само ние знаехме, че не е така.

Между Търсачите настана тишина, те пребледняха и се спогледаха разтревожено.

— Нищо чудно, че Стражите им служат толкова вярно — промълви Аника. — Пазителите са отровили умовете ви с лъжи за начина, по който животът на всички ви е бил съсипан.

По гръбнака ми полази ледена тръпка.

— В това вярваше и Рен, ала в нощта, когато избягахме, му казах истината.

Всички до един се взряха в мен.

— Казала си му? — изсъска Шей. — Дори не си ми споменала, че си го направила.

— Това бе причината да ни остави да избягаме — прошепнах, неспособна да срещна погледа му.

Или поне част от причината. Другата предпочетох да запазя в тайна, припомняйки си отчаянието в очите на Рен. Начинът, по който ме бе целунал.

А ето че той също бе замесен във всичко това. Търсачите определено криеха нещо от нас.

Внезапно Монроу се обърна и се отправи към вратата.

— Извинете ме.

— Монроу! — повика го Аника, ала той вече бе излязъл от стаята.

— Аз ще отида след него — предложи Конър.

— Винаги става така — поклати глава Адна.

„Какво беше това?“

Погледнах към Шей, ала и той бе не по-малко объркан.

— Може би Монроу не бива да взема участие в мисията — каза Аника.

— Вярваш ли, че ще позволи да я проведем без него? — горчиво се изсмя Адна. — От години чака да ни се удаде подобна възможност. Всъщност — чака я, откакто съм се родила.

Устните на Аника се присвиха.

— Покажи малко уважение към баща си, дете. Не разбираш колко много е изгубил.

— Баща? — повтори Шей и я погледна така, както бе изгледал и мен преди малко — сякаш го бяхме предали.

Отново ме жегна ревност, остра като зъби, впили се в тила ми. Колко точно се бяха сближили, докато аз се възстановявах?

Адна потръпна и се изчерви, сякаш бяхме разкрили ужасяваща тайна.

— Аха. Монроу ми е баща.

— Никога не си ми го казвала. Защо не го спомена?

— Не е толкова важно — Адна се обърна рязко, а бузите ѝ поаленяха.

Сбърчих чело.

— Защо го наричаш Монроу?

Макар и да зачитах баща си като алфа на глутницата на Найтшейд, винаги му казвах татко.

— Защото не искам специално отношение — отвърна тя. — И защото това го побърква.

— Уважение, Адна — повтори Аника. — То е по-важно, отколкото си мислиш.

— Ще се опитам — каза Адна, но според мен с мъка се сдържа да не извърти очи към тавана.

Аника склучи ръце пред себе си.

— Въпреки това неприятно прекъсване, казаното от вас потвърждава надеждите ни за Стражите. Мисията ще бъде приведена в действие.

— Кога? — попитах. — Кога ще се върна при глутницата си?

Аника се усмихна.

— Още сега.

„Сега?“

Но това означаваше... Възможно ли бе да планират нападение над Пазителите толкова скоро? Мисълта да се завърна у дома ме плашеше точно толкова, колкото ме и въодушевяваше. Исках да отида при глутницата си възможно най-скоро, но дали бях готова да се бия рамо до рамо с Търсачите? Та аз им нямах доверие! Те ме бяха пленили и макар да говореха за съюзничество, все още не ми бяха казали нищо друго.

— Отлично — каза Лидия, която току-що се бе върнала в стаята. — Страшно щях да се разочаровам, ако се оказеше, че съм си наточила камите напразно.

Тръпка на напрежение пробяга по тялото ми. Външният вид на Лидия бе толкова свиреп, че всеки път, когато бе наблизо, ме обземаше желание да приема вълчия си образ. Мирисът на дрехите ѝ, проблясването на оръжията, втъкнати в колана ѝ — тя бе точно това, което ме бяха обучавали да убивам.

— Още сега? — Шей прекоси стаята. Въздухът около него буквално трептеше и аз се уплаших да не се преобрази. Очевидно и двамата бяхме на нокти в присъствието на Търсачите. — Да не сте полудели?

— Шей — гласът на Аника беше спокоен, ала въпреки това ужасно приличаше на изваждането на меч от ножница. Гладък и смъртоносен. — Ти си от съществено значение, по-голямо, отколкото бих могла да ти обясня, но все още аз командвам тук и очаквам да се подчиняваш на заповедите ми.

— Та аз едва те познавам — изръмжа Шей. — Защо да изпълнявам заповедите ти?

Изругах едва чуто. Всеки момент щеше да се преобрази. Лидия като че ли също го усети, защото ръцете ѝ се стрелнаха към лъскавите дръжки на кръста ѝ. В гърлото ми се надигна ръмжене. Извадеше ли се оръжие, и аз щях да приема вълчата си форма. Бързо се огледах наоколо. Съотношението на силите беше равно, а това не беше добре.

— Успокой се, хлапе — каза тя. — Поеми си дъх. Няколко, ако трябва.

Знаех, че Шей няма да послуша никого от тях. Вълчите му инстинкти започваха да вземат връх, а Търсачите застрашаваха нещо, което той смяташе за своя територия — мен. Държеше се така, сякаш бях негова партньорка алфа. А това означаваше, че съм единствената, която може да го спре. И макар всичките ми инстинкти да жадуваха кръв, аз ги потиснах. Не си струваше риска.

— Шей, почакай — казах и го улових за ръката. Пулсът му беше учестен — под пръстите си усещах забързаните удари, които биеха в ритъм с моите. — Всичко е наред.

— Наред?

Все още бе на ръба на преобразяването, но поне бях успяла да привлека вниманието му.

— Защото искам да отида. *Трябва* да отида.

Докато изричах тези думи, почувствах истинността им с цялото си същество. Независимо колко малко знаех за Търсачите, моята глутница си заслужаваше да рискувам абсолютно всичко. Трябваше да се върна за тях. И отчаяно се нуждаех от битка. Ако това означаваше да се бия рамо до рамо с Търсачите, все някак щях да се примиря. Или поне така се надявах.

Макар и неспокоен, Шей не сваляше поглед от мен и ме слушаше внимателно. Бях поразена от това колко силен бе вълкът в него. Реагирал бе досущ като алфа, приемащ съвет от друг алфа. А ако умът му наистина действаше по този начин, вече знаех как да го убедя.

— Глутницата, Шей — прошепнах. — Помисли за нашата глутница.

Полазиха ме тръпки, когато нарекох вълците на Халдис „нашата“ глутница — на мен и Шей, а не на мен и Рен. Ала планът ми подейства.

— Наистина ли вярваш, че можем да ги спасим? — попита той и аз усетих, че гневът му бе започнал да отслабва.

— Това е единственият ни шанс — уверих го и му показах заострените си зъби.

Шей се усмихна, разбрал какво се опитвам да му кажа — съюзничеството с Търсачите не означаваше, че се предаваме. Щях да договоря условия, които да удовлетворят вълците в нас.

— Кала е права, Шей — намеси се Аника, давайки знак на Лидия да отстъпи. — Не бихме поели този риск, ако имахме друг избор. А и не само Кала ще се изложи на опасност. Ще изпратя и от нашите хора.

Погледнах я изпитателно, опитвайки се да разчета изражението ѝ. Лицето ѝ бе строго и решително, очите ѝ горяха с пламъка на надвисналата битка. Истина бе — отивайки във Вейл, Търсачите рискуваха живота си и въпреки това бяха готови да го сторят, за да спасят Стражите. Вълците от моята глутница. Това бе последното, което бях очаквала, и то ми се струваше едновременно вълнуващо и смущаващо.

— И още как — обади се Лидия, чиито очи горяха също така ярко, както тези на Аника. — Не бих го пропуснала за нищо на света.

Докато гледах двете жени пред себе си, внезапно изпитах облекчение, че тръгвам на война не против тях, а заедно с тях.

— И освен ако нещата не се развият по възможно най-благоприятния начин, което е малко вероятно — продължи Аника, — няма да успеем да ги освободим за един ден. Основната цел на мисията ще бъде осъществяването на първоначален контакт. Трябва да отидем още днес, защото е събота.

— Събота? — повтори Шей.

— През уикендите денем дежурят младите вълци — обясни Аника, хвърляйки кос поглед към мен. — Права ли съм?

— Да — кимнах, макар доста да се смутих, че го знае.

„Откъде са научили за разпределението на нашите патрули?“

— Искаме ли наистина да обединим сили, трябва да започнем като спечелим доверието на младите вълци, с надеждата вълната на бунта да се разпростре и сред останалите Стражи. Присъствието на Кала ще ни осигури това доверие и ако всичко мине добре, може би ще направим първата стъпка още тази нощ.

Едва не се усмихнах, ала се въздържах — в лицето на предстоящата битка исках да изглеждам сериозна в очите на Търсачите... сериозна и опасна.

— На обиколка ще са излезли двама измежду Мейсън, Фей и брат ми — обясних. — Те си поделят съботните дежурства.

— Да се надяваме, че ще бъдат Мейсън и Ансел — подхвърли Шей и по лицето му пробяга облекчение. — Това вероятно са двамината най-подходящи Стражи, които бихте могли да срещнете.

— Но... — радостта, обзела ме при мисълта да видя Ансел и Мейсън, се разколеба. — Преди да се разделя с Рен, той спомена, че останалите от глутницата ми били задържани за разпит. Мислите ли, че са ги пуснали да патрулират?

— Някой от тях знае ли кой всъщност е Шей? — попита Аника. — Или че е трябвало да бъде принесен в жертва по време на церемонията?

— Не — отговорих. — Не знаят нищо.

Угризение, остро като кинжал, се загнезди в гърдите ми. Точно колко голяма бе опасността, на която ги бях изложила?

Замислих се за Брин и последния път, когато я бях видяла.

— *Готова ли си?* — попита Брин, ала сияйната ѝ усмивка не можеше да скрие страха в гласа ѝ.

— *Не съм сигурна, че това е правилният въпрос* — отвърнах и погледнах пръстена на ръката си.

„Тук ми е мястото. Винаги съм знаела пътя, който ме очаква. Ето че дойде моментът да поема по него.“

— *Искам да знаеш, че съм до теб* — Брин взе ръката ми в своята. — *Никой от глутницата няма да допусне да ти се случи нещо лошо.*

— *Вие нямате право да вземате участие* — напомних ѝ, оставяйки я да ме поведе по стълбите, отвеждащи в гората.

— *Да не мислиш, че ще са в състояние да ни спрат, ако видим, че си в опасност?* — смушка ме тя с лакът и аз се усмигнах.

Ако сега се намираше в опасност, никой не можеше да ми попречи да ѝ се притека на помощ.

— *Обичам те, Кал* — целуна ме по бузата и се отправи към запалените факли.

Кръвта ми сякаш запя. Исках да се преобразя и с вой да призова глутницата, която бях изоставила.

„*Аз също те обичам, Брин, и идвам да те спася.*“

— Неведението им ще ни е от полза — тъкмо казваше Аника. — След като установят, че двамата с Шей сте действали без чужда помощ, Пазителите най-вероятно ще искат животът във Вейл да потече по старому. Без съмнение ще се опитат да убедят Стражите, че всичко е наред — и най-слабото подозрение, че са изгубили контрол, би им навредило сериозно.

Кимнах, мъчейки се да преглътна буцата, заседнала в гърлото ми.
— Ала Рен... няма как да не разберат, че е излъгал.

Останалите от глутницата ми може и да не знаеха какво бях сторила и кой бе Шей, но не и Рен. Значеше ли това, че вече е твърде късно да бъде спасен?

— Не знаем със сигурност как стоят нещата между Пазителите и Стражите, след битката в „Роуан“ — продължи Аника. — Надяваме се да научим повече за ситуацията там, преди да преминем към следващата част от плана ни. Дори ако не се срещнеш с онези вълци, с които би искала, акцията пак ще ни е от полза, тъй като най-сетне ще си изясним какво се е случило тази седмица. Съгледвачите, които изпратим, ще се срещнат с един от агентите ни там.

— Имате агенти във Вейл? — попита Шей. — С други думи — шпиони?

— Да — отвърна Аника.

— Къде? — попитах, недоумявайки как бе възможно във Вейл да има Търсачи, без ние да сме разбрали.

— Точно сега са само двама. Един в училището и един в града.

— В училището? — ахнах поразено. — Невъзможно!

Прекарах през ума си лицата и мириса на всички ученици, учители и служители в „Маунтин Скул“. Никой от тях не пасваше.

— Напротив — засмя се Аника.

— Ако в училище наистина имаше Търсачи, щях да знам.

Пазителите щяха да знаят.

— Е, ако бяхме толкова глупави, че да използваме собствените си хора като шпиони, щяхме да изгубим войната, още преди да е започнала.

Гласът, изрекъл тези думи, беше непознат. Непознат и някак приглушен. Обърнах се и видях, че на прага стои странна фигура. Лицето ѝ не се виждаше добре, полузакрито от цяла камара книги и рула хартия, които се люлееха в ръцете ѝ и сякаш всеки момент щяха да паднат на пода.

— Малко помощ — каза новодошлият.

Кискайки се, Адна забърза към него и улови свитъците, които се търкулнаха от върха на купчината.

— Здравсти, Адна — ухили се той.

Сега, когато можех да видя лицето му, объркването ми нарасна още повече. Беше съвсем млад — надали бе по-голям от Шей. Очила с черни рамки и дебели стъкла подчертаваха острите черти на лицето му, но най-забележителното у него беше изобилието от коса на главата му. Абаносовочерни и кобалтовосини къдрици сякаш се бореха за надмощие, като море, което бушуваше току над веждите му.

Той прекрачи прага със залитане, тласкан напред от тежестта на книгите, които носеше, и ги тръсна върху масата в средата на стаята.

— Благодаря ти, че се отзова толкова бързо, Сайлърс — каза Аника. — Тя току-що се събуди.

— Предположих, че трябва да е нещо такова — при тези думи той се обърна и ме огледа преценяващо.

Оказа се, че освен дето имаше щура прическа, новодошлият носеше скъсани дънки, войнишки ботуши и тениска на „Рамоунс“. Ако до този момент не бях сигурна какво да мисля за Търсачите, появата на Сайлърс напълно ме смая.

В този миг Конър се върна в стаята, следван от Монроу, който все още изглеждаше неспокоен и напрегнат. Един поглед към Сайлърс му бе достатъчен, за да се обърне кръгом.

— Ще се видим после — каза Конър, махвайки ни за довиждане.

— Остани — спря го Аника.

— Ооо, по дяволите! — простена той. — Сериозно ли?

— Конър!

Аника дори не си направи труда да прикрие заплашителната нотка в гласа си.

— Добре де, ще остана — отстъпи Конър, ала продължи да се взира в Сайлърс така, сякаш новодошлият хлапак току-що бе използвал от някоя кофа за боклук.

— И аз се радвам да те видя — погледът, с който Сайлърс го измери при тези думи, изобщо не бе по-дружелюбен.

— Кала, Шей — каза Аника, без да обръща внимание на искрите, които прехвърчаха между двамата. — Това е Сайлърс, Книжникът на Халдис.

Аз се взрях в изпомачканата му тениска и шантавата коса.

— И той ли е Търсач?

Въобщо не приличаше на такъв.

Устните на Аника потръпнаха, сякаш се мъчеше да не се разсмее.

— Като Книжник Сайлъс разполага с малко по-голяма свобода в избора на облекло. Малко вероятно е да му се наложи да се бие.

— Какво е Книжник? — попита Шей.

— Такъв, който се занимава с бумащина — промърмори Конър.

— И това — от устата на човек, който е почти неграмотен — жлъчно отвърна Сайлъс. — Каква обида! Дали някога ще го преживея!

— Ще престанете ли, вие двамата! — скастри ги Аника и се обърна към Шей. — Книжниците се грижат за събирането на сведения и за архивите ни.

— Това изобщо не е точно... — започна Сайлъс, издувайки възмутено гърди.

— Достатъчно точно е — прекъсна го Аника. — Просто я поздрави.

— Слушам, госпожице Добри маниери — отстъпи Сайлъс. — Само се опитвах да си опазя реномето.

Думите им ме озадачиха и то не само защото Сайлъс бе толкова странен. Очевидно бе, че Аника командва, но въпреки това като че ли нямаше нищо против непрекъснатото им заяждане. Стражите трябваше да се подчиняват безпрекословно на своите господари. Коментари, като тези, които Търсачите непрекъснато ръсеха, биха навлекли на всекиго от нас сериозно наказание. А ето че Сайлъс, Конър, всички те се отнасяха с Аника като с приятел.

Обърканите ми мисли бяха прекъснати от начина, по който Сайлъс се взираше в мен, накланяйки глава ту напред, ту назад, сякаш се опитваше да открие най-добрия ъгъл, под който да разгледа някакъв особено интересен екземпляр, появил се върху масата в лабораторията му.

— Ти си алфа, така ли? Хубавичка си. Това е интересно. А пък аз си мислех, че всичките приличате на вещици или нещо такова. Наслушали сме на всякакви ужасяващи истории за Стражите. Престъпление против природата, нали се сещаш.

„Престъпление против природата? Какви, по дяволите, ги дрънка този?“

Примигах насреща му, неспособна да кажа каквото и да било.

Сайлъс премести изпитателен поглед върху Шей.

— Хммм. А ти трябва да си Потомъкът.

Той бавно го обиколи, поспирайки за малко, за да разгледа татуировката на тила му. По устните му се разля усмивка.

— А ето го и знакът. Я виж ти! Най-сетне светлина в тунела. Човече, от толкова време се надявам да се срещнем. Бях започнал да се съмнявам, че изобщо ще се стигне дотук. Грант казва, че харесваш Хобс. Фантастично. Жалко, че се е задействала онази магия — звучеше така, сякаш съучениците ти са били на път да подхванат много интересна дискусия, когато проклятието го застигнало. Е, какво да се прави.

— Грант? — изпелтечи Шей. — За какво, по дяволите, говориш?

— Грант Селби — поясни Сайлъс. — Той е един от агентите ни.

— Я чакай — намесих се аз, примигвайки няколко пъти. — Нашият учител? Нашият учител по философия е един от вашите агенти?

— Аха — усмихна се Сайлъс. — Добро прикритие, нали?

Аника прекоси стаята и се зае да подрежда бъркотията от листа, които Сайлъс бе изгърсил върху масата.

— Очевидно е, че не можем да се доближим незабелязано до Пазителите. Ето защо започнахме да привличаме на своя страна обикновени хора, които да ни служат като разузнавачи. Не твърде много, разбира се — не искаме да рискуваме повече животи, отколкото е необходимо. Обикновено това са хора, натъкнали се на нашия свят по една или друга случайност. Попаднали между куршумите, така да се каже. Онези, които са заинтересовани от изхода на войната, обикновено ни предлагат помощта си и най-способните от тях изпращаме в действие. За да събират информация.

— Като наши учители? — попитах.

Това ми се струваше безумно. Безумно и опасно. Кой би се съгласил да участва в нещо подобно? Господин Селби бе или невъобразимо храбър, или животът му беше дотегнал.

— Училището ви е най-подходящо за целите ни, тъй като представлява точно онази смесица от обикновени хора, Стражи и Пазители, която най-добре ни разкрива намеренията на Пазителите — обясни Сайлъс. — А то назначава единствено обикновени хора за учители. През последните няколко години винаги успяхме да държим по един-двама агенти там. С тяхна помощ значително усъвършенствахме разузнавателните си операции.

— Рано или късно, все трябва да го изтъкне — прошепна Конър в ухото на Адна, толкова силно, че всички го чухме. — Ще рече човек, че той е единственият в този отряд, на когото някога е хрумвала добра идея.

Кимнах, без да обръщам внимание на Конър, но после сбърчих чело.

— Ако господин Селби знае за нашия свят, защо допусна да се говори за Хобс в часа му? Знаете ли какво се случи с него?

Учителят ни беше обсъждал „Войната на всички срещу всички“ (тема, повдигната от Шей, ала строго забранена от училищното настоятелство) и си бе платил за това. Прекрасно помнех как се бе свлякъл на пода в класната стая, гърчейки се в конвулсии, а от устата му течеше пяна. Магическо изтезание, маскирано като епилептичен пристъп.

Аника направи болезнена гримаса, ала Конър се разсмя.

— Струва ми се, защото е сантиментален глупак. За малко да го заловят — при тези думи той хвърли насмешлив поглед към Шей. — Толкова бе очарован, че Потомъкът иска да говори за Хобс. Сметна го за знак свише или нещо подобно.

Шей се намръщи.

— Навярно е точно това — каза Сайлъс. — Ако поне от време на време отваряше по някоя книга, щеше да оцениш връзката. Разбира се, първо трябва да се научиш да четеш...

— Логично бе да предположите, че ще се случи нещо такова, след като оставяме *той* да привлича агенти — обърна се Конър към Аника, без да обръща внимание на Сайлъс. — Приоритетите му открай време са тотално объркани.

— Грант се справя много добре със задълженията си — сърдито каза Сайлъс.

— Онази издънка едва не го разконспирира — възрази Конър. — Беше глупаво от негова страна и той не би трябвало да допуска подобна елементарна грешка.

— Дори така, пак е за предпочитане пред онзи неандерталец, когото ти привлече — отсече Сайлъс, търсейки нещо из купищата хартии. — За нищо на света не бих припарил до онова бунце, което държи. От друга страна, ти сигурно отдавна си прихванал всички болести, които биха могли да се хванат в място като „Ръндаун“.

— Казва се „Бърнаут“^[1], идиот такъв — сопна се Конър. — И е също толкова добро прикритие, колкото и училището. Младите вълци непрекъснато ходят там.

— „Бърнаут“? — ахнах аз. — Том Шоу е един от вашите агенти?

Припомних си грубоватия собственик на любимото ни заведение. Там можехме да избягаме от надзора на Пазителите... а и никога не искаха да доказваме, че сме пълнолетни. Том беше приятел на Нев и освен това свиреше на барабани в неговата група. Дали всичко това беше само прикритие, за да черпи информация от нас, когато идвахме в бара му?

— Да — потвърди Монроу, местейки уморено поглед между Конър и Сайлъс.

— Само че далеч не се оказа проникателният наблюдател, какъвто е Грант — изсумтя Сайлъс.

— Том има по-добри връзки — каза Конър, който междуременно бе извадил камата си и прокарваше пръст по острието ѝ, като в същото време хвърляше заплашителни погледи към Сайлъс. — Той ще изиграе важна роля в това съюзничество.

Грант не е навлязъл така навътре в нещата, както Том. Училището е много приятно и безопасно местенце за работа.

„Освен ако не си под постоянния надзор на някоя сукуба.“

Господин Селби не бе единственият, когото бяха наказали в „Маунтин Скул“. Неволно потреперих, припомнила си как сестра Флин заби нокти в бузата ми, когато се натъкна на мен и Рен в тоалетната. Миг по-късно пламнах, спомнила си какво правехме там. Хвърлих гузен поглед към Шей, но той не ме гледаше.

— Харесвам господин Селби. Той е прекрасен учител.

— Разбира се, че го харесваш — съгласи се Адна и измери Конър със строг поглед. — Грант е както много храбър, така и забележително умен. Ала Конър не е в състояние да оцени по достойнство брилянтния ум.

— Не е нужно да вземаш страната на Сайлъс, само защото и двамата сте свръхамбициозни отличници. Просто се опитвам да кажа, че в крайна сметка и най-брилянтният ум не може да ти спаси кожата.

— Не съм съгласен — възрази Шей, който изглеждаше готов за задълбочен дебат.

Конър обаче поклати глава.

— Казвам ти как аз виждам нещата, хлапе. Нямам намерение да споря с теб.

— А най-вече обичаш безплатното пиене — подхвърли Сайлъс и яростно задраци в нещо, което приличаше на дневник.

— Господи, не ми казвай, че смяташ да подадеш още едно оплакване срещу мен! — Конър насочи камата си към Сайлъс.

— Непристойно поведение, заплахи... — мърмореше си Сайлъс, без да вдига поглед.

— Нали знаеш, че просто ще го отхвърля, Сайлъс? — Аника кръстоса ръце пред гърдите си. — Та ти подаваш поне десет оплаквания седмично.

— Двайсет.

Цялото това дрънкане започваше да ме изнервя.

— Как получавате информация от тях? И как успяват да останат неразкрити?

Нали бяха споменали някаква битка? Дали изобщо щеше да се стигне дотам някога? Зъбите ми се бяха изострили заплашително и с мъка потисках ръмженето, напирало в гърлото ми при всяка дума.

— Държим две пощенски кутии във Вейл, под измислени имена, разбира се. Всички разполагат с ключ — обясни Аника, видимо доволна, че има повод да прекъсне Конър и Сайлъс. — Ето как поддържа връзка. Променяме имената и кутиите на всеки няколко месеца и раздаваме новите ключове. Във Вейл е пълно със запалени скиори и сезонни работници, които непрекъснато идват и си отиват, така че никой не обръща особено внимание на честата смяна на имената.

Кимнах неспокойно. Търсачите са ни наблюдавали през цялото време, а ние дори не сме подозирали. Те бяха непредсказуеми и това ги правеше още по-опасни, отколкото си мислех в началото. Всяко ново разкритие подкопаваше още мъничко гордостта ми от ефективността на нашите патрули.

— Ще се срещнете с Грант тази нощ — обясни Сайлъс, изваждайки смачкан лист от задния джоб на дънките си. — Потвърждението пристигна току-що.

Аника посегна към бележката.

— Сайлъс, вече говорихме, че кореспонденцията трябва да се пази в приличен вид.

— Бързах — сви рамене той.

— Ако бях на твое място, не бих го докоснал — подхвърли Конър. — Кой знае къде е било.

— Затваряй си устата, гнида такава — сопна се Сайлъс.

— Гнида? — Конър избухна в смях. — Колко време ти отне да го измислиш?

— Млъкнете и двамата — Монроу, който проговаряше за първи път, откакто бе дошъл в стаята, си бе възвърнал авторитетното спокойствие, което се излъчваше обикновено от него. — Аника, моят екип е готов. Можем ли да действаме още днес, както се надявахме?

Зачаках отговора със затаен дъх. По дяволите, ако сега Аника кажеше „не“, сама щях да намеря начин да се добера до Вейл.

— Да — отвърна тя. — Кой ще отидат?

Усмяхнах се и прокарах език по остриите си зъби. Шей ме погледна. Виждах, че се тревожи, ала въпреки това кимна — и той като мен прекрасно осъзнаваше колко е важна тази битка.

— Лидия, Конър, Итън и Кала — отговорът на Монроу ме сепна.

Колкото и да изгарях от нетърпение да се хвърля в бой, да ме причислят към Търсачите си оставаше доста странно. Освен това едно от тези имена все още ме караше да се чувствам неспокойна.

— Итън? — повторих, припомняйки си обезумелия поглед и неистовите му крясъци отпреди половин час.

— Трябва да свикне с идеята за съюзничеството възможно най-скоро — обясни Монроу. — Нямаме време да го чакаме.

— Съгласна съм — каза Аника. — Кой друг?

— Айзък и Тес ще ни помогнат да организираме мисията от аванпоста — при тези думи той направи пауза и погледна Адна. — Джеръм ще тъче.

Адна едва не се задави, но Аника я изпревари:

— Не. Джеръм получи преподавателски пост. Той е отличен Тъкач и си е заслужил мястото в Академията. Което означава, че Адна автоматично поема длъжността му в Халдис.

Адна затвори уста, видимо доволна.

— Мислех си, че като се има предвид естеството на тази... — започна Монроу.

— Не подлежи на обсъждане — прекъсна го Аника. — Адна ще тъче. Вярвам, че това няма да е проблем.

— Не — увери я Монроу, макар да бе скръстил ръце на гърдите си с явно неодобрение.

Аз ги гледах намръщена.

„За какво беше това?“

Каквато и да беше причината за препирните между Монроу и Адна, не исках тя да попречи на мисията ни. За щастие, Аника също не го желаше.

— Добре — каза тя. — Нямаме време за губене. Итън там ли е вече?

— Аха — отговори Конър. — Досега трябва да му е попреминало. Тес върши чудеса със съкрушените души. Освен това мисля, че му даде курабийки — при тези думи той смигна на Лидия. — Така оплете и тебе в мрежите си, нали?

— Никога не съм можела да устоя на овесени курабии с шоколад — сви рамене Лидия.

— Да се надяваме, че Итън не ги е изял до троха — разсмя се Конър.

— Много скоро ще разберете — усмихна се Аника. — Адна, отвори портал.

[1] „Ръндаун“ — от англ. run down — порутен, запуснат; „Бърнаут“ идва от англ. burn out — изгарям до основи. — Бел.прев. ↑

— Почакайте — Шей ме хвана за ръката и ме задържа, въпреки че изобщо не бях помръднала. — Тръгвате още сега?

— Разполагаме само с няколко часа, докато патрул от възрастните вълци на Найтшейд смени връстниците на Кала... ако изобщо младите вълци все още ходят на обиколки, на което разчитаме — отвърна Аника. — Бързината е от жизненоважно значение, ако искаме да осъществим контакт. Часовата разлика работи в наша полза, но това е всичко.

— Часовата разлика? — повторих аз. — Какво искате да кажете?

— Във Вейл е един час по-рано — обясни Лидия, докато разглеждаше острието на камата си.

— Намираме се в различни пояси? — ахнах. — Къде сме?

— В Странстващата академия — каза Адна, заставайки пред малката ни групичка. — Средоточието на всичко, свързано с Търсачите.

— Странстващата академия?

Никога не бях чувала за такова място. От онова, което ни бяха казвали за Търсачите, бях останала с впечатлението, че се спотайват из разни коптори по целия свят, мъчейки се да съберат достатъчно хора за своите партизански набези.

— Академията е най-ценното, което имаме — усмихна се Аника. — Тя съдържа цялото ни знание и ни дава храна, умения и знания. Повечето Търсачи живеят тук, с изключение на онези, които имат мисии навън.

— Нарича се Странстващата академия, защото сме принудени да я местим непрекъснато — добави Монроу. — За да не бъдем открити, никога не оставаме на едно място повече от шест месеца. Ако Пазителите пренесат войната на наша територия, това би могло да сломи съпротивата ни веднъж завинаги.

Макар и да не бях видяла кой знае колко от тази Академия, то все пак ми стигаше, за да съм наясно, че е огромна.

— Как може да преместите цяла сграда?

— Точно така — обади се Шей и бавно се завъртя, взирайки се във високия таван на стаята. — И аз съм се чудил неведнъж.

Адна му намигна.

— Ако след три месеца все още си любопитен, мога да ти осигуря място на първия ред.

— Няма значение — изръмжах. — Къде се намираме сега?

— Айова — отговори Аника.

Аз се намръщих.

— Защо ви е било да я слагате точно в Айова?

— Именно — подхвърли Конър и ми кимна с престорена сериозност.

Адна въздъхна.

— Мести се из целия свят. Сега се падна да е в Айова. След това отиваме в Италия.

Пред очите ми сякаш се завъртя глобус. Как се бях озовала тук?

— Точно сега нямаме време за подробни обяснения — каза Аника и даде знак на Адна. — Да го оставим за по-късно.

— Имаш право — съгласи се Конър. — Адна, отвори портал. Открай време не обичам да чакам — направо се изприщвам.

— Току-виж от това си станал по-хубав — измърмори Сайлъс под носа си и извади няколко сгънати листа от купчината.

За мен беше същинска мистерия как успя да открие онова, което му трябваше, сред неразборията на масата.

— Това е следващото съобщение за Грант — каза той и метна листовете към Конър, досущ като фризби. — Гледай да не го изгубиш.

Конър улови писмото във въздуха.

— Благодаря.

— Какво става? — погледнах към Шей, тъй като не разбирах абсолютно нищо от странния разговор.

— Ариадна тъче порталите ни — обясни Монроу. — Това е най-важният пост, който един Търсач може да заеме.

Най-важният пост. Огледах Адна преценяващо — надали беше много по-голяма от Ансел.

— Тя ще предвожда мисията ни?

— Не, няма да я предвожда — поправи ме Монроу. — Тя ще тъче.

— Не е ли... прекалено малка?

Нямах никаква идея какво представлява това тъкане, но след като беше от жизненоважно значение за успеха на мисията ни, бих предпочела за него да отговаря някой с малко повече опит.

— Както съм казвал и преди — Конър потупа Адна по главата, — нашето съкровище надмина всички очаквания.

— Просто ме оставете да си свърша работата — измърмори Адна и се дръпна от ръката му.

Направих крачка към нея, с намерението да се уверя, че наистина е толкова изключителна, колкото всички казваха, но Шей ме задържа за лакътя.

— Мисля, че да го видиш с очите си е за предпочитане пред всяко обяснение.

Адна свали тънките метални шипове от колана си.

— Какво представляват? — попитах, застанала нащрек, в случай че все пак се окажеха оръжия.

Адна долови отбранителната ми позиция и едната ѝ вежда подскочи.

— Скин ду. Традиционна ирландска кама. Това са инструментите на Тъкачите. Сама ще видиш за какво служат.

Тя си пое дълбоко дъх и затвори очи. После изведнъж се раздвижи. Камите прорязаха въздуха, всеки мълниеносен удар оставяше след себе си диря от ослепителна светлина, при всеки замах около нас се разнасяше звън като от камбанка. Тялото ѝ се извиваше във френетичен танц. Внезапно тя се хвърли на пода и вдигна ръце към тавана, описвайки движения, които приличаха на някаква причудлива художествена гимнастика. Сияйните нишки, които се източваха от оръжията ѝ, се стелеха една върху друга, звуците, които изпълваха въздуха, се сливаха в звънка хармония. Ръцете ѝ не спираха нито за миг, сякаш камите бяха совалките на огромен невидим стан. Сложната плетеница от светлина блестеше все по-ярко и по-ярко, докато накрая трябваше да извърна очи; вълни от мелодични тонове се разбиваха в стаята, отново и отново, докато не изпитах чувството, че ще се удавя в океан от музика и светлина.

Изведнъж всичко свърши.

— Виж — прошепна Шей и аз се обърнах към Адна.

Дишайки накъсано, тя стоеше пред огромен блещукащ правоъгълник, който висеше във въздуха като същински гоблен от

светлина. Пристъпих напред, затаила дъх, и в полюшващия се правоъгълник видях вътрешността на просторен склад. Купчини щайги изпълваха слабо осветеното помещение.

— Там ли отиваме? — прошепнах.

Адна, която все още се мъчеше да успокои дишането си, кимна.

— Тъкането си го биваше — потупа я по рамото Конър.

— Пак заповядай — усмихна се тя, избърсвайки потта от челото си.

— И сега какво? — попитах, взирайки се в лъчистата картина пред мен.

— Това е портал — обясни Адна. — Трябва само да минеш през него.

Измерих вратата от светлина с подозрителен поглед.

— Боли ли?

— По-скоро гъделичка — отвърна Конър престорено сериозно и Адна го удари с тъпата страна на една от камите си. — Ау! — възнегодува той, разтривайки ръката си.

— Всичко е наред, Кал — обади се Шей. — И аз така дойдох в Академията. Знам, че изглежда малко шантаво, но е безопасно.

— Шантаво? — възмути се Адна.

— Шантаво, но красиво — ухили се Конър. — Аз ще мина пръв.

— След теб — казах, тъй като не исках да си призная, че от блещукащия портал косъмчетата по врата ми настръхваха.

Конър уверено пристъпи в облечения от светлина образ пред нас. За миг очертанията на тялото му се размазаха, а после то се озова сред щайгите. Той се протегна, прозя се, а после най-неочаквано си свали панталона и се надупи насреща ни.

— За Бога, Конър! — простена Адна. — Шей, иди и го ухапи.

— Аз оставам тук, забрави ли? — напомни й Шей през смях. — А дори да отивах, пак нямаше да го ухапя по задника.

— Може би Кала ще го направи — ухили се Адна.

— Силно се съмнявам — промърморих, макар че не можех да не призная, че задникът на Конър си го биваше.

— Достатъчно — заяви Аника и прегърна Лидия за миг. — Успех и внимавайте.

— Разбира се — отвърна Лидия и нахълта през портала, плясвайки Конър с тъпата страна на камата си, преди той да има време

да отскочи встрани.

Адна избухна в смях.

— Давай, Кала — подкани ме Монроу. — Адна ще дойде веднага след теб.

— Почакай — задържа ме Шей. — Какво ще правим ние, докато тях ги няма? Ще си клатим краката и ще чакаме всичко да свърши?

— Не — Монроу се приближи и внимателно го отдръпна от мен. — Нас също ни чака работа.

— Така ли? — сбърчи чело Шей.

— Ще се отбием при няколко от преподавателите в Академията и ти ще ги убедиш, че нямат повод за тревога, когато глутница млади вълци започнат да посещават часовете им.

Значи това имаха предвид под съюзничество. Не само щяхме да се бием рамо до рамо с тях, но и щяхме да се обучаваме заедно, да опознаем света им. Колкото и необичайна да ми се струваше тази идея, тя бе и ужасно вълнуваща.

Адна започна да потропва с крак по пода.

— Хайде, Лили. Стараем се да отваряме и затваряме порталите колкото се може по-бързо. Не сме тръгнали на разходка.

Обръщението ѝ ме подразни достатъчно силно, за да ме накара да оголя зъби насреща ѝ. Изпитах немалко задоволство, когато тя направи крачка назад.

Хвърлих поглед към Шей и той ми се усмихна лекичко.

— Късмет.

Отвърнах на усмивката му доколкото можах, а после затворих очи и пристъпих в блещукащата омара.

Когато докоснах портала от светлина, установих, че описанието на Конър не бе далеч от истината, макар че не бих го нарекла точно гъделичкане. За момент кожата ми изтръпна, сякаш бях попаднала в поле от статично електричество, а в следващия миг вдъхнах застоял, пращен въздух и чух смеха на Конър. За щастие, междуременно си бе вдигнал панталоните.

— Всичко наред ли е, Кала? — попита Лидия. — Пътуването свърши.

Конър се изкашля.

— Може да разчиташ на мен, ако ти трябва нещо, за да се съвземеш. Например дишане уста в уста.

Това начаса прогони объркването ми и аз го изгледах свирепо.

— Някога изобщо уморяваш ли се да слушаш собствените си шага? — скастри го Лидия и го побутна към вратата.

— Защо въобще питаш?

Тя се опита да му хвърли строг поглед, ала не можа да потисне смеха си.

— Ти си истинско бедствие, момче, но точно затова те обичам.

— Естествено, че ме обичаш.

— Стига си се надувал като паун, Конър.

Обърнах се и видях, че Адна току-що бе преминала през портала. Все още можех да различа стаята от другата страна на блещукащия правоъгълник.

— Първият път всички са малко неспокойни.

— И все пак това е страхотен начин да се пътува — заяви Конър, разтърквайки ръце, сякаш още бяха изтръпнали. — Нали, вълчице?

— Да, бива си го — отвърнах, без да свалям очи от проблясващия портал. — Но...

— Какво, но? — попита Адна с ръце на хълбоците. — Може би не одобряваш тъкането ми?

— Не, не е това — уверих я, все така загледана във вратата. — Но не се ли страхувате поне малко?

Адна въздъхна и като замахна с камите си, изрисува огромно Х във въздуха. Начаса порталът изчезна.

— Виж, Лили. Цялото това упражнение целеше да ти покаже, че порталът е съвършено безопасен. Не знам какво друго мога да сторя, освен да те оставя да минаваш напред-назад през него цяла нощ.

— Нямах това предвид. Не ви ли е страх, че Пазителите може да си отворят свой собствен портал и да ви открият? На мен ми се струват съвършени за извършването на изненадващи нападения. Така де, нали и ние го използваме точно за това.

— А! — кимна Адна. — Сега разбрах.

— Какво разбра? На мен ми се струва опасно и смятам, че има защо да се притеснявате.

— Да, бихме имали повод за притеснение — каза Адна и по устните ѝ плъзна лукава усмивка. — Стига такава опасност действително да съществуваше.

— И защо да не съществува? — попитах, подразнена от самодоволното ѝ изражение.

— Защото нашите Тъкачи са изключителни — обади се Конър и като обви ръце около кръста на Адна, успя да я целуне по бузата, преди тя да се обърне и да го бутне.

— Ама че си идиот! — каза Адна, ала не можа да скрие смеха си.

— Просто се опитвах да ти направя комплимент — Конър си придаде обидено изражение, ала нарочно не се отдръпна достатъчно бързо, когато тя замахна към него.

— Някой ще ми обясни ли защо да не е опасно? — настоях, подразнена от безгрижните им закачки в момент, когато бях толкова напрегната.

— Пазителите не могат да отворят портали — простичко отговори Адна и спря да се боричка с Конър, за да ме погледне.

— И защо не? — сбърчих чело аз.

— Това е една от малкото привилегии, на които се радваме, задето отказваме да нарушим естествения магически ред, както правят те.

— Все още не разбирам.

— Помниш ли онова, което Сайлъс спомена за престъплението против природата? — ухили се Конър насреща ми.

— Да. Не че ми стана ясно какво има предвид — отвърнах и скръстих ръце пред гърдите си. — И се учудвам, че повдигате тази тема точно сега.

Конър направи умиротворителен жест.

— Правя го само защото нямам друг избор. Лично аз смятам, че си страшотна, вълчице... никакви мутации, доколкото мога да видя. От друга страна не е като да съм те виждал без дрехи.

— Млъквай, Конър — простена Лидия.

— Слушам! Така... докато се опитвали да се сдобият с могъществото, с което разполагат днес, Пазителите нарушили някои особено важни правила. Създаването на Стражите е само един пример за това — обясни Конър, заравяйки пръсти в рошовата си кестенява коса. — Работата е там, че порталите са плод на естествени закони и ако през цялото време вършиш престъпления против естествения ред (както правят Пазителите), не можеш да очакваш той да работи в твоя полза.

— Ъ? — можах да кажа само, тъй като не разбирах нищо от обясненията му.

— Всичко в този свят е свързано — намеси се Адна. — Включително и всички точки на земята. С помощта на Древна магия, Тъкачите улавят нишките, съединяващи едно място с друго, за да можем да се придвижваме между тях.

— А Пазителите... — започнах.

— ... не могат да улавят тези нишки — довърши Конър вместо мен. — Затова трябва да пътуват по изпитания стар начин. Или по някой от новите високотехнологични начини, предполагам. Но не и с помощта на портали. Те не могат да тъкат.

Земята не го позволява.

Все още не бях сигурна, че разбирам, ала в този миг разговорът ни беше прекъснат от отварянето на една врата в другия край на помещението. Начаса приех вълчия си облик, готова да се нахвърля върху мъжа, който ни държеше на прицел с арбалета си, но преди да успее да го нападна, Конър пристъпи пред мен.

— Айзък, свали това нещо! Какво сме ти направили?

Мъжът с арбалета изсумтя.

— А, добре. Чудехме се кога ще се появите. Защо отворихте портал в склада?

— Защото ако от другата страна на този арбалет стоеше Итън, вече да я е прострелял — обясни Адна и ме посочи. — Реших, че малко предпазливост няма да ни навреди.

— Мъдро — каза Айзък. — Макар че точно в този момент единственото, което Итън би могъл да стори, е да я наплюе с полусдъвкани курабийки. Не е спрял да се тъпче, откакто дойде.

— Кала, опитай да не се преобразяваш твърде много, докато си тук — каза Лидия и отиде да прегърне Айзък. — Е, къде е моето момиче?

Възвърнах си човешката форма, преглъщайки отговора, напирас в гърлото ми. Те какво очакваха? От опит се бях убедила, че Търсачи и арбалети не са добра комбинация за мен.

— В кухнята с Итън — отвърна Айзък.

— Как е той? — попита Адна. — Освен дето е натъпкан до пръсване с курабийки?

Айзък ме погледна.

— Започва да се съвзема.

— Ще трябва да се задоволим с толкова — каза Конър и като ме улови за ръката, ме затегли към вратата. — Айзък, запознай се с Кала. Тя е алфата, която ще оглави епохалния бунт на Стражите.

„Какво ще направя?“

Същинските измерения на този нов план се стовариха отгоре ми като лавина.

— Това ли е всичко? — ухили се Айзък. — Приятно ми е да се запознаем, будителко.

Стиснах десницата му и хвърлих изпълнен с неприязън кос поглед на Конър. Той ме потупа по рамото.

— Просто се погрижих да направиш нужното впечатление.

— Благодаря.

Айзък, чиято коса бе сплетена на безброй миниатюрни плитчици и бе вързана на опашка ниско на тила му, ни въведе в просторна, застлана с тепихи стая, съвършено празна, ако не се брояха оръжията, окачени по стените.

Лидия улови любопитния поглед, с който обходих помещението, и се усмихна.

— Зала за тренировки.

Последвахме Айзък през друга врата и бяхме посрещнати от бумтящ огън, мирис на прясно сварено кафе и две лица, едното — усмихнато, а другото — смръщено.

— Здравей, хубавице — Лидия разтвори ръце, за да прегърне жена, която също като нея трябва да бе на около трийсет и пет години и чиито дълги до раменете къдрици ми напомняха за козината на Брин, само дето тези на непознатата бяха синьо-черни.

— Днес е щастливият ми ден — каза тя и целуна Лидия.

— Може ли да бъде и моят щастлив ден? — подхвърли Конър, без да сваля очи от целуващите се жени.

— Не се опитвай да сваляш гаджето ми, Конър — разсмя се Лидия и силно прегърна другата жена.

— Не съм я свалял — възнегодува Конър. — Просто ѝ направих комплимент. За нищо на света, не бих нагазил в твои води. Забравяш, че с теб патрулираме заедно и определено не изгарям от желание да усетя острото на камите ти.

— Мъдро — каза Лидия, а после обърна другата жена към мен. — Тес, това е Кала. Тя е заспалият вълк, за който се надявахме един ден да се пробуди.

— Както виждам, наистина се е събудила — Тес ми протегна и двете си ръце. — За мен е чест да се запознаем.

Пак тази дума — „чест“. Не знаех какво да мисля.

— Благодаря — отвърнах и поех ръцете ѝ; те се оказаха топни и меки, а когато се усмихна, светлосините ѝ очи буквално грейнаха.

Харесах я от първия миг.

— Имаме ли време за чашка кафе? — попита Айзък и вдигна една кана. — Или ще преминем направо към кървищата?

Погледнах го сепнато, учудена от въпроса, който съпоставяше кафе с проливането на кръв.

— Ти няма да ходиш никъде — каза Лидия и отново придърпа Тес в обятията си. — Берачите ще удържат фронта. В тази мисия ще участват само Нападатели и вълчицата.

— Както и аз — обади се Адна.

— Чух, че ти си новият ни Тъкач, Ариадна — отбеляза Айзък, докато си наливаше чаша кафе. — Добре дошла на борда.

— Адна — поправи го тя. — Просто Адна.

— Още ли се бунтуваш срещу баща си, Ариадна? — попита Тес, без да се откъсва от Лидия. — Нали говорихме за това.

— *Вие* говорихте за това — каза Адна и отиде да седне до Итън, който се взираше в чаша кафе и чиния, в която бяха останали само трохи. — А вие двете, ако нямате нищо против, се усамотете някъде. Не всички тук сме открили истинската любов, така че престанете да ни натрапвате късмета си при всяка удача ви се възможност.

— Я по-спокойно — отвърна Лидия. — Рядко ни се случва да сме заедно и ти много добре го знаеш. В повечето дни сме доволни, ако успеем да прекараме и час в един и същи пояс.

— Освен това си само на шестнайсет години, Ариадна — строго я изгледа Тес. — Все още не си имала време да откриеш истинската любов.

— Напротив, открила я е — Конър се настани на мястото до Адна и обви раменете ѝ с ръка. — Просто не го е осъзнала.

Адна простена и отпусна глава върху масата.

— Ще се омъжа за първия, който ми даде чаша кафе, който и да е той.

— Метни една чаша насам, Айзък! — понадигна се Конър.

— О, моля ти се! — измърмори Адна, без да вдига глава от масата.

— Майтапиш ли се? — каза Конър. — Чаша кафе вместо годежен пръстен? Ето на това му казвам предложение по мой вкус.

Неволно докоснах хладната метална халка на пръста си, но когато улових погледа на Адна, побързах да скрия ръце под масата.

— По-скоро — предложение по джоба ти — подхвърли Айзък.

— Това също — разсмя се Конър.

— Все още не виждам кафе пред себе си — каза Адна. — Дори и след прецедрото ми предложение.

— Не се отчайвай толкова лесно, скъпа — усмихна се Айзък и ѝ донесе димяща чаша. — Кафе, Кала?

— Ъъъ... — поколебах се аз, недоумявайки как могат да си бърбят така безгрижно, когато ни предстоеше толкова опасна мисия. — Не трябва ли да насочим цялото си внимание към нападението? Аника каза, че разполагаме със съвсем малко време, за да го извършим.

Тишината, възцарила се в стаята, ме накара да затая дъх — май бях казала нещо, което не трябваше.

Най-сетне Тес се смили над мен.

— Миличка, винаги има време за чаша кафе.

И като ме улови за ръката, ме сложи да седна до Конър.

— Както и за всяко приятно нещо, когато смъртта дебне зад ъгъла — добави Конър.

— Амин! — измърмори Итън.

При вида на безрадостните им усмивки цялото ми объркване се изпари. Замислих се за живота, който водеха. За онова, с което се сблъскваха ежедневно — Пазители, Стражи. Призраци. Все неща, от които бяха изтъкани най-страшните кошмари.

Оцеляване. Ето за какво ставаше дума. Търсачите бяха воители, също като Стражите. Всяка битка можеше да им е последна и това — от странните почивки за кафе до неуместните шегички на Конър — бе защитният им механизъм. Това бяха техните доспехи, крепостната стена, с която бранеха ума си. Начин да не позволят на отчаянието да завладее духа им.

И колкото и необикновена да беше тази стратегия, тя определено ми се нравеше. Особено ако включваше кафе, макар да не бях сигурна дали липсата на кофеин нямаше да ме нахъси за битката.

— Какво е това място? — попитах, мъчейки се да свържа в едно склада, тренировъчната зала, а сега и кухнята.

— Имаме аванпостове, разположени близо до всички поселища на Пазителите. Използваме ги както, за да стоим във връзка с нашите агенти в света на хората, така и за да организираме нападения над Пазителите.

— С други думи — доброто старо Чистилище — въздъхна Айзък.

— Може и да е чистилище — разсмя се Лидия, — но кафето си го бива.

— Чистилище? — сбърчих чело аз, ала бързо се усмихнах, когато Айзък ми подаде чаша, пълна с катраненочерна течност.

— Нали се сещаш, мястото между ада и рая — обясни Копър. — Като раят, разбира се, е Академията, а адът...

— ... е Вейл — Итън отмести стола си назад и отиде в другия край на стаята, очевидно неспособен да понесе присъствието ми и миг повече.

Тес поклати глава, ала той не ѝ обърна внимание и продължи да пие кафето си в мълчаливо усамотение.

Реших, че ще е най-добре да се държа далеч от него. Без значение бе дали ме харесва или ми има доверие. Не бях тук, за да завързвам приятелства. Тук бях, за да спася глутницата си.

— И къде точно се намираме? — обърнах се към Конър.

Още докато задавах въпроса, едва се сдържах да не потрепера. Можехме ли да сме в безопасност, ако наблизко имаше Пазители?

Отговори ми Лидия, която междувременно се бе приближила до масата заедно с Тес.

— В един склад в Денвър. Оттук Тъкачите отварят портали към местата, където се каним да нанесем удар. Нападателят идват и си отиват в зависимост от възложените им задачи.

— И ние, Берачите, отново оставаме сами — довърши Айзък печално.

Тес изцъка неодобрително.

— Да не искаш да кажеш, че не съм добра компания?

— В никакъв случай, ако това ще те накара да престанеш да ми готвиш — ухили се Айзък.

— На всичкото отгоре му и готвиш? — попита Лидия. — Прекалено си добра.

— Не ни се бъркай в отношенията, жено! — възнегодува Айзък. — Пък и аз мия чиниите.

— Така си е — потвърди Тес.

Отпих от кафето си, мъчейки се да не изоставам от разговора.

— Какво представляват Берачите?

— В света не са останали много Търсачи — в гласа на Лидия се прокраднаха металически нотки. — Повечето живеят в Академията, където или се обучават, или преподават, и излизат на мисии само когато се наложи. Ала онези от нас, които воюват всеки ден, живеят в аванпостове като този. Отрядите ни винаги са разпределени по един и същи начин — състоят се от десетима души, като всеки си има различна задача. Берачите събират провизии и пласират различни ценни стоки на черния пазар, поддържайки притока на пари в съвременна валута.

— Черен пазар? — намръщих се аз неспокойно.

— Не се тревожи, Кала, не сме забъркани в нищо гадно, като например търговия с човешки органи — изкиска се Тес и поклати глава. Засмях се неловко и тя побърза да продължи: — Става въпрос най-вече за антики и предмети на изкуството. Неща, които знаем къде да открием и до които обикновените хора не могат да се доберат.

— Опитва се да ти обясни, че Берачите са контрабандисти — допълни Конър. — Ала добри контрабандисти.

— Конър, знаеш, че работата ни изисква продължително и трудно обучение — каза Айзък.

— По-продължително от това, през което си преминал ти — добави Тес.

— Колко точно? — попитах.

— Стандартният курс на обучение включва две години усвояване на общи умения и една година специализация — отвърна Тес. — Берачите трябва да изкарат още две години.

— За да се научат как да въртят контрабанда?

— Видя ли каква я свърши, Конър — поклати глава Тес. — Не, нещата стоят доста по-различно. Берачите трябва да говорят различни

езици, да са запознати с класиците и да познават историята на изкуството като петте си пръста. И това е в допълнение към бойната им подготовка. Задълженията на Берачите са почти толкова опасни, колкото и тези на Нападателяте.

Прокашлях се нервно.

— А Нападателяте са?

— В нашия свят те са това, което са Стражите във вашия — обясни Лидия. — Обучени са да се бият в челните редици на офанзивата ни срещу Пазителите. Те осъществяват удари по различни вражески цели. Което най-често се свежда до това да убиват Стражи.

При тези думи кучешките ми зъби се изостриха.

— Страхотно. Тъкачите пък отварят Портали, а Монроу е вашият...

— Водач — довърши Тес. — Той е нашият Водач.

В този миг Итън пристъпи напред и трясна празната си чаша върху масата.

— Е, ако сте приключили с урока, ще се размърдате ли най-после? Аника беше права. До залез-слънце остават само няколко часа.

— Итън! — скочи на крака Тес.

— По-спокойно, момиче! — Конър също се изправи. — Итън има право. Трябва да тръгваме.

Лидия ме погледна.

— Сигурна съм, че имаш още много въпроси и съжалявам, че не може да отговорим на всичките точно сега.

— Не се тревожете за това — отвърнах и се изправих.

Мускулите ми бяха опънати в очакване; кофеинът и мисълта, че отново ще бъда в гората, ме изпълваха с нетърпение да се втурна напред.

Време бе алфата да открие своята глутница.

Порталът, който Адна отвори този път, разкри пейзаж, който познавах откакто се бях родила.

— Това е източният склон — прошепнах едва чуто. Нуждата да побягна, да открия останалите от глутницата и да ги отведа на сигурно място, беше толкова неудържима, че неволно изскърцах със зъби, борейки се да запазя самоконтрол.

— Да — каза Адна. — Ще свърши ли работа? Мястото на срещата е съвсем наблизо. Грант ще ни чака до една туристическа пътека на около половин миля оттук. Намира се в природния парк, граничещ с местата, където патрулирате, но не би трябвало да бъде нападнат от вълци... или поне така се надяваме.

— Ненавиждам зимата — измърмори Итън, докато си завързваше ботушите.

— Аз пък нямам търпение да се овъргаям в снега — отвърна Конър, който тъкмо нахлузваше чифт снегоходки.

— Понякога изобщо не те харесвам — заяви Итън и посегна към ръкавиците си, ала личеше, че се опитва да скрие усмивката си.

Лидия се разсмя и продължи да се екипира за поход в снега.

— Кала, ти, Итън и аз отиваме да търсим глутницата ти. Конър ще тръгне в обратната посока, за да се срещне с Грант.

Кимнах, обзета от внезапно желание Конър, а не Итън да идваше с нас. Не се почувствах по-добре от това, че Лидия пое водачеството, а Итън остана последен. Нямах как да не се тревожа, че незащитеният ми гръб може да се окаже прекалено голямо изкушение за арбалета му.

— Аз ще ви чакам тук — Адна затвори портала и се облегна на едно дърво. — Гледайте да не се бавите. Не съм сигурна, че и двайсетте пласта дрехи, с които съм се навлякла, ще ми помогнат толкова нависоко. Направо замръзвам.

Думите ѝ ме откъснаха от мислите за препускане из преспите, които изпълваха ума ми.

— Защо не изчакаш вътре?

Като един, Търсачите се взряха в мен. Отвърнах на погледите им, без да разбирам защо се мръщят. Отвореният портал позволяваше да се види какво има от другата страна. Вярно, беше малко мъгляво, но все пак се виждаше.

Итън изръмжа нещо под носа си и Адна го изгледа, преди да ми се усмихне.

— Извинявай. Забравих, че не знаеш всички правила. Никога не оставяме отворени портали.

— Никога — повтори Итън, тъпчейки снега. — Освен това Тъкачите не участват в самите нападения. Те винаги остават в периферията на зоната, където провеждаме мисията си.

Адна се намръщи, но Конър поклати глава.

— Много добре знаеш защо се налага да го правим, съкровище.

— Затваряй си устата!

Лидия сложи ръка на рамото ѝ.

— Тъкачите са нашето най-могъщо и най-ценно оръжие. Затова се опитваме да сведем до минимум риска, на който ги излагаме.

— Нямах това предвид — казах, подразнена, че все още не знам толкова неща за своите предполагаеми съюзници. — Ако е от другата страна на портала, може просто да го затвори при първия признак на опасност.

— Колкото и да са внимателни Тъкачите, винаги са възможни грешки — очите на Адна бяха като две ками. — Нещо би могло да се промъкне.

— Нали казахте, че Пазителите не могат да отворят Портали.

— Така е, Пазителите не са в състояние да отворят портали — отговори ми Адна. — Но нищо не им пречи да минават през тях. Нито пък на техните главорези. Стражи, призраци, какво ли не.

— А ако Пазителите успеят да заловят някой Тъкач — допълни Лидия, — и го принудят да им отвори портал, ще бъдем хванати напълно неподготвени. Ето защо порталите си остават затворени, а Тъкачите не могат да бъдат Нападатели. Те действат извън опасната зона... или поне толкова далеч от центъра ѝ, колкото е възможно.

Адна изглеждаше така, сякаш е сдъвкала лимон.

— Ето защо, видиш ли да се задава някой друг, освен нас, начаса се прибираш обратно в Чистилището — добави Конър.

— Знам какви са правилата — отвърна Адна. — Завърших Академията, ако не си забравил.

— Как бих могъл да забравя подобно нещо! — усмихна се Конър и след като ѝ изпрати въздушна целувка, пое през снега.

— Добре, Кала — обърна се Лидия към мен. — Ясно е, че теб най-много те бива в откриването на следи, така че — води ни.

Широка усмивка се разля по лицето ми, преди да се преобрази и да се втурна през преспите. Свеж зимен въздух изпълни дробовете ми, обзе ме желание да завия. От близкия храст изскочи заек и устата ми се изпълни със слюнка.

— Кала! — извика Лидия.

Заковах се на място, толкова рязко, че снегът се вдигна и ме обви в бяла пелена. Възбудата отново да съм в планината ме бе накарала да забравя, че спътниците ми не са вълци. А хората бяха бавни. Обърнах се и изтичах при Лидия и Итън, приемайки човешката си форма, щом стигнах до тях.

— Съжалявам.

— Можеш да разузнаваш напред, но не се отдалечавай толкова, че да не те виждаме — каза Лидия.

Итън намести арбалета, който висеше на гърба му.

— Ако преценим, че си отишла прекалено далеч, ще ти пусна една стрела под опашката.

Лидия го изгледа строго.

— Шегувам се, просто се шегувам — побърза да каже Итън, ала в усмивката, която ми отправи, нямаше и помен от дружелюбност.

Връщайки си вълчия образ, отново се втурнах напред, но без да ги изпускам от поглед. Наскоро падналият сняг изобщо не ми помагаше, тъй като задушаваше миризмите и заличаваше всички следи.

Порталът на Адна ни бе извел на югозапад от Халдис, затова се насочих натам, където по това време на деня би трябвало да се намират патрулиращите Стражи. Не ми беше лесно да се нагодя към новите си съюзници. Невъзможността да общуваме бе в най-добрите случаи досадна, а в най-лошите — ужасно изнервяща. Всеки път, когато исках да им кажа нещо, трябваше да изтичам обратно и да се преобразя, преди отново да се втурна напред. Което още повече усили нетърпението ми да се събера с останалите от глутницата. Припомних

си как бях направила същия преход с Шей, когато той все още бе обикновен човек. Тогава бях проявила търпение, а Търсачите определено съумяваха да се движат достатъчно бързо през заснежения терен. Макар и да не бе свършено, знаех, че съдружието между нас може и да сработи. Съсредоточавайки се върху тази мисъл, продължих да препускам през снега.

Час по час разривах преспите, за да достигна замръзналата земя или пък вдигах муцуна, за да подуша въздуха в опит да се натъкна на следа от своята глутница. Ала така и не откривах нищо. Нито дири, нито даже най-слабият мирис. Абсолютно нищо.

„Къде ли може да са?“

Надеждата ми почти бе изчезнала, досущ като слънцето, скриващо се зад хоризонта, когато Лидия отново ме повика.

— Намери ли нещо? — попита тя, взирайки се в прииждащите сенки, които се разливаха като черно мастило по снега.

— Не — отвърнах, ритайки преспите. — Снегът заглушава всички миризми. Не можах да надуша нищо друго, освен дивеч.

— Ако някой от твоята глутница беше патрулирал по тези места, нямаше ли да прокарат прясна пъртина? — попита Итън.

Въпросът му ме накара да се смръщя — същата мисъл ме глождеше през цялото време, докато търсех следи. Дори ако маршрутът на патрулиращите Стражи беше изменен, все трябваше да се натъкна на някакъв знак, че са минали по тези места. Намирахме се твърде близо до Халдис, за да повярвам, че патрулът би пропуснал този район. Освен ако... освен ако... Дватамата с Шей бяхме откраднали предмета, скрит в пещерата и Пазителите го знаеха. В училище буквално бях надушила страха им, напрежението им, след като Шей бе намерил загадъчния цилиндър и го бе взел със себе си. Пещерата вече не се нуждаеше от защита, така че нямаше да има и патрули. Стражите биха се навъртали около свещения периметър единствено ако очакваха...

— О, не! — възкликнах и се плеснах по челото. Кръвта ми се вледени.

— Какво има? — попита Лидия.

Не исках да им кажа. Чувствах се като пълна глупачка. Как можах да забравя нещо толкова важно! Бузите ми горяха, защото всъщност знаех отговора. Толкова се бях въодушевила от мисълта да

видя Мейсън и Ансел, или дори постоянно нацупената Фей, от възможността отново да бъда с глутницата си, че бях възложила всичките си надежди на единствената действителност, която бях познавала като алфа. Това бе мястото, където патрулирахме. Целият ми досегашен живот бе съсредоточен върху него и изобщо не ми бе хрумвало, че нещо може да се е променило.

Но защо и Шей не бе казал нищо, докато съставяхме плановете си? Той знаеше, че Халдис липсва — нали беше у него!

— Кала, какво има? — повтори Лидия.

Докато се опитвах да намеря подходящи думи, за да им обясня и да им се извиня, нещо привлече погледа ми — силует на около стотина метра от нас, който бързо приближаваше.

— Внимавайте! — обади се предупредително Итън, прицелвайки се с арбалета си.

— Почакай! — Лидия сложи ръка върху рамото му. Фигурата беше на два крака и гледаше право към нас, махайки трескаво с ръце. — Конър е.

Движеше се забележително бързо за човек със снегоходки — очевидно Търсачите бяха отлично подготвени за битки през зимата.

— Да вървим — каза Итън и тръгна към Конър.

Когато стигнахме до него, той се преви надве и подпря ръце върху бедрата си, мъчейки се да си поеме въздух.

— Мъртъв е — с мъка успя да изрече най-сетне. — Грант е мъртъв. Гърлото му е разкъсано.

Обучена да сея насилие от съвсем малка, никога не бих предположила, че смъртта може да ме разстрои така. Ала когато си представих добрия, леко непохватен господин Селби да лежи в локва кръв, по гръбнака ми пробягаха тръпки.

— По дяволите — изруга Итън и наведе глава.

Лидия затвори очи.

— Това е ужасно. Незабавно трябва да се махнем оттук. Ако вълците все още са на лов, много лесно могат да открият следите ни... или да надушат Адна.

Конър кимна, но погледна към мен.

— Успя ли да намериш някой от глутницата си?

— Не — отговорих, все още твърде разстроена от внезапната гибел на господин Селби. — И току-що си дадох сметка, че...

Думите ми бяха заглушени от пронизителен вой, сподирен от втори, а после и трети. Косата ми се изправи.

— Това не е моята глутница — прошепнах.

— Знаят, че сме тук — каза Итън. — Да се махаме.

— Дръж се близо до нас — каза ми Лидия и застана начело.

Запътихме се обратно към Адна, но вместо да вървим направо, Лидия ни водеше на зигзаг, избягвайки пътеката, която бяхме прокарали на идване. Приела вълчата си форма, аз непрекъснато се връщах назад — душех въздуха, ослушвах се да чуя вълците, които бяха извили, мъчех се да разбера дали ни преследват. Ала със спускането на вечерния здрач наоколо се възцари плашеща тишина, която ми напомни, че снегът заглушава не само миризмите, но и звуците. Внезапен порив на вятъра раздвижи преспите и запрати облак от снежинки в лицата ни.

Духаше натам, откъдето беше дошъл воят, и това не беше добре. Вятърът щеше да отнесе мириса ни до Стражите зад нас, докато аз бих могла да ги надуша чак когато те ни настигнеха.

Нов вой отекна във въздуха, много по-близо от предишния път.

— Не мисля, че ще успеем да се измъкнем без бой — отбеляза Итън.

— Не спирайте — нареди Лидия, чийто дъх образуваше бели облачета.

Почти бяхме стигнали мястото, където ни чакаше Адна, когато от клоните на едно дърво над нас падна сянка.

Лидия се обърна рязко, стиснала кама в десницата си.

— Аз съм! — каза Адна и вдигна отбранително ръце.

— Защо си се покатерила там? — надникна между клоните Итън.

— Крия се — отговори Адна, отръсквайки снега от краката си. — Чух воя и реших, че малко предпазливост няма да ми навреди.

— Браво на теб! — похвали я Конър, видимо доволен, че тя е невредима.

— Какво стана? — попита Адна.

— Убили са Грант — каза Конър и тя пребледня.

— О, не!

Ушите ми потрепнаха, доловили нови шумове в гората зад нас. Дращене на нокти върху лед.

Не исках да приемам човешката си форма точно сега, затова изляях. Оказа се достатъчно.

Итън вдигна арбалета си.

— Адна, отвори портал.

Запрокрадвах се към гората, вперила напрегнат поглед между дърветата. Изведнъж нещо се раздвижи. В следващия миг между дънерите пробяга червеникавокафява вълчица и сърцето ми подскочи от радост. Беше от Найтшейд. Саша — майката на Фей и една от вълчиците, с които майка ми патрулираше. Хвърлих се към нея.

— Кала, недей! — извика Лидия след мен, ала аз не спрях.

Изляях отново, този път — викайки Саша. Силуетът ѝ се мярна между две дървета и аз изпратих мисълта си след нея.

— *Саша! Саша, почакай!*

Рижата вълчица свърна рязко и се затича към мен. Тичаше стремглаво, без да забавя крачка, оголила зъби насреща ми.

— *Добре дошла у дома, Кала.*

Бях като зашеметена, когато тялото ѝ се блъсна в моето и двете се затъркаляхме в снега. Успях да се откопча и отскочих встрани тъкмо когато тя изщрака с челюсти на сантиметри от рамото ми.

— *Престани! Какво правиш?*

Вместо отговор тя отново се нахвърли отгоре ми; в очите ѝ гореше жажда за кръв.

Инстинктите ми се задействаха и като изръмжах, аз отвърнах на атаката ѝ. Впих зъби в гърдите ѝ, ала вкусът на кръв — кръвта на моята глутница! — ме разтърси до дън душа. Това не беше правилно. Та аз нападах една от нас, майката на вълчица от собствената ми глутница. Това противоречеше на всичко, на което ме бяха учили някога.

Отново се опитах да я достигна с мисълта си.

— *Моля те, Саша. Тук съм, за да ви помогна.*

Едва успях да избегна следващото ѝ нападение.

— *Глураво момиче!*

Ужасната истина ме вледи — Саша се опитваше да ме убие и ако исках да оцелея, трябваше да я довърша. Не, възпротиви се цялото ми същество, не може да няма друг изход от тази катастрофа!

Този път, когато Саша се нахвърли отгоре ми, аз се претърколих настрана и като се обърнах, впих зъби в ахилесовото ѝ сухожилие. Тя

изскимтя от болка и се задърпа, мъчейки се да се отскубне, а аз отново я захапах. Пуснах я едва когато бях сигурна, че няма да е в състояние да ни преследва, и се втурнах към Търсачите. Между дърветата виждах да мъждука отворен портал, но освен това долових и шум от битка, който ме накара да затичам още по-стремително.

— Кала! — размаха ръце Адна, за да привлече вниманието ми.

Насочих се право към нея, ала когато ни делеяха само два-три метра, нещо тежко и кораво се блъсна в мен и изкара въздуха от гърдите ми. Преметнах се няколко пъти в снега, преди да успея да се изправа и да се обърна към своя нападател.

Насреща ми, оголил заплашително зъби, стоеше огромен кафеникавосив вълк.

Стори ми се, че сърцето ми спира да бие, когато срещнах погледа на Емил Ларош.

Преследваше ни не друг, а самият алфа на Бейн.

Сковаващ страх парализира крайниците ми, докато в съзнанието ми всичко започна да си идва на място. Саша бе излязла на лов с Емил. С Емил! В това нямаше никакъв смисъл. Саша ловуваше заедно с майка ми. Тя бе от Найтшейд. Вълците на Найтшейд се подчиняваха само на двамата алфи на собствената си глутница — Стивън и Наоми Тор, моите родители. Стражите на Найтшейд и Бейн се ненавиждаха и доколкото им бе възможно, гледаха да избягват всякакъв контакт помежду си. Съдействаха си единствено когато получеха изрично нареждане от Пазителите.

А ето че сега Емил Ларош, алфата на Бейн, предвождаше вълци на Найтшейд. Козината ми настръхна и аз се озъбих насреща му, борейки се с изумлението си. Всичко в действителността, която се разкриваше пред очите ми с болезнена яснота, беше погрешно, противоестественно. Как така Саша следваше Емил? Защо се бе нахвърлила върху мен? Къде бяха родителите ми? Къде беше глутницата ми?

Слюнка капеше от муцуната на Емил, докато той се приближаваше предпазливо към мен.

— *Идваш да молиш за прошка?*

Крайниците ми трепереха.

Той разтърси козината на врата си и мускулите му заиграха.

— *Боя се, че може да се окаже твърде късно.*

Изръмжах. Ако Емил искаше битка, щеше да я получи, макар идеята да ми се виждаше напълно безнадеждна — между Стражите, Емил Ларош се славеше като убиец. Той бе огромен, могъщ звяр с много повече опит в битките от мен.

— *За нищо не се разкайвам.*

Стъпих здраво на земята, приготвяйки се да посрещна нападението му. Макар и да не ми беше по силите да го убия, поне щях да му причиня болка. Истинска болка.

Той приклепна и от муцуната му се откъсна ръмжене, подобно на гърлен смях.

— *Точно това каза и баща ти.*

— *Баща ми?*

Все още бях като зашеметена от думите му, когато Емил изскимтя и рязко завъртя глава, мъчейки се да извади камата, която се бе забила в тялото му. Той се затъркаля в снега, оставяйки алени дири след себе си, докато покрай него прелетя нова кама.

— *Кала! Отивай при Адна!* — изкрещя Лидия, която тичаше към Емил, стиснала още две ками в ръцете си.

Втурнах се към портала препъвайки се.

— *Хайде! По-бързо!* — извика Конър и се хвърли в краката на друг от възрастните вълци на Бейн, намиращ се на няколко стъпки от пътя ни за бягство.

Страж и Търсач се запремятаха в снега, вдигайки пелена от ледени кристалчета около себе си. На няколко пъти видях как камата на Конър проблесна на лъчите на угасващото слънце, забивайки се в тялото на противника му. Зъбите на вълка щракаха, мъчейки се да потънат в плътта на Конър, ала той непрестанно им се изплъзваше, като се извиваше ту на едната, ту на другата страна. Докато профучавах покрай него, видях как отблъсна муцуната на вълка с тъпата страна на един от мечовете си, като в същото време ловко го прониза с другия. С един ритник той освободи оръжието си от безчувственото тяло на вълка и се втурна след мен.

С крайчеца на окото си забелязах, че от мястото си досами портала, Итън изпраща дъжд от стрели срещу Емил, за да помогне на Лидия.

Възвърнах човешкия си образ, макар че едва си поемах дъх — трябваше да разбере какво да правя сега.

— Хайде!

Една ръка се протегна през блещукащия портал и Адна ме издърпа от снежната гора. Конър пък ме буташе напред и само след миг и двамата тупнахме в топлата тренировъчна зала на Чистилицето.

— Лидия, всички минаха! — провикна се Итън. — Връщай се!

Едва бе направил и две крачки към нея, когато от гората изскочиха още четири вълка и се спуснаха право към Емил.

— Лидия! — изкрещя Итън и изпрати нов порой от стрели.

Лидия вдигна поглед от противника си и видя приближаващите Стражи. Тя метна още две от камите си, поваляйки един от тях и забавяйки друг, а после се обърна и се втурна към портала.

В този миг Емил се хвърли след нея и с един гигантски скок я събори в снега. Другите три вълка стигнаха до тях точно в мига, в който челюстите на Емил се заключваха около врата ѝ.

— Не! — изкрещя Конър и като ме заобиколи, се спусна към портала.

Ала Итън вече беше там и му препречи пътя. Той поклати глава и погледна към Адна.

Конър изруга, но не се опита да спори.

— С нея е свършено, Адна — каза Итън, без да се обръща, за да види как Емил разкъсва тялото на Лидия. — Затвори портала.

Тес се бе свлякла в безжизнена купчинка на пода.

Конър тихичко ѝ шепнеше нещо.

— Най-добре да я вземем с нас — каза Итън на Айзък. — Могат да изпратят някой друг Берач, който да я замести временно. Аз ще поема задълженията ѝ тук, докато Аника се оправи с тази бъркотия.

Айзък кимна.

Аз се бях настанила на масата, докато Адна тъчеше портал към Академията, и се опитвах да проумея какво се бе случило току-що. Лидия беше мъртва. Почти не я познавах, ала начинът, по който бе умряла, ме бе разтърсил. Повдигаше ми се и цялата треперех.

Зарових лице в ръцете си, неспособна да прогоня мисълта, че съм виновна за трагедията, сполетяла новите ми съюзници. Тес ридаеше и всеки неин вопъл ме прорязваше като нож. Бях отишла при Саша, уверена, че никой от Найтшейд не би могъл да се обърне против мен. Надали бих могла да се заблудя по-дълбоко и ето че Лидия бе платила с живота си за моята грешка.

Някой ме докосна по рамото и когато вдигнах глава, видях Адна.

— Вратата е отворена.

Последвах я към искрящия портал. Тес плачеше, заровила лице в рамото на Айзък, който я прегърна и тихичко се сбогува с нея, преди Конър да обвие ръка около кръста ѝ и да я преведе през вратата на Адна.

Докато минавах покрай Итън, се пресегнах и го улових за ръкава. Навярно би било по-разумно да избира някой друг, но повече не можех да сдържам думите, които напиреха в гърдите ми.

— Съжалявам — прошепнах едва чуто.

Итън се освободи от ръката ми, ала в очите му се четеше по-скоро тъга, отколкото гняв.

— Недей. Смъртта открай време е наша спътница.

Така беше — виждах го с очите си. С изключение на Тес, Търсачите бяха продължили напред, нарамили мъката си по начин, който бе едновременно страшен и красив.

— Съобщете ни какво се случва, веднага щом можете — каза Итън.

— Обещавам — отвърна Адна и ми даде знак да мина пред нея.

Аника ни очакваше от другата страна на портала, без да откъсва очи от Тес, която се мъчеше да преглътне сълзите си.

— Лидия? — попита тя.

Тес отново се разрида и Аника сведе глава.

— Както и нашият агент — добави Конър.

— Тес, най-добре е да отидеш в стаята си в крилото Халдис.

Тес кимна и излезе, а Аника се приближи до Конър.

— Какво стана?

— Не съм сигурен — отвърна Конър, разтривайки тила си. — Когато стигнах до мястото на срещата, Грант беше мъртъв. Кръвта му бе изтекла поне час, преди да го открия, и целият се беше вкочанил.

Аника се намръщи и погледна към мен.

— А глутницата?

Поклатих глава, питайки се дали да им кажа за Халдис и за теорията ми, че патрулите най-вероятно са променени. За ужасяващия пропуск, който бях допуснала. С оглед на онова, което се бе случило, в крайна сметка реших, че е по-добре да си замълча.

— Стражите, на които се натъкнахме, ни атакуваха без никакво колебание — обясни Конър.

— Нещо се е променило — казах аз с пресъхнало гърло.

— Какво? — Конър ми хвърли пронизващ поглед.

— Един от вълците, които ни нападаха, беше от Найтшейд. Не от моята глутница, а от по-възрастните вълци. Водачът ѝ обаче беше от Бейн.

— Сигурна ли си? — присви очи Аника.

— Да — уверих я, мъчейки се да говоря спокойно. — Лидия беше убита от Емил Ларош.

— Какво каза?

Беше Монроу, застанал на прага заедно с Шей.

Адна прекоси стаята и зарови глава в гърдите на баща си.

— Загубихме Лидия — обясни Конър, докато Монроу прегръщаше Адна. За първи път ги виждах да се държат като баща и дъщеря.

— И този, който я уби, беше Емил? — попита Монроу, като милваше Адна по косата. — Алфата на Бейн?

— Да — отговорих.

Търсачите до Аника се бяха скупчили около нея и тихичко си шепнеха нещо.

Шей пристъпи в стаята и аз тръгнах към него. Изобщо не се поколебах, когато той протегна ръце. Бях като зашеметена. Във Вейл бе станало нещо. Нещо, което не разбирах.

— Добре ли си? — прошепна той, когато се притиснах в него, оставяйки уханието му да ме обгърне в утешителна прегръдка.

— Не съм ранена — отговорих също така тихо. — Ала се случиха някои неща.

Ръцете му ме притиснаха още по-силно.

— Какви неща?

— Не тук — промълвих и той ме целуна по косата.

Монроу ни наблюдаваше с мрачно изражение.

— Трябва да го обсъдим със Сайлъс.

Аника кимна.

— Вероятно е в кабинета си.

Адна вече се бе отдръпнала от прегръдката на баща си и бършеше сълзите от бузите си.

— Ще дойда с вас.

— Трябва да си починеш.

— Не.

Всяка следа от уязвимост бе изчезнала, изместена от обичайното ѝ бунтарско изражение.

— Тогава идвам и аз — каза Конър, без да откъсва от Адна очи, пълни с тревожни въпроси.

Зачудих се защо ли се държи така закрилнически. Адна ми изглеждаше доста корава и смятах, че се справя забележително добре, с оглед на случилото се... О! Изведнъж изпитателният поглед на Конър намери обяснение.

Адна току-що бе получила назначението си като Тъкач, а ето че още при първото ѝ излизане с отряда Халдис, те бяха изгубили двама души. Дали наистина го бе понесла мъжки, като останалите Търсачи, или само се преструваше заради другите.

— Насам — каза Монроу, макар да се понамръщи на Адна, преди да ни изведе от стаята.

Вместо да свием по коридора, този път минахме през стъклените врати. Въздухът в двора беше мразовит, ала Монроу дори не трепна, докато крачеше по моста. Погледнах към пустеещата земя под нас и видях криволичещи пътеки и пресъхнали фонтани. Никой не продумваше. Дъхът ни изпълваше въздуха с малки бели облачета. Дворът беше огромен — докато Монроу отвори вратите в отсрещното крило на Академията, трябва да бяхме извървели поне половин миля.

Въпреки че като архитектура коридорът, в който се озовахме, бе идентичен с този в крилото Халдис, отвътре той бе съвсем различен. Целият Халдис, от стените до ламперията в тактическата стая, излъчваше топлина с меката си, наситена охра, алените си тонове и тъмния махагон.

Мястото, където се намирахме сега, блещукаше така, сякаш бе изваяно от лед. Смразяващо синьо, лавандула и сребро, както и ослепително бяло, покриваха стените. Цветовете се вихреха като развълнувана вода, а тихото шумолене, което се носеше навсякъде, допълваше усещането за неспирно повяващ ветреца.

— Къде сме? — попитах; непрестанноменящите се цветове по стените създаваха впечатлението, че сградата около нас се движи.

— В крилото Тордис — обясни Монроу, поглеждайки ме през рамо.

Изведнъж си дадох сметка, че той все още върви и че съм изостанала от другите. Колкото и поразяващо да бе това място, Търсачите — и дори Шей — несъмнено го бяха виждали и преди. Те сякаш не забелязваха красотата му или ако все пак го правеха, тя явно не им въздействаше достатъчно силно, за да ги накара да кажат нещо.

— Колко крила има общо?

— Четири — отвърна Монроу, когато го настигнах. — Халдис, Тордис, Пиралис и Айдис.

— Земя, въздух, огън и вода — промълви Адна.

— Четирите елемента — обади се и Шей, който също хвърляше погледи към стените около нас. Може би и той като мен виждаше това място за първи път. — Тордис е въздух.

Монроу кимна.

— Всеки елемент си има отличителни черти. За да оцелеем, ние се нуждаем от качествата и на четирите елемента, ала всеки Търсач се специализира, когато постъпи в Академията.

— Какви са отличителните черти на Халдис?

— Земята ражда воители — отговори Конър и щипна Адна по бузата. — Затова ние сме по-корави.

— Ще ти се — Адна го плесна през ръката. — Освен това от Пиралис също излизат Нападатели. Халдис се слави с Берачите си... както и със своите Водачи.

При тези думи тя погледна към Монроу, който кимна едва забележимо.

— Ами ти? — попитах я. — Ти не си обучена от Халдис и все пак работиш с тях?

— Както казах — Монроу спря пред тясна борова врата, покрита с изкусна дърворезба, — всички ние се нуждаем от четирите елемента. Тъкачите минават подготовка във всяко от подразделенията, тъй като за създаването на портали четирите елемента трябва да работят в синхрон.

— Леле! — Шей погледна Адна и повдигна вежди.

— Не е чак толкова впечатляващо, колкото звучи — увери го тя, хвърляйки мрачен поглед към баща си.

— Напротив — Конър разроши косата ѝ и тя му се изплези.

— Повечето от нас обаче си остават в едно от крилата — при тези думи Монроу почука на вратата. — Тордис, въздухът, е елементът на ума. Книжниците се обучават тук, тук и живеят.

Вратата се отвори и от другата ѝ страна се появи Сайлъс. Ръцете му бяха пълни с пергаментови свитъци.

— Какво? — свъси се той срещу Монроу. — Имам си работа.

— Изгубихме Грант.

Свитъците се търкулнаха на пода, а Сайлъс пребледня като платно.

— Не!

— Съжалявам.

Монроу го заобиколи и ни даде знак да влезем.

Сайлъс все още стоеше като вцепенен на прага, когато минах покрай него.

— Ъъ... — Шей се оглеждаше наоколо. — Това е работен кабинет?

Учудването му беше напълно разбираемо. Стаята изглеждаше така, сякаш всички речници на планетата бяха дошли тук, за да срещнат смъртта си по възможно най-страшния начин. Подът беше зарит с хартия. Същински кули от книги се поклащаха опасно и заплашваха да се срутят всеки миг.

— Не пипайте нищо!

Сайлс, който очевидно се бе съвзел от първоначалния шок, ме бутна настрани и се запъти към бюрото (или поне към нещо, което сметнах за бюро, тъй като бе напълно заровено под купища листове и карти) като човек, който си проправя път из минно поле.

За разлика от него, Конър прекоси стаята с няколко крачки, ритайки безцеремонно всички изпречили му се книги.

— По дяволите, Конър! — извика Сайлс. — Сега няма да мога да намеря онова, което ми трябва.

— Проблемът си е твой — каза Конър и се настани в един стол, събаряйки книгите, които бяха струпани върху него. — Сякаш изобщо ме е грижа за специалните ти вундеркиндски привилегии. Само защото Аника ти угажда във всичко, не означава, че и аз ще го правя.

Монроу се приближи (доста по-внимателно), следван от Адна и Шей, а аз реших да се възползвам от проправената от Конър пътека.

— Нямах ли други столове, Сайлс? — попита Адна.

— Това е кабинетът ми — изсумтя той. — Не архивите на Тордис. Рядко имам гости.

— Можеш да седнеш в скута ми — смигна й Конър и се потупа по бедрата.

Ама че кавалер — промърмори Адна и се облегна на писалището.

— Можем да постоим и прави — рече Монроу.

— Е, ще ми кажете ли как се стигна дотам да изгубим един от агентите си? — попита Сайлс, докато ровеше из купищата свитъци. Най-сетне откри химикалка и започна да драска нещо върху един лист.

— Не сме сигурни — отговори Монроу и ме погледна.

В този миг си дадох сметка, че иска аз да се заема с обяснението.

„Е, в крайна сметка мястото ми е начело, нали така?“

Признанието му ме окрили, бях едновременно учудена и зарадвана, че зачита положението ми на алфа.

— Нещо не е наред с глутниците на Стражите — обясних. — Не съм сигурна какво се е случило, но патрулите, които познавах, вече не са същите.

Сайлърс стисна устни и ми кимна да продължа.

— Емил Ларош предвождаше вълци на Найтшейд. — Раменете ми се напрегнаха само при спомена за схватката със Саша. — Все още не разбирам как е възможно.

Когато изрекох името на Емил, Монроу стисна зъби.

— Алфата на Бейн е патрулирал заедно с вълци на Найтшейд? — Сайлърс дори не вдигна глава от онова, което пишеше.

— Не патрулираха — стана ми студено още докато го казвах. — Излезли бяха на лов. За нас.

Химикалката се изплъзна от пръстите на Сайлърс и той ме погледна с разширени очи.

— Смяташ, че са знаели за идването ни, така ли?

— Дори да не са знаели, определено не бяха изненадани. Мисля, че са очаквали да се появим.

— Може да са изкопчили информацията от Грант, преди да го убият — въздъхна Сайлърс.

— Съмнявам се — възрази Конър. — Аз го открих. Приличаше на нападение от засада. Трябва да са го убили моментално.

Сайлърс сбърчи чело.

— Значи са го научили от собствените си източници.

— Искаш да кажеш, че са внедрили шпиони между нас? — попита Шей. — Смяташ, че имаме предател?

— Разбира се, че не — изсумтя Сайлърс. — Нашите хора не са изменници. Имах предвид нейните приятелчета.

И той ме посочи с пръст. Стори ми се, че и последната глътка въздух излезе от дробовете ми. Отне ми само миг да се преобразя и да скоча върху писалището, ръмжейки заплашително. Зъбите ми изцракаха на сантиметри от лицето му. Сайлърс изскимтя и падна заднишком от стола.

— Кала! — извика Монроу.

Възвърнах си човешкия образ, но не слязох от бюрото.

— Какво искаш да кажеш с това? — попитах Сайлъс, който размахваше пред лицето ми един нож за отваряне на писма.

— Нали си наясно, че тя не е върколак? — подсмихна се Шей подигравателно. — Тази сребърна джунджурия няма да ти помогне особено.

— Монроу!

Очите на Сайлъс всеки момент щяха да изскочат от орбитите си, докато аз стоях на ръба на бюрото, готова да се хвърля отгоре му.

— Кала, моля те — каза Монроу.

— Какво искаше да кажеш, Сайлъс — настоях, без да поглеждам към Монроу.

Сайлъс преглътна мъчително.

— Само това, че вълците от глутницата ти са най-вероятният източник на информация за теб и Шей. Сигурно ги разпитват.

Краката ми потрепераха и едва успях да запазя равновесие.

Задържани са за разпит.

— Но... но те не знаят нищо — заекнах аз. — Само двамата с Шей знаехме... О, Господи!

— Какво? — приведе се напред Конър.

— Рен! — прошепнах, а кръвта се отцеди от лицето ми. — Рен също знаеше.

— Какво точно знаеше? — попита Монроу с внезапно одрезгавял глас.

— Разказах му за Корин... за това, че Пазителите са я убили — отговорих, мъчейки се да разпръсна мъглата, която обвиваше спомените ми от онази вечер. — Казах му и че Шей е Потомъкът.

— По дяволите! — изруга Конър. — Дотук беше със съюзничеството.

— Защо? — попита Шей.

Сайлъс бавно се изправи, без да ме изпуска от поглед.

— Защото Пазителите ще държат младите Стражи под ключ, докато не се уверят на кого са предани. Няма да можем да се доберем до тях.

Монроу, който досега ни слушаше, заровил лице в ръцете си, изруга и замахна с юмрук, разпилявайки една купчина книги.

— Съжалявам — каза Адна на баща си, ала той не отговори.

Конър се изправи и му занесе стола си. Монроу кимна признателно и приседна, облегал лакти на коленете си, потънал в мисли.

— Е, какво ще правим сега, след като отписахме тази възможност? — попита Конър.

Скочих от писалището, без да обръщам внимание на потръпването на Сайлъс, когато минах покрай него.

— Няма да зарежа глутницата си! Не можем да ги изоставим просто така!

И преди знаех, че Рен е в опасност, ала мисълта за това как разпитват Брин и Ансел бе още по-ужасна. Та те не знаеха нищо. Каквото и да се случеше с тях, вината щеше да бъде само моя. Единствено моите тайни ги излагаха на опасност.

— Няма да ги изоставим — отвърна Монроу, взирайки се пред себе си. — Но сега вече ще трябва да проведем спасителна мисия. Не опит за съюзничество. Или поне не веднага.

— А и ще се нуждаем от много повече информация, преди да сме в състояние дори да мислим за освобождаване — каза Сайлъс.

Изглеждах го свирепо и той уплашено се прилепи до етажерката зад гърба си.

— Сайлъс е прав, Кала — обади се Адна. — Не бива да отиваме във Вейл с вързани очи. Може да разпитват единствено Рен, ала може и да са задържали всички от глутницата ти.

Погледнах към Шей и той кимна неохотно.

— Какво тогава? — сопнах се аз. — Просто ще си седим и ще чакаме?

— Не — заяви Монроу. — Не можем да си позволим да чакаме.

— Време е да извадим тежката артилерия — ухили се Конър на Сайлъс. — Нали така?

— Това е най-тъпата метафора, която съм чувал някога — Сайлъс се приближи до бюрото и простена при вида на листовете, които бях съдрала.

— За какво говорите? — намръщи се Шей.

— Още ли не си го разбрал, хлапе? — хвърли му кос поглед Конър. — Говорим за теб.

— За мен? — примига Шей.

Монроу вдигна поглед. Очите му бяха зачервени.

— Сайлърс, време е.

— Време за какво? — попитах аз.

Мислите ми все още бяха при глутницата ми. При Ансел и Брин. В гърдите ми сякаш гореше огън, докато се мъчех да прогоня образите на всички ужасни неща, които може би бяха изтърпели. Които може би търпяха и в този момент.

— Време е Шей да научи кой е — обясни Монроу.

— Знам кой съм — каза Шей.

— Искаш ли да се обзаложим? — засмя се Конър. — Две към едно, че те очаква огромна изненада... или сто.

— Остави го на мира — намеси се Адна.

— История ли искате да чуете или план? — попита Сайлърс.

— План — сопнах се аз. — Какво може да стори Шей за моята глутница?

— Все още — не много. Първо трябва да съберем частите.

— Частите? — сбърчи чело Шей. — Какви части?

— Частите на кръста — свойски отвърна Сайлърс, сякаш това обясняваше всичко.

Бръчките по челото на Шей станаха още по-дълбоки.

— Частите на кръста?

Едната вежда на Сайлърс подскочи и той се приведе напред, а в гласа му се прокраднаха почти обвинителни нотки:

— Точно колко от „Войната на всички срещу всички“ прочете?

Притекох се на помощ на Шей.

— Виж, професоре, бяхме принудени да се спасяваме с бягство веднага щом разбрахме, че Потомъкът ще бъде принесен в жертва. А съм почти сигурна, че ако не го бяхме сторили, вашите хора щяха да се опитат да спасят Шей и най-вероятно щяха да се провалят. Така че внимавай какви ги говориш — скастрих го, оголвайки зъби насреща му.

Вълна на изумление премина през стаята. Конър изпръхтя от смях, когато Сайлърс отново посегна към ножа за отваряне на писма.

Монроу вдигна ръка.

— Кала е права, Сайлърс. Не всеки може да си позволи лукса да посвети целия си живот на учение. Имаме късмет, че двамата изобщо са тук. Да им се караме, задето не са успели да съберат всички факти, преди да избягат, е безсмислено.

Сайлърс имаше вид, сякаш всеки момент ще повърне, но въпреки това хвърли свъсен поглед на Шей.

— Извинявай.

Шей се усмихна едва-едва.

— Успяхме да прочетем само откъси.

— Добре тогава — Сайлърс си пое дълбоко дъх, сякаш се канеше да подобри рекорда за плуване под вода. — На всяко от свещените места се пази част от кръста. Ти трябва да понесеш кръста, както се казва в пророчеството. Само така можем да победим.

Като изрече тези думи, той шумно изпусна дъха си и изскърца със зъби.

— Не мисля, че писането на резюмета би било подходяща кариера за теб, Сайлърс — измърмори Конър. — Нямах никакъв усет към обобщаването.

— Да не говорим пък за липсата на здрав разум — добави Адна под носа си и се усмихна на Шей, който се засмя, преструвайки се, че не забелязва обидения поглед на Сайлърс.

— Да се съкращава е истинско светотатство — заяви Сайлърс.

Приведох се напред нерешително, тъй като не исках отново да си навлека някоя остра забележка.

— Не разбирам. Шей вече носи кръста. Нали е татуиран на врата му.

Конър се засмя.

— Човече, само ако бяхте приели облога ми.

Двамата с Шей се спогледахме объркано.

Сайлърс приличаше на гъска, която се кани да снесе златно яйце и Шей се свъси насреща му:

— Е?

— Татуировката има за цел само да докаже кой си, нещо като знак за тези, които те търсят. Тя не е кръстът.

Самодоволният пламък в очите на Книжника беше толкова силен, че ми беше трудно да го гледам.

— Какво тогава представлява кръстът? — попитах тихичко. Монроу не ме погледна; кафявите му очи не се откъсваха от Шей. Мрачна, пълна със съжаление въздишка се откъсна от устните му.

— Оръжие.

— Оръжие? — макар и тих, във въпроса на Шей нямаше и помен от страх.

— Строго погледнато са две оръжия — безгрижно уточни Сайлъс. — Но се предвижда да бъдат използвани заедно. Като обща сила.

— Две оръжия? — повторих аз.

— Да — все така тихо отговори Монроу. — Два меча.

— Меча? — намръщи се Шей.

— Кръста на елементите — каза Сайлъс. — Единият меч — от земя и въздух, а другият — от огън и вода. Ако се вгледаш по-внимателно в татуировката, ще забележиш, че двете пресичащи се линии са заострени в единия край. Това са върховете на мечовете.

— Мечове — повтори Шей. Звучеше подразнен и мъничко разочарован.

— Какво има? — попитах го и той се намръщи, свел поглед към ръцете си.

— Шей? — Монроу сбърчи чело и се приведе напред.

— Просто е толкова... предсказуемо — промълви Шей. — Изобщо не си представях, че ще трябва да се бия с мечове. Особено сега, когато съм вълк.

Приятна топлина се разля по тялото ми при последните му думи и трябваше да извърна очи от лицето му, за да успокоя ускореното биене на сърцето си.

„Може би все пак разбира какво означава да си Страж.“

Ако беше така, Шей можеше да ми помогне да поведе глутницата си, което в моите очи струваше повече от всяко оръжие.

— Това не са обикновени мечове — обясни Монроу. — Ти си единственият, който може да си служи с тях.

Единственият? Това беше впечатляващо. Погледнах към Шей — изражението му беше заинтригувано, но в същото време — предпазливо. Беше сплел пръсти и отново бърчеше чело.

Изведнъж се разсмях, разбрала най-сетне недоволството и съжалението му.

— Сигурна съм, че няма да е толкова зле, Шей, макар и не така вълнуващо колкото камшик... или пикели.

— Пикели? — Конър наостри уши.

Шей кимна, ала не вдигна очи.

— Обзалагам се, че сега ти се иска да беше прочел повечко от онези комикси за ниндзи, нали? — продължих аз през смях.

Адна местеше неразбиращ поглед между мен и Шей.

— За какво говорите?

— Детските мечти на Шей — обясних, усмихвайки се широко.
— И любимите му материали за подготовка.

— Мечовете изглеждат толкова... *обикновени* — поклати глава той.

— Ако ще търсиш вдъхновение из комиксите, най-добре опитай „Пътят на убиеца“ или „Воин шаман“ — предложи Сайлъс. — В тях има страшно много битки с мечове, включително и с два меча — умение, което ще трябва да овладееш. Мога да ти услужа с моята колекция.

Лицето на Шей се поразведри и той дори се усмихна на Сайлъс.

— Ще продължим с обучението, което започна в Академията тази седмица — каза Монроу. — Това няма да е проблем. Конър ще се погрижи.

— Аз също мога да помогна — Адна хвърли мрачен поглед на баща си и той се намръщи.

— Права е — обади се Конър. — Знам, че не е Нападател, обаче Адна страшно я бива в битките.

И като й смигна, добави:

— Можеш да бъдеш сигурна, че всички ще дойдем да видим първия ти двубой с Потомъка.

Адна му се усмихна широко.

— Видя ли, Монроу?

— Много добре — въздъхна той. — Адна ще помогне с подготовката ти.

— Разбира се, преди този въпрос изобщо да възникне, ще трябва да съберем и четирите части на кръста — напомни Сайлъс.

Въпреки гнева ми в главата ми се гонеха мисли. Части на кръста. Шей беше споменал, че в текста на Пазителите имало четири карти. Ами ако Халдис беше една от частите? Но коя точно? Не ми приличаше на никое от оръжията, които бях виждала някога, освен ако... Кръстът на елементите се състоеше от два меча. Очевидно бе, че цилиндърът, който бяхме открили в пещерата, не е острие, но определено можеше да бъде нещо друго. И аз знаех какво е то. Особено след като Шей бе единственият, *който можеше да си служи с мечовете*. И само той можеше да докосва Халдис. Трябваше да е това.

— Не — тихичко възразих. — Трябва да открием само три от частите.

В стаята се възцари тишина, всички погледи се насочиха към мен.

— Моля? — проговори Сайлъс най-сетне.

— Двамата с Шей влязохме в пещерата Халдис. Частта, която е скрита там, е у него.

Шей пребледня.

— Тъъ, аз още не им бях казал за Халдис, Кал.

— Знам — отвърнах, а погледът, който му отправих, красноречиво говореше какво мисля за това решение. — Дръжка е, нали? Дръжка на меч?

— Да... така е — потвърди Монроу и се обърна към Шей. — Защо не си ни казал за Халдис?

Шей бръкна във вътрешния джоб на якето си.

— Съжалявам. Просто не бях сигурен дали можем да ви имаме доверие. Но сега вече това е без значение.

И той извади проблясващия златистожълт цилиндър.

Тишината в стаята стана толкова плътна, че почти можех да се протегна и да я докосна.

— Кога го направихте? — промълви Монроу накрая, без да откъсва очи от странния предмет.

— Двамата с Кала решихме да влезем в пещерата през октомври — отговори Шей, като търкаляше цилиндъра между дланите си.

Колкото повече гледах съвършения начин, по който пръстите му пасваха около цилиндъра, толкова по-ясно ми ставаше всичко.

— Точно тогава Шей използва пикелите — добавих. — Пазителите бяха оставили един огромен паяк да охранява Халдис и

Шей го уби.

— С пикели? — очите на Конър се разшириха.

Шей потрепери.

— Беше ужасно.

— Не знам — поусмихнах се аз, припомняйки си битката. — Успя да се справиш с чудовището без особени затруднения.

— С пикели? — Конър се взираше в Шей така, сякаш го виждаше за първи път.

— Да — отвърна Шей, който изведнъж бе придобил леко болнав вид, и още по-здраво стисна проблясващия цилиндър.

Сайлъс изсумтя, наведе се напред и започна да рови в една кожена чанта, полускрита под купищата хартии на бюрото. Малко покъсно се изправи, надянал чифт дебели кожени ръкавици, и посегна към Халдис.

Понечих да кажа нещо, но после затворих уста и се загледах. В мига, в който пръстите му докоснаха гладката повърхност, той извика и отскочи назад, тръскайки ръка. Останалите Търсачи го зяпнаха стреснато.

— Странно — каза той и отново посегна към цилиндъра.

— Ако бях на твое място, не бих го направила — обадох се тихичко. — Всеки следващ път болката става по-силна.

Начаса всички очи се извърнаха към мен, но аз не трепнах и предизвикателно отвърнах на всеки един от погледите.

— Знаеше, че ще ме заболи? — гласът на Сайлъс клокочеше от ярост.

— Не знаех. Поне не със сигурност. Мислех си, че може би само Стражите не са в състояние да се допират до него. Но очевидно единствено на Шей е позволено да го докосва.

Очите на Сайлъс замалко не изскочиха от орбитите си.

— Дори и с магически ръкавици?

Този тип беше луд.

— Решил си, че някакви ръкавици биха ти позволили да пипнеш Халдис?

Той се почеса по главата.

— Е, имах една теория...

Монроу простена и зарови лице в ръцете си.

— Сайлърс, не ни каза, че е само теория. Кълнеше се, че щяло да се получи. И на Аника казахме, че ще се получи!

— Идиот! — изсумтя Конър и направи крачка към Шей, за да разгледа Халдис по-добре, макар че внимаваше да се държи на безопасно разстояние.

— Какво не е наред? — сбърчи чело Шей при вида на покрусените им лица.

— Сайлърс състави плановете за най-скорошните мисии на Нападателяте — тънка усмивка изви устните на Адна, докато обясняваше. — Няколко отряда от Нападателяте се опитват да се доберат до свещените места с надеждата да съберат частите на кръста — искаме да ги съхраняваме на сигурно място до появата на Потомъка.

— Само че никой от тях няма да може да ги докосне — казах аз.

Вярата ми в Търсачите се поразколеба. Дали наистина бяха в състояние да помогнат на глутницата ми, при положение че допускаха подобни грешки?

— Това не го знаехме — Конър хвърли свиреп поглед на Сайлърс. — А десетки Нападателяте вече загинаха, мъчейки се да стигнат до свещените места.

Неволно извърнах очи — днес бяхме направили съвсем същата грешка.

„Не мога да ги виня. Всички правим каквото можем.“

Сайлърс изглеждаше леко смутен.

— Сигурен бях, че ще сработи.

— Защо сте съсредоточили усилията си върху тези части? — попитах. — Какво им е толкова специалното?

— Кръстът на елементите е единствената сила в света, която е в състояние да прогонва призраци — гласът на Монроу беше ужасяващо тих. — С тях Потомъкът може завинаги да ги пропъди от земята, да победи слугите на Отвъдното. Дори самия Боск Мар. Нищо друго не е в състояние да го стори.

Шей се взря в Монроу, бял като тебешир.

— Мога да се бия с призраци?

— Да — отвърна Монроу и сложи ръка на рамото му. — Можеш и ще го направиш. Когато му дойде времето.

Сайлърс, който очевидно се бе свързал от моментното си унижение, се обади:

— На всяка цена трябва да съберем частите на Кръста. Само така ще победим Пазителите.

Кимнах, мъчейки се да си представя силата, която би могла да съкруши Боск Мар и неговите пълчища.

— Защо го скри от нас? — в очите на Монроу проблеснаха гневни искрици.

Шей огледа посърналите им лица и въздъхна.

— Съжалявам. Но все още не бях сигурен, че вие сте добрите. Нямах намерение да ви се доверя, преди Кала да го е сторила.

Думите му ме накараха да прехапя устни — бях му благодарна, ала едновременно с това съжалявах, че мълчанието му беше струвало толкова скъпо на Търсачите.

— Както и да е — рязко каза Монроу и скръсти ръце на гърдите си. — Поне знаем, че след като оръжието се озове у Шей, Пазителите не могат да му го отнемат.

— Добре е, че Халдис е у теб, Шей — обади се Адна. — Това ще ни спести едно пътуване.

— Предполагам, че е така — усмихна се той и погледна към Сайлъс. — Е, коя беше жената?

— Жена? — повдигна вежди Книжникът.

— Жената в пещерата. Тя запя, а после светлината угасна и Халдис се озова в ръката ми.

— А! — усмихна се Сайлъс. — Била е Киън.

— Кой? — погледна го недоумяващо Шей.

— Пророчица. Воин — отвърна Сайлъс. — Единствената причина да сме тук днес.

— Тя е първият Търсач — добави Монроу. — Както и твоя пра-пра-пра-прабаба. Родословието на Потомъка започва с праотците на Ейра и Киън.

— Коя е Ейра? — попитах аз.

Лицето на Монроу помръкна и той погледна към Шей.

— Твоята пра-пра-прабаба. Сестра на Киън и първата Пазителка.

— Нейна сестра? — очите на Шей се разшириха. — Как е възможно?

Сайлъс се прокашля.

— Разказвай, ако ще разказваш! — изсумтя Конър и най-безцеремонно се изтегна на пода, използвайки една купчинка с книги

като възглавница.

— Историята не е чак толкова дълга — промълви Сайлъс, ала Конър не отвори очи. — А и си я бива — почти умолително добави той.

— Бива си я? — при тези думи Конър все пак повдигна клепачи. — Истинска катастрофа, ето какво е.

— Имах предвид, че е *вълнуваща* — поправи се Сайлъс.

— О, да, животът ни е съсипан, а ти наричаш това литературен триумф.

— Просто го остави да разкаже историята, Конър — сопна се Адна и кимна на Сайлъс. — Преди много, много години...

Сайлъс грейна.

— Светът на духовете не бил скрит от хората. Общностите по земята черпели от природните сили, както и от тези на Отвъдното. Мнозина наричат това „магия“, но то е много повече.

— В смисъл? — попита Шей.

— Връзката със силата на елементите е нещо естествено и идва заедно с живота на тази планета. Всичко е част от едно цяло, една и съща енергия. Различните хора притежават в различна степен способността да черпят от тези природни сили, но тя присъства у всеки един от тях.

— Какъв е проблемът тогава? — сбърчи чело Шей. — Ако магията е просто част от хората?

— Не само от хората — поправи го Сайлъс. — От животните, растенията, земята, небето, камъните. От всичко.

— Проблемът не е в силата на елементите, Шей — тихичко се обади Монроу. — Ала магията на земята не е единствената, която се докосва до нашия свят.

— Имаш предвид Отвъдното? — попитах и усетих как по гръбнака ми плъпват ледени пръсти. — Там, откъдето идват призраците и сукубите?

Монроу кимна.

— Не е зле, вълчице — подсмихна се Сайлъс. — Отвъдното съществува като един вид противодействаща сила на земята. Не е част от този свят, но е неизменно до него. Като два влака върху успоредни линии.

— Или като злия близък на този свят — засмя се Адна, ала това беше невесел смях.

— Съвсем вярно — кимна Сайлъс. — Когато повече хора черпеха от света на духовете, някои решиха, че би било разумно да се опитат да впрегнат силите на Отвъдното за собствените си цели.

— Защо нищо от това не е описано в историята? — попита Шей.
— Въпреки че хората винаги са знаели за Отвъдното.

— Съжалявам, но не се ли предполагаше да си образован? — сопна се Сайлъс. — Никога ли не си отварял историческа книга?

— Разбира се, че съм!

— Е, ако беше внимавал малко повече, щеше да забележиш, че до средата на деветнайсети век хората непрекъснато говорят за вещици, демони и чудовища.

— Мислех, че това са просто суевория — смръщи се Шей.

— И тогава на сцената се появяват научната революция и модернизмът — ухили се Сайлъс. — Аплодисменти за Пазителите!

Двамата с Шей се спогледахме недоумяващо.

— Избързваш, Сайлъс — промърмори Монроу.

— Да, да, извинявайте — побърза да каже Книжникът. — Суеверието е съвременно изобретение. Целта му, разбира се, е да обясни всички вдъхващи страх и трудни за контролиране създания, които съществуват открай време. Както току-що ни демонстрирахте, то се оказва много полезен похват и има невероятен успех в пренаписването на историята.

— Шегуваш се! — не вярваше на ушите си Шей.

— Ни най-малко — хладно каза Адна.

— Е, какво се е случило в действителност? — попитах, борейки се със стената от лъжи, която ме бе обграждала през целия ми живот.

— Както вече споменах, в това да се използва силата на елементите няма нищо лошо, но онези, които се набъркали в Отвъдното, навлекли неприятности както на себе си, така и на своите ближни. Създанията от Отвъдното не се сработват особено добре с хората.

— Какво искаш да кажеш? — попита Шей.

— Нали и сам видя — отвърнах аз. — Ние сме тяхната храна. Призраци, сукуби, инкуби. Те се хранят с най-страшното от нашия свят. Пируват с нашето страдание.

Лицето на Адна беше придобило пепелив цвят, ала въпреки това тя се дръпна рязко, когато Монроу се приближи и понечи да вземе ръката ѝ в своята.

— О! — измърмори Шей. — Така е. Съжалявам.

— Няма нищо — махна нехайно Сайлъс. — Много отдавна някои достойни люде се нагърбили със задачата да обуздаят присъствието на Отвъдното в нашия свят. Те ограничили практиката на безотговорните хора, които не си давали сметка, че си играят с огъня, и отблъснали обитателите на Отвъдното, които се били заселили на земята.

— Но призраците не могат да бъдат отблъснати — възразих аз.

— Призраците са тук отскоро — каза Монроу. — Е, сравнително отскоро — от около петстотин години.

— И на това му казваш отскоро?

— Исторически погледнато — да — отвърна Сайлъс. — Призраците дошли с Пазителите. Преди тяхната поява магьосниците можели да призовават единствено сукуби и инкуби — те повече приличат на хората и могат да се движат между двата свята, без това да изисква прекалено големи усилия от страна на призоваващия ги.

— Как са се появили Пазителите?

— Ще стигна и дотам — отговори Сайлъс, без изобщо да се впечатли от нетърпеливия ми тон. — Воините, наели се да бранят моста между този свят и Отвъдното, се радвали на успех. Бдителни, търпеливи и самоотвержени, те успявали да обуздават силите на Отвъдното и да възпират разрухата, която неговите обитатели можели да посеят на земята. Ала през шестнайсети век сред тях се появила жена рицар, красива, магнетична и сякаш непобедима в битка, която съзряла нова цел за останалите като нея. Ейра.

— Какво направила? — гласът на Шей бе тих като въздишка.

— Била амбициозна — каза Сайлъс. — Твърдяла, че воините могат да сторят повече — не просто да бранят света, а веднъж завинаги да прокудят демоните на Отвъдното от земята. Да затворят вратите между двата свята.

— Звучи ми като добра идея — обадох се аз.

— Така е — отвърна Сайлъс. — Ала пътят към ада е постлан с добри намерения.

— Почти буквално в този случай — промърмори Конър. Той беше закрил лицето си с ръка, но въпреки това видях как мускулите на челюстта му се напрегнаха.

Сайлъс му хвърли презрителен поглед, преди да продължи:

— Ейра решила, че именно тя ще поведе рицарите в тази нова мисия. Ала за да затвори вратите между двата свята, трябвало да научи как са били отворени. Потърсила отговора в Отвъдното и познанието я променило.

— Как? — лицето на Шей бе започнало да си възвръща цвета.

— Открила първоизточника на пътя, по който създанията на Отвъдното идвали на земята. Създание, по-могъщо от всичко, с което хората се били сблъскали дотогава в мимолетното си докосване до онова мрачно царство. То изпращало свои пратеници в нашия свят, за да черпят сила и да му я носят. По този начин ставало все по-могъщо, а вратите между двата свята се отваряли все по-широко, така че през тях да могат да преминат още и още от неговите изчадия.

По тялото ми пробяга тръпка, имах чувството, че ме бяха издърпали в някакъв тунел — очите ми бяха завързани и се боях от онова, което щях да видя, когато махнат превръзката.

— Могъществото на Ейра било голямо, но амбицията ѝ се оказала по-силна. Повече от всичко друго, създанието се надявало един ден да успее да отвори вратите между двата свята достатъчно широко, за да премине през тях и да завладее нашия свят. Повелител не на едно, а на две царства — Отвъдното и земята. Обещал на Ейра място редом с него, ако му съдейства.

— И тя го сторила — каза Монроу, без да вдига поглед от ръцете си, които бяха започнали да треперят.

— И не била сама — продължи Сайлъс. — Твърде много от воините се били уморили да удържат изчадията на Отвъдното, нередко — с цената на живота си. Жаждата за власт сред другарите на Ейра се оказала прекалено голяма и тя с лекота успяла да събере огромен брой последователи.

— Пазителите — досети се Шей.

— Сами се нарекли така. Пазители на могъщество, прекалено голямо за повечето хора. Вярвали, че са различни от всички останали, че ги превъзхождат. Че са избрани от съдбата да владеят света, впрягайки силата на Отвъдното на своя страна.

— Но това е лъжа! — каза Шей.

— Дали? — прошепнах аз. — Те наистина владеят света и жънат облагите от своето могъщество.

— Така е — отговори Монроу, зареял съкрушен поглед пред себе си. — Ала това могъщество не им принадлежи и те живеят в постоянен страх да не го изгубят. В края на краищата, те са роби на същото онова създание, което изкуши Ейра. Нашата история му е дала името Предвестника. Вие го познавате като Боск Мар.

Откакто бяхме излезли от стаята, Шей не бе казал нито дума. Не знаех дали да се опитам да го заговоря или пък да го докосна. Как ли бих се чувствала аз, ако току-що бях научила, че единственият ми жив „роднина“ всъщност е всемогъщ демон?

По кожата ми полазиха тръпки. Бяхме разбулили твърде много истини, обърнали бяхме прекалено много камъни, за които ни се искаше все още да криеха ужасите, спотайващи се под тях. Знаех, че господарите ни са жестоки, но сега за първи път бях принудена да се изправа лице в лице със същинската им природа — Пазителите не просто използваха силите на Отвъдното, те доброволно бяха встъпили в служба на неговия мрак. Този призрачен свят раждаше изчадия, които носеха единствено страдание, и именно от неговите ужаси Пазителите черпеха своето могъщество. Могъщество, на което бях посветила целия си живот, за да браня.

Крачех по коридора и само волята тласкаше тялото ми напред. Исках да се свия на кълбо, да затворя очи и да оставя съня да прогони истината далеч от мен. Жадувах Брин да е тук, за да поговорим за онова, което бях научила. Сигурна бях, че тя би намерила начин да се пошегува. Закачките ѝ бяха съвършената противоотрова за моите съмнения. Жизнерадостният ѝ смях облекчаваше напрежението ми, когато се налагаше да вземам трудни решения като алфа. Образът на усмихнатото ѝ лице ме изпълни с огромно чувство на вина. Къде ли бе тя сега? Бяха ли я наранили Пазителите?

— Трябва да си починете — каза Конър. — Ще ви заведа в стаите ви.

— Знам пътя — отвърна Шей, хващайки ме за ръката. — Нямаме нужда от придружители.

— По-внимателно, малкия — скастри го Конър. — Все още си гост тук. Прояви малко уважение.

— Малкия? — наежи се Шей и ме стисна толкова силно, че почти ме заболя. — Та ти си само три години по-голям от мен!

Конър се изпъчи и сложи ръка върху дръжката на меча си.

— Бас държа, че съм видял много повече, отколкото ти си в състояние да понесеш. Нищо че си Потомъкът.

Не беше трудно да се досетя накъде отиват нещата.

— Престанете и двамата!

Всички бяхме изтощени и изнервени.

— Тя е права — каза Адна. — И без това имахме ужасен ден. Не е нужно съвсем да го съсипете, като си разкъравите физиономииите.

— Така си е — съгласи се Конър, без да сваля ръка от дръжката на меча си.

Опитах да обуздая собственото си раздражение, като насочих вниманието си към кристалните жилки, които криволичеха по стените. Дори в коридорите, които сега бяха осветени само от треперливия пламък на стенни свещници, те проблясваха ефирно. Докато вървахме, багрите на Тордис, които покриваха всичко като паяжини от скреж, придобиваха ту розов, ту бледожълт оттенък. Постепенно сложната плетеница от пъстроцветни светлинки започна да трепти и много скоро по стените покрай нас заподскачаха алени и огненооранжеви цветове, сякаш се бяхме озовали в накладена пещ.

Ала цветовете не бяха единственото, което се промени. Въздухът наоколо се стопли, но вместо да ми подежда успокояващо, това още повече засили тревогата ми. Кихнах и тръснах глава в опит да пропъдя странната миризма, която ме лъхна, в същия миг, в който Шей сбърчи нос.

— Какво е това? — попита той.

Невидимата смес, която изпълваше ноздрите ми, съдържаше все познати съставки — черен пипер, градински чай, карамфил и кедър — ала съчетана, миризмата им едва се търпеше. Очите ми запариха и се насълзиха. От топлината, разляла се по тялото ми, ме засърбя — сякаш ме хапеха миниатюрни комари. Шей изръмжа и започна да се чеше по ръцете.

— О! — Конър ни хвърли кос поглед. — Май трябваше да минем през двора.

Шей се закашля и го изгледа обвинително.

— Не се тревожете — каза Адна. — Почти я отминахме.

— Какво сме отминали? — попитах, закрила носа и устата си с ръце, но това не помогна особено и аз се разкашлях сякаш бях вдишала пушек.

— Намираме се в Пиралис и в момента минаваме покрай тяхната Аптека — обясни Адна и махна към една двукрила врата, която доста приличаше на тази в Тактическата зала на Халдис, само че триъгълниците, издялани тук, бяха съвсем обикновени и върховете им сочеха нагоре.

— Съжалявам — измърмори Конър. — Не ми дойде наум, че ще ви подейства.

— Защо на вас двамата ви няма нищо? — все още си поемах въздух на съвсем малки глътки, въпреки че след като отминахме вратата, парливата миризма бе започнала да отслабва.

— Аптеката изработва магическите смеси, които използваме, за да направим оръжията си по-ефективни против... — Адна се сепна и погледна към мен.

— ... Стражите.

Прокарах език по кучешките си зъби, които изведнъж се бяха издължили.

Омагьосани стрели; надявам се, че ти харесва.

Добре, че Итън бе останал в Чистилището. Ако беше до мен сега, когато гърдите ми се стегнаха при спомена за отровата на Търсачите, разляла се във вените ми, надали бих устояла на изкушението да откъсна парче месо от тялото му.

— Аха — добави Конър. — Най-добре стойте далеч от Пиралис. Посещенията тук никога няма да са приятни.

— Благодаря за съвета — промърмори Шей и пусна яката на ризата, която бе вдигнал над носа си.

Разбрах, че сме стигнали в Халдис, когато огнените оттенъци по стените отстъпиха място на успокояващо полюшващи се вълни от тъмни багри, каквито можеше да има единствено пръстта. Острите изпарения на Пиралис изчезнаха и аз поемах дълбоко дъх, наслаждавайки се на облекчението, което свежият въздух разливаше в парещите ми гърди. Сърбежът също отмина, макар че и по моите, и по ръцете на Шей се виждаха дълги червени бразди — спомен от кратката ни разходка покрай Аптеката.

— Значи всяко от крилата отразява елемента, залегнал в основата му? Земя, въздух, огън и вода? — попитах, чудейки се как ли изглежда водната част от Академията — единствената, която все още не бях виждала.

— Аха — отвърна Адна.

— Бива си го, нали? — каза Конър. — Приятно местенце за живеене.

— Благодаря — ухили му се Адна през рамо.

— Ъ? — сбърчих чело аз и Конър се разсмя.

— Тъкачите изтеглят нишките през сградата. Но Адна реши да си припише цялата заслуга.

Смехът на Конър прогони мъничко от напрежението, легнало върху раменете ми — той отново беше себе си. Моменталният ефект от закачките му бързо ме убеди, че фаталистичното му чувство за хумор можеше да бъде страшно полезно на съюзниците му. Макар и често пъти да бе доста дразнещо.

— Нишки? — повтори Шей.

— Това е в основата на способността ни да местим Академията — обясни Адна и разтърка слепоочията си. — Обаче главата ми направо ще се пръсне — може ли да ви смая с поразяващите си умения някой друг път?

Тя спря пред една врата:

— Ти си тук, Кала.

Конър ми отправи лукава усмивка.

— Моята стая е съвсем наблизко, вълчице. В случай че ти се присънят кошмари. Леглото ми е достатъчно голямо за двама, стига да не хапеш... твърде силно.

Успях да сграбча Шей, преди да се нахвърли отгоре му.

— О, я гледай по-леко на нещата! — изръмжа Конър, поклащайки глава при вида на стиснатите му юмруци.

— За Бога, Конър — простена Адна. — Боли ме главата, забрави ли? Не можеш ли поне тази вечер да ни спестиш коментарите си?

— Извинявай.

Бях като поразена. Никога досега не го бях чувала да се извинява за шегите си. Той се приближи до нея и отмахна кичур коса от очите ѝ.

— Трябва да поспиш.

— Твърде е рано за сън — каза Адна и на мен ми се стори, че потръпна. — А дори и да не беше, съмнявам се, че тази вечер ще успее да заспя.

— Можем да поговорим тогава — предложи Конър и този път в държанието му нямаше и помен от обичайната му закачливост.

Адна го изгледа в продължение на няколко секунди, без да каже нищо, а после кимна.

— И сам можеш да намериш стаята си, нали Шей? — попита той, без да откъсва очи от Адна.

— Ако не бъркам, вече ти казах, че мога — отвърна Шей. — Преди има-няма десет минути.

— Аха — разсеяно каза Конър и като обви раменете на Адна с ръка, я поведе по коридора.

Загледах се след тях, чудейки се на необикновените им отношения, които приличаха на влакче в увеселителен парк.

Шей се прокашля и отвлече мисълта ми от Конър и Адна.

— Къде е твоята стая?

Той пъкна ръце в джобовете си и хвърли поглед надолу по коридора, избягвайки очите ми.

— Съседната на твоята, но си мислех дали...

Сърцето ми заби учестено, а бузите ми пламнаха; думите на Конър изведнъж отекнаха в главата ми.

— Искаш ли да влезеш? — попитах.

Шей се усмихна и вдигна обнадежден поглед към лицето ми.

Улових го за ръка и в мига, в който пръстите ни се докоснаха, разбрах, че усеща трескавия ми пулс. В стаята ми беше тъмно, но все пак успях да различа легло, писалище и няколко кресла. Приличаше на нещо средно между общежитие и луксозен хотел. Не беше зле.

Какво обаче да направя? Навлязла бях в непозната територия. Двамата с Шей бяхме сами и не трябваше да се крием.

Тук нямаше кой да ни хване. Бяхме в безопасност... поне на теория. Усещах, че треперя, преливаща от желание и усещане за свобода.

„До леглото ли да го отведа? Ами ако е прекалено бързо? Трябва ли да се преструвам на срамежлива? Господи, изобщо не ме бива в това!“

Шей пристъпи зад мен, обви ръце около кръста ми и ме привлече към себе си.

Топлината, която ме изпълни, когато устните му се спуснаха по шията ми, бе като копирени пипала, плъзнали по цялото ми тяло. Облегнах се на него и почувствах как ме залива вълна на облекчение. Напрежението ми се изпари, мускулите ми се отпуснаха. Бяхме сами,

далеч от изпитателните погледи на Търсачите, които, въпреки че ме бяха посрещнали толкова добре, все още ме смуцаваха. Но макар и да не се чувствах напълно като у дома си в тази нова обстановка, поне и двамата с Шей бяхме живи. Отдадох се на насладата от това, че сме в безопасност, и затворих очи под допира на ръцете му. Дори през дрехите усещах топлината на кожата му и тя ми действаше невероятно успокояващо.

— Е, какво мислиш? — попита Шей. — За Търсачите. Доколкото мога да преценя, те са добрите.

— Така изглежда — съгласих се, намествайки се в прегръдките му. — Странно, малко ми напомнят на Стражи.

— Не е толкова странно. И те, и вие, сте бойци. Бойци, които трябва да правят жертви заради войната — при тези думи той дръпна яката на ризата ми и ме целуна по рамото.

— Жертви — повторих, потрепервайки при лекото докосване на устните му.

Неволно се сетих за Лидия. За господин Селби. В името на какво ли бяха дали живота си те? Все още имаше толкова много, което не знаех за Търсачите.

— Те са невероятни воители — казах, припомняйки си онова, което се бе разиграло в планината. — Въпреки че не са вълци.

— Понякога е за предпочитане да бъдеш човек.

— Кога например?

— Например ако сега и двамата бяхме вълци, бих могъл единствено да те близна.

Разсмях се и понечих да се обърна към него, но той ме задържа и ме целуна по шията.

— Видя ли — много по-приятно, отколкото да те оближа.

Лудешкото биене на сърцето ми и изпепеляващата горещина, разляла се във вените ми, красноречиво говореха, че настина е много по-приятно.

Устните му отново докоснаха ухото ми, а ръцете му се плъзнаха по хълбоците ми и още по-плътено ме притиснаха към него.

— А съм сигурен, че можем да измислим и други, още по-приятни неща.

Преди Шей да успее да ми попречи, аз се обърнах към него, нетърпелива да почувствам устните му върху своите. Когато това се

случи, усещането бе сякаш пламтяща стрела бе прокарала изпепеляващ път до дълбините на съществуването ми. Целувката му беше нежна, едва загатната и ме изпълни с болезнен копнеж за още. Зарових пръсти в меките му къдрици и го целунах настойчиво. Когато улових долната му устна между зъбите си, Шей изръмжа от наслада. Една от ръцете му почиваше върху кръста ми, докато другата се пъхна под ризата ми, търсеца, нежна.

— Липсваше ми — прошепна той и отново ме целуна. — Ужасно ми липсваше.

— Ти също — отвърнах и едва се сдържах да не изохкам, когато устните му проследиха линията на челюстта ми. Кожата ми сякаш оживяваше под пръстите му, всеки допир разпращаше искри от електричество по тялото ми.

Шей се засмя.

— Това ти се струва смешно? — успях да попитам, макар и с усилие, тъй като бях останала без дъх.

— Не — промълви той до устните ми. — Просто ми е доста полесно да се оправя с тези дрехи, отколкото с онези целомъдрени доспехи, които носеше предишния път, когато се целувахме.

И сякаш в потвърждение на думите му, пръстите му ме накараха да потрепера.

— Имаш предвид сватбената ми рокля? — наложих си да се съсредоточа, за да успея да говоря свързано. — Тези са по-удобни, наистина, но е малко странно да нося дрехите на враговете си.

Те вече не са ти врагове. А дрехите ти отиват — усмихна се Шей, все така на милиметри от устните ми. — Особено ми харесват тесните кожени панталони.

Ръцете му отново се раздвижиха и краката ми едва не се подкосиха.

— Искаш ли да продължим оттам, където спряхме в моята стая? — попита той. — Имам предвид, там, където спряхме, преди да ни се наложи да си спасяваме живота с бягство.

Сърцето ми прескочи един удар, но едновременно с това в главата ми прозвуча глас. Глас от нощта, в която трябваше да спасяваме живота си с бягане.

Обичаш ли го?

Въпросът на Рен отекна в ушите ми и аз затворих очи, борейки се с връхлетелите ме чувства.

Става въпрос единствено за любов.

Плътният му глас бе така близък, така реален. Рязко отворих очи, почти очаквайки да го видя пред себе си — тъмна коса, искрящи оловносиви очи, предизвикателна усмивка и устни, полуотворени, за да ме поздравят.

Здрасти, Лили.

Ала от отсрещната стена в мен се визираха единствено стъклописани прозорци. Отдръпнах се от прегръдките на Шей, макар и неохотно.

„Защо винаги става така?“

Не само че не можех да избягам от спомените за Рен, ами те ставаха все по-натрапчиви.

— Не мисля, че е добра идея — гласът ми беше дрезгав, а краката ми все още трепереха, макар и да не бях сигурна дали е от докосването на Шей или от образа на Рен, нахлул неочаквано между нас.

Направих крачка назад и Шей въздъхна.

— Какво не е наред?

Не исках да му кажа, така че се улових за другата мисъл, която не ми даваше покой.

— Битката днес беше тежка. Лидия загина, за да мога аз да се върна обратно. Умря заради мен. Трудно ми е да повярвам, че Търсачите не ме мразят.

— Мисля, че Итън те мрази — направи физиономия Шей.

— Чувството е взаимно — по устните ми пробяга унила усмивка. — Имах предвид останалите. Монроу е сдържан, но не и груб, а Конър е направо страхотен.

— Разбирам — процеди Шей през зъби.

— Нямах предвид *това*. Просто е свестен и забавен. Като Адна.

В моя глас също се прокрадна остра нотка — не само той можеше да проявява ревност.

Шей обаче или не я забеляза, или не й обърна внимание.

— Да, тя наистина е страхотна. Цялата седмица прекарах с нея.

— И какво правихте? — попитах, потискайки надигналото се в гърдите ми ръмжене.

— Толкова си сладка, когато ревнуваш — помилва ме по бузата Шей, но побърза да си дръпне пръстите, когато понечих да го плесна закачливо през ръката. — Нали знаеш, че имам очи само за теб.

— Щом казваш — в смеха ми все още се долавяше едва загатнато ръмжене.

— Честна дума.

Топлотата в гласа му ме накара да срещна погледа му, а когато се наведе и ме целуна по върха на носа, едва не се разтопих, почувствала, че наистина го мисли.

— Просто ме разведе наоколо — обясни Шей. — Освен това потренирахме малко. Те много държат на тренировките.

— Какво тренирахте?

Пръстите ми се плъзнаха по рамото му, задържайки се върху стегнатите мускули на ръката му.

— Бойни умения — Шей стисна челюсти, а бицепсът му се напрегна под пръстите ми.

— О! И как беше?

Остър смях се откъсна от устните му.

— Предполагам, че вече мога да се бия по-добре.

— И преди доста си те биваше.

— Почакай само да видиш на какво съм способен сега, бейби — ухили се той.

— Да не съм те чула да ме наричаш така! Иначе ще ти се наложи да използваш новопридобитите си бойни умения.

— Добре, добре! Никакви подценяващи и умилителни обръщения — той вдигна ръце, сякаш се предаваше. — Учих и за Академията и за това как се подготвят Търсачите, но що се отнася до бъдещето и до това какво очакват от мен, все още съм в пълно неведение.

— Шей... защо едва днес им показва Халдис?

Нещо в тази тайна ме човъркаше, макар и сама да не знаех какво.

— Не исках да им казвам нищо, преди да съм сигурен, че мога да им имам доверие. Преди ти да си се върнала — отвърна той и от усмивката му по вените ми се разля топлина, която се спря дълбоко в тялото ми. — Мисля, че вече им вярвам.

— Значи през цялото това време сте си мълчали, така ли?

— Горедолу — засмя се Шей. — Исках да се уверя, че наистина са сериозни за съюзничеството и че няма да ти сторят зло, когато дойдеш на себе си.

— Благодаря ти — отвърнах, макар и все още учудена, че ги беше заблудил. — Шей, ти знаеше, че ще се опитаме да намерим глутницата ми. Защо не ни спря?

— Но ти искаше да отидеш! — възропта той, но усещах, че всъщност се опитва да избегне отговора.

— Единственото, за което бях в състояние да мисля, бе отново да бъда с тях. И през ум не ми мина, че патрулирането може да е преустановено... не и докато не открихме и помен от тях.

Шей не успя напълно да скрие усмивката, повдигнала едва-едва крайчетата на устните му.

— Ти си знаел! — изръмжах. — Знаел си, че няма да ги намерим.

— Не знаех. Само предполагах.

— Защо не каза нищо? — Изненадата ми бързо отстъпи място на гняв. Двама души бяха мъртви! — Аз бях напълно завладяна от инстинкта си на алфа, докато търсех Ансел и останалите. Не можех да мисля за нищо друго. Ти обаче можеше.

— Исках да бъдеш в безопасност — каза Шей, а върху раменете му легна напрежение. — Мислех си, че така би могла да докажеш на Търсачите на какво си способна, без да се изложиш на опасност.

— Само че опасността все пак ни намери, нали? — изръмжах, бясна, задето смяташе, че може да ме защити и при това се бе опитал да го стори с лъжа. — Умряха хора. Добри хора.

— Знам — отривисто каза той; забелязах, че започва да се ядосва не по-малко от мен. — И съжалявам за това. Кала, не казах нищо, защото мислех, че около Халдис няма да има никакви вълци. Откъде да знам, че ще дебнат в засада?

„Защото в това най-много ни бива.“

Прехапах езика си, тъй като не исках да избухвам повече. В очите ми напиряха сълзи, налегна ме сковаваща умора, от която чак костите ме заболяха. Отидох до леглото и приседнах. Измъчвах се не само заради загубите, които Търсачите бяха понесли. Собственото ми разочарование притискаше гърдите ми като мъчителна, угнетяваща тежест. Бях се хвърлила в тази мисия с главата напред, тласкана от надеждата да се събера с глутницата си, а ето че сега нямах никаква

представа какво ще се случи и дали някога отново щяхме да бъдем заедно.

Опънах се върху матрака и отпуснах глава на възглавниците. Затворих очи и няколко самотни сълзи се стекоха по бузите ми. Миг по-късно усетих как леглото хлътва лекичко под тежестта на Шей, когато той се намести до мен и ме целуна по тила. Ала аз вече не бях в стаята с него. Бях се върнала във Вейл, при своята глутница. Сблъсъкът с Емил не само ми бе показал срещу какво смятах да се боря, но и ми бе напомнил какво бях изгубила. Ненавиждах алфата на Бейн, но не и сина му.

Идваш да молиш за прошка? Боя се, че може да се окаже твърде късно.

Бягството ми бе донесло свобода, ала Рен все още беше във Вейл. Той бе излъгал, за да ни помогне да се спасим. Как ли бе реагирал Емил на измяната на своя син? Щяха ли Пазителите да му простят някога? Беше ли изобщо жив?

Пръстите на Шей се плъзнаха по бедрото ми, привличайки ме към него.

— Престани, Шей. Недей — гласът ми потрепери, докато се отдръпвах от него. — Просто... не мога.

Желаех го, ала морето от чувства, което бушуваше в мен, ме правеше напрегната и неспокойна.

Шей обви ръка около кръста ми.

— Защо не?

Отне ми секунда, докато успея да отговоря:

— Знаеш защо.

Гърлено ръмжене се откъсна от гърдите му.

— Ако не си забелязала, него го няма тук. Съюзът ви, онова със задължението ти като алфа — всичко свърши. Вече няма нужда да се държиш така, сякаш той има някаква власт над теб. Просто ми се иска...

Шей и представа си нямаше колко греши. Рен бе тук. Незнайно как, той все още бе с мен, следейки всяко мое движение. Съюз или не, като алфи между нас съществуваше невероятно силна връзка. Беше там от деня, когато го видях за първи път, а бъдещият ни съюз беше оповестен. Тази връзка, тази вярност продължаваше да ме тегли към Вейл и към него. Единственото, което ме бе накарало да се усъмня

дали наистина двамата с Рен сме предопределени един за друг, бе онзи, който лежеше до мен сега. И изобщо не бях сигурна, че знам какво означава това.

Шей мълчеше, но с цялото си същество усещах сърдития му поглед, вперен в тила ми.

— Не разбирам — проговори той най-сетне. — Вече си свободна, Кала. И го искаш.

Прав беше. Действително го исках, ала желанията не бяха единственото, което ръководеше постъпките ми.

— Не, не съм. Не съм истински свободна — въздъхнах и се обърнах, за да го погледна. — Съжалявам, но докато не се уверя, че глутницата ми е в безопасност, не искам да вземам повече решения, които ме карат да се чувствам така, сякаш ги изоставям.

Почувствах колко верни са думите ми в мига, в който ги изрекох. Не само Рен не ме оставяше на мира, но и изборът, който бях направила.

Суха, невесела усмивка изви устните на Шей.

— Значи да ме обичаш означава да предадеш глутницата си? След всичко, което се случи, все още си готова да се обвържеш с Рен заради тях?

— Не... не съм сигурна — отвърнах и почувствах, че наистина не знам какво щях да правя. Опитах се да придам ласкаво звучене на гласа си: — С всичко, което се случва, не смяташ ли, че е по-добре да оставим положението неутрално? Много по-важни неща са ни на главата от отношенията между теб, мен и Рен. Не е ли така?

Докато говорех, пръстите ми несъзнателно докоснаха пръстена на Рен, проследявайки очертанията на халката.

Бледозелените очи на Шей потъмняха.

— По-важни неща?

— Като например спасяването на света? Войната, която Търсачите очакват да спечелим? На това аз му казвам важно.

Опитах се да съпровода думите си със смях, но се провалих безславно.

На Шей също не му беше до смях.

— Едното. Няма. Общо. С другото.

— Знам — уверих го, неспособна да издържа погледа му. — Просто... ами... това няма да ти хареса.

— Няма значение — настоя Шей. — Искам само да ми кажеш истината.

„Ами ако дори аз не знам каква е истината? Ако чувствата ми се изплъзват като вода между пръстите ми всеки път, когато се опитам да ги задържа?“

— Още не е свършило — с мъка успях да прошепна най-сетне.

— Кое?

— Това между мен и Рен.

— Как можеш да кажеш подобно нещо! И с какво всъщност си играеш там?

Смразих се, когато погледът му се спря върху ръката ми.

— Какво е това?

— Нищо.

Опитах се да скрия длан под една от възглавниците, ала Шей я сграбчи и се взря в лъскавия метал и наситеносиния сапфир.

— Кала — бавно каза той. — Какво е това?

Прокашлях се, мъчейки се да запазя спокойствие, въпреки че сърцето ми биеше до пръсване:

— Пръстен.

— Пръстен значи.

В мига, в който пръстите му докоснаха халката от бяло злато, аз рязко дръпнах ръка.

— Той ти го е подарил — изръмжа Шей; почувствах как тялото му, долепено до моето, се напрегна. — Нали?

Кимнах и за миг ми се стори, че ще се преобрази и ще ме ухапе.

— Кога?

Очите му бяха все така сурови.

— В нощта на церемонията.

— Свали го.

— Какво?

Вдигнах една от възглавниците като щит пред себе си.

— Свали го — повтори Шей. — Защо продължаваш да носиш пръстен, който той ти е подарил?

— Не... — гърлото ми бе толкова свито, че ми беше трудно да говоря. — Ако го сваля, може да го изгубя.

— Е, и?

Сведох поглед, без да отговоря.

— С други думи, когато казваш, че нещата между теб и Рен не са приключили, всъщност имаш предвид, че още си сгодена за него, така ли? Затова ли носиш пръстена му?

Въпреки сдържания му тон, знаех, че спокойствието му е привидно. Усещах вихрушката от емоции, която лъхаше от цялото му същество. Гневът му се наслаяваше между нас като задушлив пушек, ала под него се криеше още нещо. Гърдите ми се свиха, когато долових едва загатнатото горчиво-сладко ухание на тъга — като прах и повехнали рози.

— Нямах това предвид... Но не мога да бъда с теб. Не и по този начин — гласът ми трепереше. — Той е там и един Господ знае какво се случва с него. Какво се случва с всички тях. Шей, ние *ги изоставихме*. Как да мислим за нещо друго? Аз не мога. Просто не мога.

— Но това не означава...

— Не.

— О, зарежи! — Шей стана от леглото. — Най-добре заспивай, Кала. Няма да ти преча повече тази нощ.

Стомахът ми се сви на топка, докато гледах как се отдалечава. Потиснах желанието да изтичам след него и като се излегнах по гръб, зареях поглед към блещукащите звезди, които се виждаха през стъкления таван, с надеждата, че рано или късно изтощението ще ме надвие и ще заспя.

„Избягах от Вейл и въпреки че това навярно промени всичко, все още не знам къде е моето място.“

Зъбите ми се впиха във врата му и презризаха трахеята. Гореща течност с металически вкус изпълни устата ми и се стече в гърлото ми. Пулсът му се забави. Дълга, ужасяваща пауза следваше всеки удар на сърцето му. Очите му срещнаха моите, устните му се извиха в усмивка и гласът му отекна в ума ми:

— Добре дошла, Кала.

Отскочих назад и възвърнах човешката си форма. Сковаваше ме студ, усещах, че ми се повдига. Мъртвият Стюарт продължаваше да се усмихва, въпреки разкъсаното си гърло. Нещо ме докосна едва-едва по рамото. Обърнах се рязко и видях жена, чието лице бе озарено от същата усмивка, като тази на убития — дружелюбна, сърдечна, приветлива. Тъмнокестенява коса се спускаше на вълни по гърба ѝ, оловносиви очи, осеяни със сребърни пръски, се взираха в мен, грейнали от радост. Устните ѝ се разтвориха.

— Кала — промълви тя името ми, сякаш изричаше молитва, страстна и изпълнена с надежда.

После сведе тъмни очи надолу и когато проследих погледа им, видях, че в обятията ѝ почива дете. Умиротвореното от съня личице ме накара да направя крачка напред. Приведох се над него и в този миг детето отвори очи. Нощно небе, изпъстрено с проблясващи звезди. Досуц като очите на майка му.

Рен.

Той се взря в мен. От гърдите му бликна ликуващ смях и той плесна от радост, че ме вижда. Мека топлина се разля по тялото ми и сгря сърцето ми. Вдигнах очи към Корин Ларош и усмивката ми угасна. Над нея бе надвиснала сянка, буреносни облаци се скупчваха над главата ѝ, вещаейки разрушение. Отворих уста да извикам, да я предупредя, ала не се чу нито звук. Прозрачни мастиленочерни ивици плъзнаха по шията и раменете ѝ и като пипалата на увивно растение се усукаха около ръцете ѝ. Тя закрепця и изпусна детето от прегръдките си. То проплака уплашено. Хвърлих се, за да го уловя, ала нечии мускулести ръце го сграбчиха преди мен. Корин пищеше, докато

призракът изпиваше живота ѝ, черните пипала потъваха все по-дълбоко в плътта ѝ, туптейки в ритъма на мъчителните ѝ конвулсии.

Свякох се на колене, повалена от ужас. Ехиден смях ме накара да откъсна очи от агонизиращата жена. Емил Ларош се взираше гневно в нея, а бледосините му очи бяха пълни с презрение. Погледът му падна върху ридаещото дете в ръцете му. Раменете му потръпнаха и той поклати глава; мръснорусата му коса се люшна напред и в сянката, която тя хвърли, заостреното му лице заприлича на сатанинска маска. Рен изпищя и устните на Емил се присвиха от отвращение. Той стисна детето още по-здраво и хвърляйки един последен, изпълнен с неприязън поглед към гърчещата се в агония Корин, си тръгна. Ужасените вопли на Рен се сливаха с нечовешките писъци на майка му и образуваха потресаващ хор, който отекваше в ушите ми.

Не можех нито да помръдна, нито да откъсна очи от предсмъртните мъки на Корин. Някаква фигура се изправи зад мен и когато се обърнах, видях Рен да се взира във впримчената от призрака жена. Вече не беше дете, а млад мъж — онзи, за когото трябваше да се омъжа. Наситеносивите му очи, които някога блещукаха като далечна галактика, сега бяха пусти и безизразни. Пропита от пот, тъмната му коса лепнеше върху челото и шията му. Мозайка от лилави, жълти и зелени синини покриваше тялото му. Кървавочервени бразди и белези от изгорено рисуваха гротескна плетеница по ръцете и гърба му. Очите му бавно се плъзнаха по майка му и той се намръщи, сякаш в ужасаващата сцена пред очите му нямаше смисъл. После поклати глава и въздъхна.

— Господи, Рен!

Посегнах към него, но ръката ми мина през тялото му сякаш беше безплътно.

Той продължаваше да се взира в пищящата жена. Не обърна поглед към мен, ала устните му помръднаха едва-едва.

— Къде си, Лили?

Китката му трепна. Нещо улови светлината и хвърли синкави отблясъци — пръстенът ми, надянат на върха на пръста му, се поклащаше като махало, отброяващо времето, с което той не разполагаше.

Дълбоки резки зейнаха върху раменете му и кръвта, рукнала от тях, обля тялото му като алена река. Червени струи като ивици плат се обвиха около ръцете, китките, пръстите му. Той рухна на колене, превил глава. Корин и аз изпищяхме в един глас.

Отворих очи, борейки се за въздух. Кошмарът витаеше в крайчетата на съзнанието ми. Писъците се бяха превърнали в пронизителен вой, който отекваше в ушите ми. С мъка възпрях тялото си да не се замята в леглото и се опитах да успокоя пулса си. Постепенно тягостна скръб измести страха, който ме бе измъкнал от лапите на съня.

Сърцето ми започна да бие нормално, светът се завърна. Бях се събудила заради кошмара, но бях все така уморена — надали бях спала повече от час. В просъница пръстите ми се склучиха около халката, която Рен ми беше подарил в нощта на нашия съюз. Дори и в тъмната стая тя проблясваше, улавяйки бледата звездна светлина, която се процеждаше през стъклени таван. Обърнах се на една страна и затворих очи, ала в мига, в който го сторих, образът на Рен — целият облян в кръв — отново изникна пред мен. Явно нямаше да спя — поне за известно време.

Излязох от стаята, без никаква представа къде отивам. Водеше ме единствено мисълта, че ако се разходя из коридорите на Академията може би ще успея да пропъдя ужаса, с който ме бе изпълнил кошмарът. Погледнах към вратата на съседната стая. Част от мен искаше да отиде при Шей, да му се извини и да потърси утеха в прегръдките му, ала все още бях прекалено объркана, както от това място, така и от битката с Емил. Онова, което се бе разиграло в планината, ме бе разтърсило до дън душа и бе посяло съмнения в мен. Не беше само смъртта на Лидия, но и решенията, които бях взела. Не бях убила Саша. Не бях поискала да я убия. Можех ли тогава да съм полезна на Търсачите в битка?

Докато вървах, въртях халката около пръста си, спомняйки си как бе проблясвала в съня ми. Какво означаваше това, че бях приела този символ на обичта на Рен и все пак го бях изоставила пред олтара? Дали това ме превръщаше в изменница или просто в страхливка?

Мрачните ми мисли бяха прекъснати, когато носът ми изведнъж потръпна. Позната, изкусителна миризма ме помама да се спусна по стълбите. Отново си поех дълбоко дъх, оставяйки плътното, наситено

ухание да ме води. Много скоро се озовах в просторна стая, пълна с маси. Няколко лампи хвърляха мека светлина наоколо.

Бързо открих източника на съблазнителната миризма — няколко стъклени преси за кафе почиваха върху една от масите. Търсачите бяха наседали около димящи чаши и отпиваха, докато си приказваха тихичко. Монроу тъкмо допълваше чашата на Тес. Тя вече не плачеше, но лицето ѝ бе изопнато от мъка. С тях беше и Адна, в чийто скут лежеше китара. Конър, който изглеждаше доста посърнал, също бе тук, а до Монроу, както видях с изненада, седеше Сайлъс.

По настроението в стаята ясно личеше, че Търсачите се бяха събрали, за да оплачат своите мъртви. Колкото и силно да ме изкушаваше уханието на кафе, не ми се искаше да ги прекъсвам. Тъкмо се обръщах, за да си тръгна, когато чух името си.

Погледнах през рамо и видях, че Монроу ми прави знак да отида при тях. Приближих се колебливо до масата.

— Нуждаеш ли се от нещо? — попита ме той.

— Не — отвърнах, обзета от неудобство, тъй като всички ме гледаха. — Сънят ми беше неспокоен и усетих миризмата на кафе.

— От горния етаж? — попита Конър.

Кимнах, пристъпвайки от крак на крак.

— Страшен номер!

Той се усмихна и като извади плоска бутилка от джоба си, изсипа съдържанието ѝ в чашата си с кафе. Уиски, ако се съдеше по острия торфен дъх, който се разнесе от кехлибарената течност.

— Не исках да ви преча — казах.

— Не ни пречиш — Тес ми даде знак да седна, напълни една чаша с кафе и я сложи пред празния стол до себе си. — Присъедини се към нас.

— Просто си разказваме истории — обади се Адна, подръпвайки разсеяно струните на китарата. — За Лидия и Грант.

— И ти може да се включиш, ако искаш — каза Монроу. Така почитаме мъртвите и те остават с нас.

— Да се включа? — сбърчих чело, но все пак се настаних до Тес и обвих пръсти около топлата чаша.

— Виждала си Грант повече, отколкото ние — Сайлъс вдигна поглед от тетрадката пред себе си. — Не може да нямаш някоя история, която да споделиш с нас.

Замислих се за господин Селби. Какво можех да кажа? Той беше добър учител, но да изтърся нещо от рода на „Велики идеи беше любимият ми предмет“ ми се струваше глупаво.

— Съжалявам — отвърнах тихичко. — Май нямам какво да разкажа.

— Няма проблем — рече Конър, отпивайки от подсиленото си кафе. — И без това не съм в състояние да понеса нито една сърцераздирателна история повече.

— Не се дръж като говедо — обади се Сайлъс, който отново пишеше нещо в тетрадката си. — Прояви малко уважение.

— Лидия беше роден боец — възрази Конър. — Щеше да ни помисли за глупаци, задето седим тук, увесили носове заради нея.

— Конър — скастри го Монроу и хвърли поглед към Тес, ала тя поклати глава и се усмихна.

— Конър е прав. Предполагам, че страшно би се разочаровала да ни види в подобно състояние.

— Никога не би могла да я разочароваш — Адна се протегна и я докосна по бузата.

Очите на Тес овлажняха, но тя продължи да се усмихва.

Адна също се усмихна, ала на нещо друго.

— Хей, сънливецо, да си чувал за гребен?

Обърнах се и видях как Шей побърза да прокара пръсти през бъркотията от меки къдрици на главата си, макар и без особен ефект. Беше надянал дънки и тениска, но иначе по всичко личеше, че току-що бе станал от леглото.

— Съжалявам — каза той. — Сънувах лоши сънища и не можах да заспя отново. А после ми замириса на кафе...

— Като две капки вода — подметна Конър.

Хвърлих поглед към Шей, чудейки се дали все още е ядосан. Той се настани на стола между мен и Адна и когато ми се усмихна смутено, разбрах, че съжалява, задето се бяхме скарали. Също като мен. Приведох се към него и го целунах по бузата.

— Аз също не можах да спя.

Той ме прегърна през раменете.

Сайлъс не сваляше очи от нас.

— Какво? — попитах, тъй като изпитателният му поглед изобщо не ми се нравеше.

— Претеглях две противоположни теории за Потомъка — каза той. — Не мога да преценя дали това, че си го превърнала в Страж, е увеличило способностите му или ги е отслабило.

— Какви способности? — поиска да узнае Шей.

— Вродените умения, които си наследил.

— Които съм наследил? — намръщи се Шей. — Имаш предвид всичко онова с рицарите и демоните, за което говорихте преди?

— Имам предвид баща ти, разбира се — Сайлъс наклони глава на една страна и го изгледа с присвити очи, преди да започне да дращи яростно в тетрадката си.

Аз се изпънах в стола си.

— Да не би да си водиш бележки за него?

— Разбира се — отвърна Сайлъс, без да вдига глава.

— Престани! — сопнах се и избих химикалката от ръката му.

Сайлъс ме зяпна.

— Знаеш ли — ухили се Конър насреща ми, — мисля, че те обичам.

— Просто записвах наблюденията си — каза Сайлъс и вдигна химикалката. — Такава възможност се удава веднъж в живота.

— Аз не съм възможност — разгорещено заяви Шей. — Аз съм човек.

— Ти си Потомъкът — поправи го Сайлъс. — Жизненоважно е да знаем точно какъв потенциал притежаваш, преди да предприемем следващия си ход. Аника ми възложи да преценя способността ти да изпълниш необходимите задачи.

Монроу въздъхна.

— Съмнявам се, че е имала предвид да си водиш записки за всяко негово действие, Сайлъс.

— Аха — Конър допи кафето си и отново си напълни чашата. — Защо винаги се държиш толкова налудничаво?

— По-добре, отколкото да съм слабоумен дръвник като теб — Сайлъс си седна и го погледна свирепо.

— Все още не разбирам какво искаш да кажеш с това за наследството — каза Шей, докато си сипваше кафе. — Дори не си спомням баща си. Умря, когато бях само на три години.

Сайлъс го погледна, сбърчил вежди.

— През последните шестнайсет години Боск Мар ме мъкнеше къде ли не по света — продължи Шей. — По-рано днес го нарекохте Предвестника, значи не може да ми е вуйчо. Защо баща ми да е толкова важен?

В стаята като че ли внезапно стана по-студено и дори Сайлъс пребледня, когато Шей спомена Боск Мар.

— Така е, наистина не ти е вуйчо — потвърди Монроу. — Ала баща ти беше Пазител.

Кръвта се оттече от лицето на Шей.

— Благодаря, че ми го напомнихте.

— Това е без значение, Шей — каза Монроу. — Важно е само, че ти си Потомъкът.

— Да не искате да ми кажете, че не съм човек?

Чашата в ръката на Шей затрепери и той ме погледна умолително.

— Разбира се, че си човек... или поне беше, преди да те превърна в един от нас — побързах да го успокоя аз и изгледах сърдито Монроу. — Да не мислите, че не мога да различа един от нас от обикновените хора? Шей не е Пазител.

— И откога си толкова сведуща в познанието за Потомъка? — кипна Сайлъс.

— По-полека, Сайлъс — тихичко се обади Монроу. — Пазителите със сигурност са искали Шей да не знае истината за това кой е — при тези думи той ме погледна. — И несъмнено са я скрили от Стражите. Освен това, Кала, важно е да разбереш, че самите Пазители са хора. Също като нас.

Усетих, че не мога да дишам, ужас плъзна по тялото ми като змия.

— Значи са лъгали — каза Шей. — Не са мистичните, древни създания, за които се представят.

— Лъжите са едно от нещата, които най-добре им се удават — подхвърли Тес.

— Но как е възможно да са хора? — с мъка успях да изрека най-сетне. — Та те не миришат като хора. Нито пък вие, като стана дума. Ами силата им?

— Онова, което усещаш, е употребата на магия, Кала. Далечният повей на нейното могъщество. Търсачите и Пазителите черпят своята

моц от нещо извън самите тях, но въпреки това си оставаме хора. Някога между човеците и земята съществувала много по-здрава връзка. Онези, при които тя била най-силна и които притежавали способността да използват магията на елементите, били на особена почит. Лечители, мъдреци.

— Но как е възможно да са хора! — възразих аз. — Та те са безсмъртни!

— Не, не са — каза Монроу. — Ала начинът, по който използват силата, ви кара да вярвате, че са. Начин, до който ние отказваме да прибегнем, както отбеляза и Тес.

— Какво искате да кажете? — попита Шей.

— Уважение към земята, естествената сила, присъща на сътворението и неговия кръговрат — отвърна Конър с насмешлива усмивка.

— Търсачите вярват, че тленността е нещо хубаво, което не бива да се опитваме да избегнем — заобяснява Сайлъс, без да му обръща внимание. — Ние остаряваме и умираме. Смъртта е част от естествения кръговрат. Пазителите използват силата си, за да се сдобият с протиестествено дълъг живот. Контактите с Отвъдното ги променят и въпреки това те започват живота си като хора и същността им си остава такава. Същото важи и за Стражите. Ето защо толкова рядко се създават нови глутници. От Стражите се изисква да отгледат потомство само когато Пазителите сметнат за необходимо. Нашите летописи показват, че допреди две поколения не са се раждали нови вълци, свързани с Халдис. Тогавашните Пазители изведнъж започнали да проявяват интерес към създаването на по-силни семейни връзки между Стражите.

Шей ме погледна. Лицето му пак беше придобило ужасено изражение и аз кимнах в знак на потвърждение.

— Но нали Пазителите имат деца! — възрази той. — Имам предвид, че в училище имаше деца на Пазители. А Лоуган трябваше да поеме глутницата ви.

Сайлъс се подсмихна ехидно.

— Пазителите са изключително тщеславни и ревниво бранят властта си. Ако броят им стане прекалено голям, това неминуемо би довело до разцепление в редиците им, риск, който те не могат да си позволят. Само на най-могъщите измежду тях е разрешено да създадат

потомство. Някои от тях живеят във Вейл, както и сами знаете. Останалите са разпръснати по света, съсредоточени близо до източниците на могъщество. Ние, от своя страна, имаме аванпостове близо до тях, за да следим действията им. Ала числеността им, макар и голяма, все още не може да се мери с тази на хората. Ето защо Пазителите използват обикновени хора като пионки в своята игра. Политика, икономика, навсякъде.

— Но как са успели да вземат надмощие?

Умът ми изнемогваше под пороя от информация. Лъжи, всичко е било лъжи.

— Точно така — добави Шей. — Разбирам, че благодарение на силата си те са почти безсмъртни, но в началото не сте ли били равни по брой?

— Горедолу — смръщи се Сайлъс, който май беше недоволен, че не бяхме занемели от изумление пред ерудицията му.

— Именно тук идва моментът, когато успяват да вземат превес — Конър се облегна в стола си, а раменете му увиснаха.

— Не разбирам — каза Шей.

— Може би ще е най-добре да започнем с това кой всъщност е Шей и да оставим парченцата от мозайката на историята да си дойдат по местата — рече Монроу.

— Ама... — понечи да каже Сайлъс.

— Да не го усложняваме ненужно. Започни с потеклото му.

— Добре — въздъхна Сайлъс. — Потомъкът произхожда от първия Пазител, Ейра и е син на изменника. Именно така Търсачите успяват да го разпознаят. По това и по белега.

— Изменника?

Шей придоби още по-объркано изражение. Самата аз също не разбирах нищо. Никой от Търсачите обаче не беше изненадан — явно отдавна знаеха всичко това.

— Да, да — нетърпеливо потропа с пръсти Сайлъс. — Предзнаменованието за Потомъка гласи, че един Пазител, водещ потеклото си от самата Ейра, ще изостави своите събрата, за да се обърне против тях и неговият наследник ще стане причина за падението им. Детето на този Пазител е Потомъкът.

Когато видя, че Шей продължава да се мръщи насреща му, той прелисти страниците на тетрадката си и я вдигна пред лицето му.

— Пише го ето тук.

— Това е на латински.

— Ти не разбираш ли латински? — не повярва на ушите си Книжникът.

— Не и без речник — сопна се Шей.

— Сайлъс, повечето от нас не се справят с латинския така добре, както ти — скастри го Монроу.

— Може ли да продължим по същество — обади се Конър, който бе уловил глава в ръцете си.

— Почакайте — намесих се, като му се усмихнах извинително. — Казвам ви, даже ако Пазителите са просто хора, подсилени от магия, у Шей нямаше нищо такова. Не долових и най-слаб полъх от тяхната миризма. Познавам Пазителите, но никога не разпознах Шей като един от тях.

— Знам — отвърна Монроу. — Това е защото майката на Шей беше простосмъртна.

— Баща му изменил на Пазителите от любов — обади се Адна.

— Защо? — Шей все още изглеждаше напълно слисан. — Защо е напуснал Пазителите?

— О, стига, Адна, това е такова клише! — каза Сайлъс.

Адна го изгледа свирепо и той невъзмутимо отвърна на погледа ѝ.

— Клише е, защото любовта наистина има значение — рязко рече Тес, а очите ѝ се замъглиха. — Тя е едно от малкото неща на света, които карат хората да рискуват.

Двамата с Шей се спогледахме и аз усетих, че се изчервявам.

— Все едно — в гласа на Сайлъс се долавяше досада. — Тръгнал си, защото, тласкани от жаждата си за власт, Пазителите не позволявали обвързване с обикновени хора. Тристан и Сара избягали и опитали да се скрият. А после... е, всичките знаете за птичките и пчеличките... и бебетата.

При тези думи той посочи Шей.

— Как сте ги намерили? — попитах. — Ако Тристан се е криел, как изобщо сте научили, че изменникът от пророчеството съществува?

— Не ни се наложи да го търсим — обясни Монроу. — Той сам ни откри.

Очите на Шей се разшириха.

— Така ли?

— Да. Търсеше закрила за жена си и детето си. Знаеше кой е, знаеше и че няма да му откажем. За съжаление, това се оказа недостатъчно.

— Пазителите ги намерили? — досетих се.

Монроу кимна.

— На островите Аран^[1]. Мислехме, че сме успели да ги откъснем от света, пазехме мястото в пълна тайна и въпреки това се провалихме. Семейството беше отвлечено, Тристан и Сара — убити, а Шей бе поставен под зорката охрана на Боск Мар. Досега.

Шей се взираше пред себе си с празен поглед; ръцете му продължаваха да треперят.

— И все пак не разбирам защо не е Пазител — казах. — Никакво значение ли няма кой е баща му?

— Има значение за пророчеството — отговори Сайлърс. — Но що се отнася до същността му, до това кой е той, важна е единствено майка му. Винаги е било така.

— Ъ? — сбърчих вежди аз.

Тес се усмихна.

— Защото силата на сътворението почива в жените.

— Фукай се колкото си искаш, Тес. Аз поне ще запазя стройната си фигура — подхвърли Конър и поглади плоския си корем.

— Ако оставим войната между половете настрана — продължи Сайлърс. — Тес има право. Природата на майката винаги взема надмощие и предопределя природата на детето. Ето защо си го възприела като човек — във всички отношения той е точно това. Единственият белег за смесения му произход е знакът.

— Какво искате да кажете с това, че природата на майката винаги надделява? — попитах. — Да не би да се е случвало и преди?

— С Пазителите — не — отвърна Сайлърс. — Създаването на потомство извън собствените им редици е табу за тях и никой освен Тристан не се е осмелявал да го престъпи. Знаем колко е важна същността на майката благодарение на Опустошението.

— Но това е било просто една война — възразих, недоумявайки какво общо би могла да има тя с раждането на деца.

— Съюзи се сключват по много причини — тихо каза Монроу и извърна немиждащ поглед от нас.

Сайлъс кимна.

— В годините преди бунта на Стражите, между Търсачи и вълци се създали изключително здрави връзки и то в най-различни отношения. От летописите знаем, че децата, родени от обвързването на Търсач и Страж винаги наследявали същността на майката. Ако бащата бил Страж, детето ставало Търсач, а ако бащата бил един от нас, детето си оставало вълк.

Очите ми се разшириха.

— Търсачи и Стражи са създавали деца?

— Много, много отдавна — отговори Монроу, без да ни поглежда, стиснал здраво зъби. — Пазителите направиха всичко по силите си, за да заличат тяхното потомство от лицето на земята и завинаги да разкъсат връзките между нас и Стражите.

Ръцете ми трепереха.

— Но жените от моята раса не могат просто да имат деца...

Не довърших, усетила как по шията ми плъзва червенина.

Не бях възнамерявала да кажа това. Думите бяха изскочили от само себе си. Толкова много тайни за живота ми бяха излезли наяве, ала това бе нещо, което предпочитам да запазя скрито.

Казаното от мен явно извади Шей от мислите му, зареяли се кой знае къде, и той ме изгледа остро:

— Какво?

Аз се взирах в масата.

„Не. Не. Не искам да говоря за това.“

Беше прекалено лично. И прекалено ужасно.

Монроу се прокашля.

— Един от начините, чрез който Пазителите упражняват контрол над глутниците, е като регулират връзките и създаването на деца сред Стражите. Започнали да го правят веднага след Опустошението. Използват силите си, за да спират и пускат репродуктивния цикъл на женските вълци, така че да могат да забременяват само когато техните господари изберат подходящия партньор и подходящия момент.

— Мили Боже! — прошепна Шей.

Трудно ми беше да дишам.

„Какво ли ще си помисли за мен сега?“

— Вината не е твоя, миличка — прегърна ме Тес. Вдъхнах успокояващото ѝ уханье, ябълков цвят и мед, и лекичко се облегнах на

нея, благодарна за неизменната ѝ подкрепа. — Ама че кучи синове.

— Именно Опустошението поставя началото на тази практика — преди въстанието Пазителите не обръщали особено внимание на тези неща — обади се Сайлъс.

— Майка ти беше простосмъртна жена, Шей — Монроу ми хвърли мимолетен, изпълнен със съчувствие поглед. — От нея си наследил човешката си природа, която Кала е усетила.

— Значи това, че баща ми изменил на Пазителите, предвещава, че аз съм Потомъкът? — попита Шей.

Побързах да се намеся, доволна, че говорим за друго и твърдо решена да се отдалечим колкото се може повече от предишната тема:

— Както и белегът. Само че той не може да го види — при тези думи махнах към Шей. — Когато му казах за татуировката, той и представа си нямаше за нея.

— Върху знака лежи защита, която го крие — обясни Сайлъс. — Той не е нито белег по рождение, нито татуировка, а мистичен символ.

— Значи хората не са в състояние да го видят? — попитах.

Сайлъс извъртя очи към тавана и махна с ръка, сякаш гонеше досадна муха.

— Приложена е много по-изкусна магия. Пазителите страшно ги бива в почти незабележимото манипулиране. За тях то е като изкуство. Татуировката внушава на онзи, който я види, да не ѝ обръща внимание. Самите ние използваме подобен метод, за да попречим на хората да се натъкнат на Академията. Те просто поглеждат на другата страна и престават да мислят за нея. Така че на никого да не му хрумне да се доближи до Шей и да го попита къде си я е направил.

Той погледна към Шей и в очите му се появи горчиво одобрение.

— Ако някой я види, просто ще си помисли, че си забравил да си измиеш врата както трябва след някой ръгби мач или нещо такова. Малко кал, нищо повече.

— Но нали аз я виждам — възразих.

— Ти не си човек. Ти си...

— Извращение — прекъснах го и оголих зъби насреща му. — Знам. Как бих могла да го забравя.

Сайлъс побърза да дръпне стола си назад. Шей се намръщи и предпазливо докосна тила си.

— Страхотно. Значи аз съм Избраникът, но очевидно ми липсват елементарни умения за поддържане на лична хигиена.

Крайно изненадваща усмивка огря лицето на Сайлъс.

— Точно така!

Адна се изсмя и метна драматичен поглед към Шей.

— Помогнете ми, Оби-Уан, вие сте единствената ми надежда... но може ли първо да се изкъпете? — И тя изпърха с мигли насреща му. — На драго сърце ще ви помогна да си измиете гърба.

Бледото лице на Шей почервения като домати. Хвърлих укорителен поглед на Адна, но тя се бе обърнала към Конър, който преспокойно си доля уиски в кафето.

Все така ухилен, Сайлъс се приведе в стола си, взирайки се изпитателно в Шей.

— Ала сега, когато гаджето ти те превърна във вълк, би трябвало да можеш да я видиш. Магията не действа на Стражите.

— Не съм му гадже — сопнах се и потръпнах, когато Шей се изчерви още по-силно. Търсачите изненадано се възряха в мен. — Така де, наистина не съм — довърших неловко.

Чувствах се хладна и хлъзгава като мрамор и изобщо не бях в състояние да погледна Шей. И все пак бях казала истината. Обичах го, но не знаех какво сме един за друг. Всичко в живота ни непрекъснато се променяше и не можех да намеря стабилна основа, на която да стъпя.

Шей улови главата си в ръце.

— Мислех, че ще ми бъде по-лесно, ако науча истината, но изобщо не е така. Не мога да повярвам, че единственият близък, когото съм познавал някога, е изчадие на Отвъдното.

— Не просто какво да е изчадие на Отвъдното. Той е по-могъщ от всеки друг враг, против когото някога сме се изправяли, а ти си ключът към запазването на властта му — каза Монроу. — Предвестникът не би могъл да повери защитата ти единствено на своите слуги. Както виждаш, те се провалиха и съм сигурен, че някой е платил жестока цена за твоето бягство.

Думите „жестока цена“ ме накараха да се разтреперя неконтролируемо.

„Какво ли става с глутницата ми?“

— Случвало се е и преди, нали? — попита Шей. — Четохме за последния път, когато Стражите опитали да се разбунтуват.

— Имаш предвид Опустошението? — отвърна Сайлс. — Това е величав момент в нашата история. Никога не сме били по-близо до победата. Ала всичко завърши трагично.

— Не — изпънах рамене аз и погледнах към Монроу — той разполагаше с отговор на въпросите, които ме изгаряха. — Това не е най-скорошното въстание.

Монроу се дръпна.

— Не.

— Престани, Лили — Адна ме измери с обвиняващ поглед. — Това не те засяга.

— Ще престанеш ли да ме наричаш така? — изръмжах.

— Не и докато реагираш по този начин. Радвам се да видя и нещо човешко у теб. Цялото това желязно вълче самообладание ми действа изнервящо.

Погледнах я изумено.

„Познавам това момиче по-малко от ден, а ето че за нея съм като отворена книга. Как е възможно?“

— Адна е права — Конър се приведе към мен и усетих дъх на уиски. — Да не зачекваме тази тема.

— Не! Искам да знам какво се е случило в глутницата на Бейн. Как е умряла Корин Ларош?

— Казах да престанеш — Конър стовари юмрук по масата.

— Я по-полека! — изръмжа Шей насреща му.

— Монроу? — промълви Тес, поглеждайки неспокойно към Конър.

— Всичко е наред — тихичко отвърна Монроу. — Имат право да знаят.

Конър поклати глава и изсипа остатъка от съдържанието на шишето в кафето си.

— Явно не сме приключили със сърцераздирателните истории за тази вечер.

[1] Острови Аран — три слабо населени острова, разположени в залива Голуей край западния бряг на Ирландия. — Бел.прев. ↑

Монроу се облегна в стола си.

— Изпратиха ме като Нападател в Чистилището, когато бях на двайсет години. Бях безразсъден младок, преливащ от самонадеяност и амбиция. Имах доста високо мнение за себе си.

Той се засмя тихо и прокара пръсти през тъмната си коса.

— Не бях съгласен с правилата, наложени от тогавашния ни Водач. Той беше добросъвестен мъж на име Дейвис. Не ми харесваше разпореждането му младите Нападатели винаги да патрулират по двойки, нито това, че отделяхме толкова време за проучване на Пазителите, колкото и за подготовката и осъществяването на мисиите си.

Монроу скръсти ръце на гърдите си, потънал в спомени.

— Един ден, когато се предполагаше, че тренирам, излязох навън сам. Запътих се към Халдис, убеден, че мога да се справя с един-двама Стражи и без чужда помощ. Бях истински глупак. Ако обстоятелствата бяха различни, сега щях да съм мъртъв.

— Какви обстоятелства? — попита Шей.

— Натъкнах се на вълчица, излязла сама. Нахвърли се отгоре ми по-бързо, отколкото предполагам, че е възможно — не можах дори да извадя оръжието си. Ужасно бях подценил уменията на противника. Оказах се повален на земята, сигурен бях, че ще ме убие — гласът му изневери за миг и той преглътна. — Ала ето че миг по-късно над мен се бе надвесил не вълк, а млада жена.

Той ме погледна и се усмихна.

— Надали беше много по-голяма от теб, Кала.

Кимнах. Сърцето ми биеше учестено.

— Защо е приела човешката си форма?

Монроу стисна зъби:

— Помоли ме да я убия.

— Какво? — ахна Шей.

Чух приглушено хлипане и когато се обърнах, видях, че Тес отново се бе разплакала. Адна обви ръка около раменете ѝ.

— Бях поразен — продължи Монроу. — Тя едва говореше през сълзите си. Просто се притискаше в мен и ридаеше.

Стихийни чувства горяха в погледа на Монроу. Усетих, че ми е трудно да дишам.

Той се размърда неспокойно в стола си.

— Обвързана с жесток мъж, когото не обичаше, тя живееше в постоянен страх от господар, по-зъл дори от мъжа ѝ, и в ужас от това, което можеше да сполети глутницата ѝ, която ѝ бе неимоверно скъпа, ала чийто живот бе също така непредсказуем и лишен от свободна воля, както и нейният.

Монроу замълча и си пое дълбоко дъх, преди отново да продължи:

— И все пак тя някак бе успявала да понесе всичко това. Поне до този момент.

— Какво се променило? — прошепна Шей и погледна към мен. При вида на измъченото ми лице, той взе ръката ми в своята и аз я стиснах с всичка сила.

— Беше получила заповед от господаря си да роди дете — Монроу затвори очи. — И просто не можеше да понесе мисълта да обрече едно невинно създание на същия омразен живот, който хвърляше сянка на най-черно отчаяние над нейните дни.

— Какво направи? — попитах едва чуто.

— Предложих да ѝ помогна — Монроу отвори очи, помътнели от някакво дълбоко чувство. — Разказах ѝ за Опустошението. Истинската история, опровергаваща всички лъжи, които бе слушала от люлката. Говорих ѝ за времето, когато Търсачи и Стражи се съюзили, за да се опълчат на Пазителите. Отчаяно исках да я убедя, че има и друг начин. Да я накарам да се уповава на друго, освен на смъртта. Никога дотогава не бях срещал подобна болка. Не исках нищо друго, освен да я спася.

Двамата с Шей го слушахме безмълвно, напълно погълнати от разказа му. Конър се взираше в чашата си, а Адна галеше Тес по косата. Сайлс като че ли не ни обръщаше никакво внимание — беше забил нос в тетрадката си и само от време на време хвърляше поглед към Шей.

Монроу се усмихна печално.

— Започнахме да се срещаме тайно. Носех й всичката информация за съюзничествата в миналото, с която разполагах.

Шей ме помилва по ръката и когато вдигнах поглед към него, той ми се усмихна нежно. Всичко това не убегна от вниманието на Монроу, който повдигна леко вежди.

— Познато ли ви звучи?

Шей кимна.

Усмивката на Монроу се превърна в гримаса и той продължи:

— Дейвис страшно се разгневи, задето бях нарушил разпорежданията му, но с радост приветства възможността да привлечем Стражи на своя страна. Това като че ли бе най-добрият ни шанс да отнемем контрола над Халдис от Пазителите. Корин успя да спечели подкрепата на неколцина от своята глутница. Планът ни беше да ги изведем от там, да съберем многочислена сила, като слеем няколко търсачески отряда, и заедно да нападнем Пазителите във Вейл.

— Но нещо се объркало — намръщи се Шей.

Монроу кимна и се прокашля, ала гласът му си остана задавен.

— Корин забременя. Беше се надявала да го избегне по някакъв начин — лицето му се изкриви, — но тези неща трудно се контролират. Той помълча за миг и сложи ръце върху масата.

— Боеше се да избяга, докато е бременна, не искаше и да поема допълнителни рискове с новороденото, затова помоли да отложим осъществяването на плана. Да изчакаме, докато детето поотрасне и навърши година, за да не е толкова уязвимо, когато избягат. Аз се съгласих.

Той отново замълча; видях, че ръцете му треперят.

— И тогава заговорът беше разкрит — Монроу сплете пръсти толкова здраво, че кокалчетата му побеляха. — Когато отишли в поселището на Бейн, за да изведат Стражите бегълци, Търсачите попаднали в засада. Този ден изгубихме повече от половината си хора.

— Ами Корин и нейните съюзници? — напрегнато попита Шей.

Гласът на Монроу не издаваше никакво чувство:

— Вече ги бяха предали на призраците. Умрели бяха още преди да се появим.

Затворих очи — думите на Монроу сякаш съживиха моя кошмар. Струваше ми се, че вътрешностите ми са от стъкло и всеки миг ще се

пръснат на безброй късчета.

— И все пак са оставили Рен жив — прошепнах с мъка. — Не са убили детето й.

— Не ни беше лесно да наместим парченцата от мозайката, но доколкото разбирам, мъжът на Корин бил верен на техния господар и тъй като никога не бил заговорничил срещу Пазителите, детето останало под неговите грижи. В края на краищата, все още им трябвал млад алфа, който да застане начело на новата глутница. А както ти вече каза, той дори не подозирал как всъщност загинала майка му.

Дадох си сметка, че по бузите ми се стичат сълзи, едва когато Шей стисна ръката ми. Побързах да ги избърша, а той погледна към Монроу.

— Имате ли някаква представа кой я е предал?

Стиснал зъби, Монроу се взираше в ръцете си.

— Смятам, че това е всичко, приятели — промърмори Конър. — Доволни ли сте?

Шей рязко се обърна към него.

— Ще престанеш ли...

— Недей, Шей — сложих ръка върху рамото му аз. — Благодаря ти, Монроу.

Водачът се изправи и ни обърна гръб.

— Мисля да ви пожелая лека нощ.

— Аз също — обади се Тес и го последва към стълбите.

— Бива ви да гоните хората — измърмори Конър, взирайки се в празната си чаша.

— Стига, Конър — каза Адна и се изправи. — Да си намерим друг начин за запълване на времето.

— Имам няколко идеи — ухили й се той.

— Моите са по-добри и освен това не са в сферата на фантазиите.

При тези думи тя седна върху масата, вдигна крака на пейката и облегна китарата на коленете си. След това подръпна струните и наклони глава на една страна.

— Някакви желания?

— Дамите избират — каза Конър.

— Вий, вий срещу смъртта на светлината!^[1] — запя Адна с мелодичен, плътен глас и Шей веднага се оживи.

— Дилън Томас?

Адна поспря за миг и сви рамене.

— Да. Това е нещо като наша мантра. Аз съчиних мелодия към думите.

— От колко време свириш? — Шей следеше как пръстите ѝ се движат по грифа, видимо очарован.

— От четиригодишна. Майка ми ме научи.

— Адна е родена музикантка. Не че в това има нещо странно — тя е добра във всичко, с което се захване. Дете чудо, нали се сещате.

С тези думи той отметна един махагонов кичур от челото ѝ. Пръстите му се задържаха върху кожата ѝ малко по-дълго, отколкото бе необходимо, а кафявите му очи проблеснаха.

Настойчиво подозрение се промъкна в мен. Нещо по-дълбоко се спотайваше под постоянното им заяждане. Сигурна бях в това.

„Толкова много скрити истории свързват всички Търсачи. Тези двамата си имат свои тайни.“

— И аз го забелязах — промърмори Шей, без да откъсва очи от пръстите на Адна. — Можеш ли да ме научиш?

Адна спря да подръпва струните.

— Да свириш?

Шей кимна.

Тя му се усмихна и потупа пейката до себе си.

— Разбира се.

Шей седна до нея и тя сложи китарата в скута му. Преглътнах с усилие, когато Адна се настани зад него на масата и се приведе напред, така че да може да води ръцете му по грифа.

Въпреки подозренията ми за Конър и Адна, не можех да не се зачудя дали всичко между тях не бе останало в миналото... и дали тя не си мислеше за бъдеще с Шей. Не се съмнявах какво изпитва Шей към мен, ала въпреки това всеки път, когато ги видех заедно, ме жегваше ревност. Дори ако той не проявяваше интерес към нея, те бързо се сприятеляваха и от това гърдите ми се свиваха от болка. Липсваха ми моите приятели. Особено Брин. Даже когато твърде много любопитстваше за чувствата ми, присъствието ѝ и постоянната ѝ загриженост ми даваха увереност. Всяка алфа се нуждае от подобна подкрепа.

Насилих се да извърна поглед от Адна и Шей. Мисълта да се превърна във вълк и да прикова Адна към пода започваше да ми се струва все по-съблазнителна.

— Май ще си лягам — Конър се прозя шумно, макар да не откъсваше изпитателен поглед от импровизирания урок по музика. — Адна, да те съпровожда ли до стаята ти?

— Какво? — тя едва-едва повдигна очи. — Откога се нужда да ме съпровождат до стаята? Да не би, без да съм разбрала, да сме се върнали назад във времето и сега да сме в деветнайсети век?

Конър изглежда сърдито Шей и изрита пода с петата на ботуша си. За първи път виждах върху лицето на постоянно шегуващия се Търсач толкова уязвимо изражение.

— Не, просто... — промърмори той. — Е, лека нощ.

— Лека — отвърна Адна, която отново бе насочила цялото си внимание към китарата.

Конър пак ги погледна и се поколеба, а по лицето му се изписа смесица от гняв и тъга.

— Аз също мисля да си лягам — обадох се.

„Преди да съм ѝ отхапала пръстите.“

— Ще те изпратя до стаята ти. Дори ще ти изпея приспивна песен... а ти може да ми покажеш някои от нещата, които те карат да виеш — каза Конър и по устните му плъзна усмивка.

— Хей! — Шей начаса излезе от транс си и го изглежда смразяващо.

— Долу, момче — разсмя се Конър.

— Хайде де, Шей — скара му се Адна и намести пръстите му върху грифа. — Внимавай. Сложи ги тук и тук. Това е акордът G.

Шей се изчерви и изви глава назад, за да я погледне.

— Съжалявам. Тъъ... добре, акордът G.

— Не се притеснявай, бързо ще се научиш.

И тя облегна брадичка на рамото му.

Двамата с Конър излязохме от трапезарията. Вътрешностите ми се бяха свили на топка, която сякаш гореше.

— Как си, хлапе? — попита ме той, докато се качвахме по стълбите. — Доста промени ти се струпаха напоследък.

Изпънах рамене, объркана от въпроса му.

— Какво те интересува?

Съжалих за резкия си тон, веднага щом думите излязоха от устата ми, но все още бях настръхнала от гледката на Адна, усукваща се около Шей. А и да бъдеш в компанията на Конър бе като да се возиш на увеселително влакче — никога не бях сигурна кога ще подхвърли поредната неприлична забележка и кога ще прояви искрена загриженост. От Търсачите направо можех да получа емоционална травма.

— Нали знаеш, че ще трябва да ни се довериш... все някога — каза той.

Вместо истинска усмивка, оголих зъби насреща му:

— Все някога.

— Това си е твое право — съгласи се той и спря пред стаята ми.
— Приятни сънища, алфа.

— Благодаря — отвърнах и отворих вратата.

Строполих се върху леглото, без дори да запаля лампата.

Взирах се в тъмното небе над себе си, а в главата ми се гонеха прекалено много мисли, за да мога да заспя. Чувствах се като изцедена, ала болката бе по-силна от изтощението.

„Самотна съм.“

Едва в този миг си дадох сметка, че никога досега не бях оставала съвсем сама. Независимо какви предизвикателства ми изпращаше животът, винаги бях имала глутницата си. В тяхно отсъствие се чувствах изгубена, лишена от каквато и да било цел. Бях избягала от Вейл, за да спася не само Шей, но и тях, ала ето че изборът ми все по-малко приличаше на решение на проблема, и все повече — на ефимерна надежда, която с всеки изминал миг ми се струваше по-неосъществима.

„Какво правя тук?“

Обърнах се, зарових лице в една от възглавниците и затворих очи. В стаята беше хладно, но въпреки това не си направих труда да се наметна с дебелия пухена завивка. Неприятният студ, който пълзеше по ръцете и краката ми, подхранваше скръбното ми настроение. В този миг чух как вратата се отвори и тихичко се затвори, ала макар че тялото ми се напрегна, не помръднах. Долових уханието на детелини и сгряна от слънцето трева. Меките стъпки на Шей прекосиха стаята и се спряха до леглото.

— Знаем, че си будна, Кала.

Въздъгнах и се обърнах към него.

— Какво стана с урока ти по китара?

Въпросът ми прозвуча заядливо и това още повече засили раздразнението ми от лекотата, с която Адна успяваше да намери болното ми място.

— Исках да се уверя, че си добре — с тези думи той се покатери върху леглото.

Отдръпнах се и легнах по гръб.

— Оставил си Адна сама? Мислех, че изгаря от желание да те научи да свириш.

„Мисля, че изгаряше от желание да направи повече от това.“

— Наложил се да отиде в Денвър — обясни Шей. — Сайлъс се появи със съобщение, което да отнесе в аванпоста. Но сега, когато съм тук, ми се струва, че би искала *теб* да оставя сама.

Не бях сигурна дали думите му прозвучаха сърдито или развеселено, затова не отговорих и зарях поглед към звездното небе. Внезапно сянка закри миниатюрните, примигващи светлини и дъхът ми спря, когато Шей се доближи още мъничко и се надвеси над мен. Тежестта на тялото му ме притисна към матрака.

— Шей, какво правиш?

Сепната, но не и уплашена, опрях ръце на гърдите му, задържайки го на неголямо разстояние.

Пръстите му се обвиха около китките ми, така че да не мога да го отблъсна от себе си.

— Престани да се криеш зад страха си и да се мъчиш да избягаш, Кала. Опитай да ми откъснеш и двете ръце, ако наистина го искаш, но твърдо съм решил да те целуна.

Преглътнах мъчително, когато видях уверения блясък в очите му. Той не се боеше от мен. Дори в лекия допир на пръстите му усещах истинската му сила; беше едновременно изненадващо и изкусително. Нямахме го вече онзи трепет, с който Шей се доближаваше до мен, когато беше човек. Сега той бе Страж и дори нещо повече — беше Потомъкът, който щеше да понесе Кръста на елементите. Оръжие, каквото светът никога не бе виждал. Той беше истински воин. Беше ми равен. Може би дори ме превъзхождаше. Устните ми се извиха в усмивка, когато си дадох сметка, че уязвимостта му — онова, което преди всичко ме бе накарало да спася живота му — си бе отишла,

изместена от желязна сила, която по нищо не отстъпваше на непреклонната му воля. Шей вече не се нуждаеше от защитата ми, но все още ме желаше. В жадното изражение на лицето му се четеше необходимост да разбере дали желанието бе взаимно. А то беше.

„Свободна съм. Обичам го. Няма никаква причина да не го направя.“

Шей пусна китките ми и ме загледа в очакване. Когато не го отблъснах, а оставих ръцете си да почиват върху коравите мускули на гърдите му, той се приведе над мен и аз го прегърнах през врата, заравяйки пръсти в меките къдрици на косата му. Устните му откриха моите и нежно ги разтвориха.

Целувката му бе пълна с обещания за онази свобода, която жадувах. Ласкава и нежна като първите зелени листенца, нетърпеливи да приветстват пролетното слънце. Затворих очи и оставих насладата от близостта му да ме завладее. Мед и детелини. Мек, топъл дъжд, окъпал тялото ми. Шей бе като слънчевите лъчи, пропъждащи сковаващата прегръдка на зимата.

Той се притисна още по-плътнo до мен и аз обвих крака около тялото му. Гърлен звук, смесица от стон и ръмжене, се изтръгна от гърдите му. Устните му не се откъсваха от моите.

Целувките му обсебваха устата ми, всяка милувка събуждаше нови вълни на желание дълбоко в тялото ми. Ръцете ми се плъзнаха по гърба му, наслаждавайки се на силните му рамене, жадни да познаят още от него. Пръстите му се пъгнаха под ризата ми и погалиха голата кожа на корема ми, а след това бавно поеха нагоре. Кръвта във вените ми пламна.

Смъкнах ризата си и я захвърлих настрани. Начаса почувствах как всеки сантиметър от тялото на Шей се напрегна, очите му ме изпиваха. Сега бе мой ред да пъгна ръце под неговата риза. Пръстите ми се спуснаха надолу, откриха копчетата на дънките му и се заиграха с тях — исках да продължа, ала едновременно с това не бях сигурна дали трябва да го направя. Шей се приведе още по-ниско над мен и ме целуна настойчиво. Аз се понадигнах — копнеех да бъда по-близо до него и ненавиждах дрехите, които все още ни разделяха. Разкопчах първото копче на дънките му и посегнах към следващото, докато допирът на ръцете му оставяше изпепеляваща диря по кожата ми и караше дъхът ми да излиза на пресекулки.

— Кала — прошепна той до устните ми. — Не знаеш откога искам да го направя.

Нещо в думите му ме сепна, сякаш се бях препънала в мрака и пропадах. Внезапно над себе си вече не виждах Шей, а Рен. Неговите тъмни очи проблясваха в сумрака, неговите ръце милваха кожата ми.

Нека те целуна, Кала. Не знаеш откога искам да го направя.

Сякаш леден вятър нахлу в стаята и угаси огъня, бушуващ в тялото ми. Смразяваща пустота се появи на негово място и ме накара да потреперя. Усетих, че ми се повдига и поклатих глава.

— Какво не е наред?

Ръцете на Шей спряха за миг.

— Недей.

Вдигнах юмруци към гърдите му и този път го блъснах достатъчно силно, за да го накарам да се отдръпне недоумяващо. Затворих очи и вдигнах ризата си от пода, неспособна да го погледна.

— Не мога.

Треперех толкова силно, че едвам успях да се облека. Черната бездна в гърдите ми се пробуди с рев, поглъщайки в зейналата си паст мимолетния покой, който бях изпитала. Мразех се, задето се бях дръпнала от него, въпреки че го обичах и желаех.

„Защо не мога да разкъсам оковите на миналото? Какво не е наред с мен?“

— Какво стана? — гласът на Шей беше пълен с тревога. — Бяла си като платно.

Той се опита да ме привлече в прегръдките си, ала аз скочих от леглото.

— Съжалявам — промълвих; не откривах думи да изразя противоречивите чувства, които ме раздираха.

Скръстих ръце на гърдите си и инстинктивно докоснах пръстена на Рен. Гласът му отекна в ушите ми:

Каж ми, че ще се върнеш за останалите. За мен.

Стаята сякаш се завъртя около мен. Бях го изоставила. Той бе рискувал всичко заради мен, а ето как му се отплащах — като се отдавах другиму, макар да бях обещана на него.

„Какво правя тук? И то с хора, които винаги са били мои врагове? Мястото ми е с моята глутница.“

Огънят, който бушуваше във вените ми, отстъпи място на лед, когато осъзнах, че не съм свободна. Нямах да бъда свободна, докато глутницата ми не бъде в безопасност. Част от мен живееше в плен на страха, че съм ги обрекла на ужасяваща съдба.

— Кала, какво има?

Шей пристъпи към мен, ала рязко почукване ни накара да обърнем глави. Миг по-късно вратата се отвори и Адна нахлу в стаята с трескав поглед в очите.

— Кала! Трябва да отидем в Денвър! Веднага!

— Какво има, Адна? — втурна се към нея Шей. — Нападение? Пазителите?

— Не — тя се взря в него, сякаш изумена от това, че го е заварила в стаята ми, но бързо се отърси от учудването си и отново се обърна към мен. — Итън заловил един Страж, който бил излязъл на патрул.

— Страж?

Ужасеният пламък в очите ѝ накара сърцето ми да забие лудешки.

Гласът ѝ, когато изрече следващите думи, трепереше:

— Казва, че ти е брат.

[1] Откъс от стихотворението на Дилън Томас „Не си отивай кротко в тъмнината“, превод Александър Шурбанов. — Бел.прев. ↑

ЧАСТ ВТОРА

АД

*О вий, кои престъпняте тоз праг,
надежда всяка тука оставете.*

Данте, „Ад“

— Какво? — въпросът се откъсна от гърлото ми като дрезгав шепот.

— Брат й? — зяпна Шей. — Имаш предвид Ансел?

— Така и не чух името му — отвърна Адна. — Но защо стоите така! Да вървим!

Думите й ме извадиха от вцепенението ми и аз се хвърлих към вратата. Адна вече тичаше по коридора, зад себе си чувах стъпките на Шей.

Итън е заловил един Страж.

„Заловил?“

Мощният прилив на адреналин, който ме бе накарал да се втурна след Адна, отстъпи място на смразяващ ужас. Ледените пипала на страха се впиха като хищни нокти в мен, когато видях отворения портал да проблясва пред мен.

Заковах се на място, тъй като не познавах мъжа, който стоеше до него.

— Чудесно, открила си ги — каза той. — Всички други вече преминаха.

— Това е Джеръм, Кала. Хайде — с тези думи Адна ме бутна към портала.

Политнах напред и след секунда се озовах на четири крака в тренировъчната зала на Чистилището.

— Как можа! — крещеше Монроу. — Та той е още дете!

Боях се дори да помисля какво би могло да го вбеси толкова.

— Той се хвърли към мен, Монроу. Виейки като банши, кълна се! — задавено викна Итън; гласът му тегнеше от напрежение. — Дереше се: „Аз съм Страж, аз съм Страж“. Какво друго да сторя?

Айзък, Конър и Сайлс се взираха в нещо пред себе си с преbledнели лица. И тогава видях локвичките кръв в краката им.

Шумът от нашето приближаване накара Монроу да отмести разярен поглед от Итън и щом ме видя, гневът му бе заменен от страх.

— Кала...

Той прескочи ручейчетата кръв, които криволичеха по пода, и ме улови за ръката. Аз се отскубнах и блъснах настрани Конър, който бе пристъпил зад него в още един опит да прикрие от очите ми онзи, който лежеше на пода.

Ансел не помръдваше, а дрехите му бяха почернели от кръв. Изпищях и затиснах устата си с ръце. От гърдите му стърчаха стрели от арбалет.

— Ансел! Ансел!

— Не знаех кой е... — започна Итън, взирайки се в мен с обезумял поглед. — Врълхлетя отгоре ми. Мислех, че ще ми издере очите.

Понечих да се нахвърля върху него, но Конър ме сграбчи изотзад и ме възпря.

— По-полека, момиче — опитваше се да звучи спокойно, ала тревогата му си личеше. — Да не правим нищо прибързано.

— Ще те убия — изсъсках, мъчейки се да се отскубна.

— Господи! — Шей се бе приближил и се взираше в Ансел. Найсетне вдигна поглед към мен: — Не можеш ли да му помогнеш?

Яростта, заляла ме като вълна, бе удавила всяка трезва мисъл в главата ми. Затворих очи и си поех дълбоко дъх.

— Може би — промълвих. — Ако сърцето му все още бие.

— Добре, да го направим. Аз ще ти помогна. Съсредоточи се, Кала. Заради Ансел.

Шей ме докосна по ръката и се обърна към Конър:

— Пусни я.

Конър хвърли поглед към Монроу, който застана между мен и Итън, преди да кимне утвърдително. Конър отпусна хватката си и Шей начаса ме улови за ръцете и ме дръпна към Ансел. Коленичих в кръвта и положих длани на гърдите му. Дишането му бе хрипливо и накъсано, пулсът — слаб и бавен.

Задави ме ридание.

— Господи, Ансел!

— Съжалявам — Итън се взираше в нас, а по лицето му се четяха мъка и ужас. — Не знаех, че ти е брат.

Изгледах го свирепо, яростта караше всеки удар на сърцето ми да отеква като чука в главата ми.

— Не говори, Итън — обади се Монроу и направи крачка, така че да го закрие от погледа ми.

— Кала — гласът на Шей ме върна към онова, което трябваше да направя. — Ансел се нуждае от помощта ти. Какво мога да сторя?

Тръснах глава и опитах да се съсредоточа.

— Нужна му е кръв. А стрелите трябва да бъдат извадени.

Шей кимна.

— Когато ти кажа, искам да ги издърпаш възможно най-бързо.

— Добре.

Той заобиколи безчувственото тяло на Ансел и сграбчи една от стрелите, а аз поднесох ръка към устата си и забих зъби в нея. След това повдигнах главата на Ансел, разтворих устните му с пръсти и притиснах кървящата си ръка до тях, като в същото време се наведох към ухото му:

— Чуй ме, малки братко, моля те — прошепнах, хълцайки. — Трябва да ме чуеш. Пий, Ансел, моля те. Пий.

Кръвта ми течеше между устните му и се изливаше в гърлото му. Затворих очи и долепих чело до слепоочието му. Търсачите ни наблюдаваха, безмълвни и неподвижни, а по лицата им играеше смесица от ужас и любопитство.

Ансел все така не помръдваше. Кръвта ми изпълни устата му и започна да се процежда от ъгълчетата на устните му.

— Кала? — в гласа на Шей се долавяше страх.

— Моля те, Ансел — прошепнах отново. — Пий. Толкова те обичам, не ми причинявай това. Пий.

Тялото му потрепери от мощна конвулсия, която го разтърси целия. Челюстта му се отвори и той преглътна. Мускулите му се напрегнаха и той се дръпна от ръката ми.

— Адна, Конър, елате тук! — извиках. — Ще се съпротивлява. Искам да го задържите неподвижен.

Двамата се приближиха и притиснаха раменете му към пода. Той отново потръпна, но те с лекота го удържаха. Въпреки страха си, се намръщих — съпротивата му беше твърде слаба. Нещо не бе наред. Отново долепих кървящата си ръка до устните му.

— Хайде, Ан. Нуждаеш се от това. Просто пий. Не се дърпай.

Ансел преглътна и започна да пие.

— Не го пускайте! — подхвърлих на Адна и Конър и те кимнаха мрачно. — Шей, започни да вадиш стрелите.

Той си пое дълбоко дъх.

— Добре. Нищо работа, нали!

И той издърпа първата стрела. Ансел не отвори очи, но изръмжа и се замята яростно, така че от устата му се разлетяха пръски кръв. Адна изпъшка, ала Конър продължи да притиска тялото му към пода.

— Не го пускайте! — извиках и отново долепих ръка до устните му.

С всяка изминала секунда тревогата ми нарастваше — Ансел почти не се бореше.

„Ами ако вече и кръвта ми не може да го спаси?“

— Не спирай, Шей — казах, мъчейки се да преглътна отвратителния страх, надигащ се в гърлото ми. — Трябва да ги извадим колкото се може по-бързо.

Шей кимна и издърпа още две стрели.

— Готово — заяви той и ги запрати настрани.

Продължавах да притискам ръка към устата на брат си, който бе престанал да се съпротивлява и пиеше на големи глътки. Подпрях се на пода с другата си ръка, тъй като започвах да губя доста кръв.

— Кала... — Шей се приближи до мен и ме прегърна през кръста.

— Ще се оправя.

Най-сетне Ансел спря да пие. Колебливо свалих ръка от устните му и притиснах длан към раната си. Очите му се отвориха.

— Кала?

От гърдите ми се откъсна ридание и аз го притиснах към себе си. Монроу въздъхна шумно.

— Слава Богу!

— Нищо чудно, че на Нападателите им е толкова трудно да ги убиват — подметна Сайлъс. — Видяхте ли колко бързо стана? Ще говоря с Академията за някакви нови заклинания, които да им противодействат.

— Не сега, Сайлъс! — процеди Конър през стиснати зъби.

— Наистина си ти! — Ансел примига насреща ми, гласът му все още бе немощен. — Не мога да повярвам, че те открих.

— Ансел! — изхлипах, заравяйки лице в разрошената му коса.
— Господи, Ансел!

Макар и леко разфокусиран, погледът му обходи лицата на Търсачите и се спряха върху Итън, който направи крачка назад.

— Той ме простреля — гласът на Ансел прозвуча странно развеселен. — Това е този, който ме простреля.

— Не се тревожи — отвърнах. — Всичко ще е наред. Не е знаел кой си, но сега вече си в безопасност.

Ансел ме погледна и устните му се изкривиха в безжизнена усмивка, която никога преди не бях виждала на лицето му.

— Трябваше да го оставиш да ме убие.

Впила пръсти в рамото му, аз се взирах в Ансел, неспособна да проговоря, невярваща на онова, което бях чула току-що. Едва разпознавах уханието на брат си под всички отвратителни миризми, които го обгръщаха — мръсотия, кръв и тръпчивият дъх на страх.

Шей приклепна до нас.

— Здравсти, Ансел. Поеми си въздух. Всичко е наред. Възелът в стомаха ми стана още по-болезнен, когато Ансел избухна в смях. Никога досега не бях чувала по-смразяващ звук. Суров, лишен от капчица радост.

— Нима, Шей? — попита Ансел и ужасната усмивка отново изкриви устните му. — Всичко е наред?

— Ансел, какво има? — попитах и отметнах кичур коса, залепнал на челото му.

Той блъсна ръката ми настрани и опита да се откопчи от прегръдките ми.

— Спри. Просто забрави.

Стиснах го още по-здраво, напълно слисана от странното му държание. Той отново ме бутна, но се отказа, когато аз не помръднах.

Изведнъж очите на Шей се разшириха и той се изправи, бял като платно.

— О, не!

— Какво?

Погледнах го, ала той поклати глава, без да откъсва очи от Ансел.

— Дори не знам дали е възможно, но мисля, че...

— О, ти мислиш, така ли, Избранико! — Ансел го изгледа и по тялото му пробяга тръпка. — Ти знаеш. Разбира се, че знаеш.

Усмивката му се стопи и на нейно място се появи празно, съкрушено изражение.

— За какво говориш? — прошепнах.

— Аз... — очите му потърсиха моите. За миг сивите ириси лумнаха яростно, като буреносен облак, раздиран от мълнии, ала после светлината в тях погасна, изместена от гъста, безнадеждна мъгла.

Монроу предпазливо пристъпи към нас, но Ансел не реагира. Той се взираше пред себе си и сякаш не виждаше нищо. Сбърчил чело, Монроу коленичи до него.

— Ранен ли е?

— Не знам — отвърнах, без да отмествам поглед от брат си. — Ан, моля те. Каж ми какво има.

— Те го взеха — шепотът му бе толкова тих, че едва го чух.

— Какво са взели?

— Кала — в гласа на Шей отекна предупредителна нотка. — Може би е най-добре да го оставим да си почине. Стига сме го разпитвали.

— Мен — продължи Ансел, все така, без да ме поглежда. — Всичко. Отиде си. Аз съм мъртъв.

— Тук не могат да те наранят — меко каза Монроу. — Сестра ти е права. Вече си в безопасност.

— Няма значение — рече Ансел.

Търпението ми се изчерпа.

— Какво става с теб?

Бутнах го и той се строполи на пода като парцалена кукла.

„О, Господи! Какво беше това?“

В продължение на един миг Ансел остана да лежи неподвижно, а после раменете му се разтресоха и той захлипа, удряйки по пода с юмрук.

Конър зяпна насреща му.

— Всички Стражи ли могат да се подмятат един друг по този начин? Или това е защото си алфа?

— Не!

Отказвах да приема ужасната истина, която се стовари отгоре ми със страшна сила.

Пропълзях до него и внимателно го обърнах към себе си.

— Ансел?

Протегнах ръка, ала той рязко се дръпна.

— Не ме докосвай!

— Защо не можеш да ми противостоиш?

Всъщност и сама знаех отговора, но всичките ми инстинкти се съпротивляваха срещу него.

Ансел ме изгледа гневно, долепил юмруци до тялото си.

— Нали ти казах. Те ми го отнеха.

— Трябва да ми обясниш, Ан. Не те разбирам.

Истината бе, че разбирах. Просто не можех да го повярвам.

Гласът на Шей се разнесе съвсем близо зад мен:

— Той вече не е Страж.

Обърнах се, за да го погледна. Все още беше блед като платно, но сега лицето му бе придобило зеленикав оттенък.

— Не е възможно.

„Не, не, не.“

— Напротив — тихичко се обади Монроу; застанал на разстояние, той гледаше как брат ми се полюшва напред-назад от мъка.

— Не, не е! — извиках, отказвайки да повярвам онова, което виждах с очите си.

— Така, както могат да бъдат създавани — продължи Монроу, — Стражите могат да бъдат и унищожавани.

— Не! Не е вярно!

И като скочих на крака, заставах пред брат си, сякаш някой щеше да го нападне.

— Монроу е прав — Сайлъс оправи ризата си. — Стражите са престъпление против природата. Пазителите знаят как да манипулират създаванията си според собствените си интереси.

И без дори да трепне, когато изръмжах насреща му, добави невъзмутимо:

— Това е самата истина.

— Млъкни, Сайлъс! — Конър го плесна по тила.

— Ау! — извика Сайлъс и разтърка удареното. — Какво? Просто обяснявах...

— Стига! — скара се Монроу.

— Защо? — приклепнал до брат ми, Шей го наблюдаваше изпитателно. — Защо са ти причинили това?

Ансел се намръщи и го изгледа свирепо.

— За назидание.

Усетих как устата ми пресъхна и с мъка успях да процедя:

— За назидание на кого?

Ансел се обърна рязко и аз неволно се дръпнах назад, облягайки си на ръцете си. Как можеше родният ми брат да ме гледа по този начин?

— На глутницата ти — изсъска той. — Или след като си намери нови приятели, забрави за нас?

— По-спокойно — Шей застана между мен и Ансел. — Вината не е на Кала. Тя го направи единствено за да спаси живота ми. Ако ще обвиняваш някого, обвинявай мен.

Ансел му се усмихна, студено и безжизнено.

— Поздравления. Ти си вълкът, който аз никога няма да бъда. Тя те създаде за себе си, а нас заряза.

— Не беше така! Ансел, те щяха да го убият!

Очите ми горяха, сълзи се стичаха по бузите ми.

— По-добре него, отколкото нас — той отново се взираше в пода. — Много скоро всички от глутницата ще бъдат мъртви.

— Не! — прошепнах едва-едва.

Нямаше да го сторят, нали? Да убият младите вълци? Всички до един? Зави ми се свят, с цялото си същество отказвах да приема тази възможност. Ала Пазителите и преди бяха екзекутирали Стражи, въстанали против тях. Възможно ли бе с бягството си да бях подписала смъртната присъда на своята глутница?

Изведнъж Монроу се приближи до нас и положи ръце върху раменете на Ансел.

— Чуй ме внимателно. Можем да ти помогнем, на теб и приятелите ти, но трябва да знаем истината. Проследиха ли те?

Ансел вдигна очи и се изплю в лицето му. Адна ахна, ала Монроу я възпря с жест.

— Знам, че те боли — гласът му беше тих, без следа от гняв. — Но трябва да ми повярваш. Ние не сме ви врагове. Сестра ти е в безопасност при нас. Също като теб.

Трудно ми беше да дишам. Сълзи мокреха бузите ми и капеха по ключицата ми. Какво бях направила! Вихрушка от лица се завъртя пред очите ми. Брин. Мейсън. Рен.

Усетих нечия ръка върху своята.

— Кала — промълви Шей. — Не си...

— Недей! — прекъснах го, издърпвайки пръстите си от неговите. — Разбира се, че съм виновна.

Ансел си пое накъсано дъх.

— Изхвърлиха ме в центъра на града от една кола. Казаха само, че ако имам късмет, може и да откроя сестра си.

— Итън? — Монроу скочи на крака.

— Беше сам — отвърна Итън. — Никой не го следеше, нямаше и други Стражи.

— Най-вероятно е просто предупреждение — обади се Конър. — Те си падат по такива неща.

Адна потрепери и той обви ръка около раменете ѝ.

— Сигурно си прав — каза Монроу.

Адна направи крачка напред.

— Трябва да му помогнем да се пооправи. Ще му намеря чисти дрехи.

— Просто ме оставете на мира — промълви Ансел, ала гневът се бе изпарил от гласа му.

Аз пропълзях до него.

— Позволи им да помогнат, Ан. Те наистина могат да ни помогнат.

— Не трябваше да ти наговарям онези неща — той потрепери и когато най-сетне срещна погледа ми, видях, че очите му са безжизнени и пълни с тъга. — Радвам се, че не си мъртва.

Засмях се през сълзи.

— Благодаря.

— Защо ни изостави?

— Не можех да допусна Шей да умре. Просто не можех — отвърнах задавено. — Не исках да ви напускам. Толкова съжалявам.

Ансел облегна глава на рамото му, потръпвайки, когато го прегърнах.

— Аз също.

Бяхме насядали около кухненската маса в Чистилището. Сайлъс и Адна сложиха димящи чаши чай пред нас. Отмил кръвта и мръсотията и облечен в дрехите, които Адна бе изровила отнякъде, брат ми отново приличаше на себе си. Почти. Лицето му все още беше бледа сянка на онова, което познавах, и той трепереше въпреки одеялото, с което се бе наметнал. Онзи Ансел, когото помнех, грееше от оптимизъм, а в ъгълчетата на устните му винаги бе спотаена усмивка. Сега обаче чертите му бяха изопнати, а очите, полускрити от русо кестенявата му коса, бяха мътни и далечни.

Седнала насреща му, аз следях всяко негово движение, чудейки се какво ли мисли, дали не изпитва болка. Бях се опитала да седна поблизо до него, но той премести стола си, сякаш не можеше да понася присъствието ми.

Вече не беше вълк. Разбрах товара на тази загуба. Вълците бяхме това, което винаги сме били. Да живея без тази част от себе си би било... невъзможно. Бих се чувствала напълно изгубена.

„Но защо страни от мен? Нали знам, че вината не е у него. Да не би да се срамува? Или пък се бои от мен?“

Ансел не бе хвърлен на вълците, а изхвърлен от техните редици. Изоставен като непотребна вещ насред улицата, когато господарите му вече не се нуждаеха от него.

Седяхме мълчаливо и чакахме Ансел да отговори на въпроса, който Монроу му беше задал, той обаче не помръдваше, сплел пръсти около чашата с чай.

Най-сетне Монроу се покашля.

— Знам, че е трудно, но трябва да ни кажеш какво се случи, след като Кала и Шей избягаха от Вейл.

Ансел бутна чашата настрани и скри разтрепераните си ръце под масата.

— Чакахме я на поляната.

Затворих очи и сякаш се върнах в гората. Отново чувах барабаните, песента на Сабин и Нев. Спомних си как долових

миризмата на Шей и го открих, с вързани ръце и очи. Сърцето ми заби учестено, сякаш в такт с думкането на барабаните.

— Ала тя така и не се появи — гласът на Ансел проби мъглата на спомените и когато отворих очи, видях, че ме гледа.

— Тя ме намери — обади се Шей. — Те ме отвлякоха и ме завързаха в гората, за да бъда принесен в жертва по време на церемонията.

— Интересно — промърмори Сайлъс.

— Не е интересно — сопна се Конър. — Отвратително е.

— Защо изобщо си тук? — озъбих се аз на Сайлъс. — Нали си просто някакъв писар.

— Само така! — усмихна ми се Конър.

— Книжниците координират информацията, постъпваща от всички аванпостове — изпъчи гърди Сайлъс. — Днес изгубихме важен агент, а това момче може би е в състояние да ни каже какво се е случило.

И той повдигна вежди към Ансел, който продължаваше да се визира невиждащо пред себе си.

Като не получи отговор, Сайлъс се прокашля и погледна към Шей:

— Разкажи ни за жертвоприношението. Имаше ли някаква ритуална подготовка?

— Ритуална подготовка? — повтори Шей. — Тъж... не. Аз бях в безсъзнание. И да са направили нещо, преди да се озова в гората, не помня.

Конър го погледна.

— Добре ли си, хлапе?

— Да — отвърна Шей, макар да изглеждаше по-блед от обикновено.

— Може ли да изчакаме с въпросите, докато той приключи? — намеси се Монроу и даде знак на Ансел да продължи.

Всички се смълчахме.

— Никой от нас не знаеше какво ще се случи — каза Ансел след малко. — Или поне никой от моята глутница не знаеше. Мислехме, че се очаква нещо от Рен и Кала. Знаехме, че ще трябва да убият някого, но предполагаме, че ще е...

Той замълча и се огледа наоколо.

— О, колко мило! — изсмя се мрачно Конър.

— Какво? — не разбра Адна.

Лицето на Итън се изкриви в гримаса. Той стана и отиде до огнището.

— Един от нас. Мислели са, че ще трябва да убият един от нас. Айзък така се закашля, че изплю малко от чая си и Адна му подаде кърпата за бърсане на съдове.

В стаята се възцари неловка тишина.

— Това е минало — каза Монроу най-сетне. — Да го забравим.

Ансел го погледна и когато го видя да кимва, продължи разказа си:

— Чакахме толкова дълго, че накрая Ефрон нареди на няколко от възрастните Бейн да отидат в гората. Почти веднага се разнесе вой и всички се втурнахме натам, вълци и Пазители. И тогава я видях.

— Флин — казахме двамата с Шей в един глас.

Ансел кимна.

— Не можех да откъсна поглед от нея. Нямах никаква представа какво е правила в гората, а ето че сега беше мъртва, убита от един от нас.

Той замълча и ме погледна:

— Знаеше ли, че е сукуба?

— Не и докато не ни нападна — прошепнах, припомняйки си кожестите ѝ криле и огнените струи, бликнали от гърлото ѝ.

— И тогава настана истинска лудница — продължи Ансел. — Ефрон и Лумин крещяха заповеди. Опитах се да остана с Брин, ала възрастните Бейн ни сграбчиха. Не знаех какво става. Хвърлиха ме в някаква кола и ето че вече бяхме в града.

— В града? — сбърчих чело аз.

— В „Едем“ — уточни Ансел. — Но не в самия клуб, а под него. Там Ефрон има някаква тъмница и те ни заключиха в нея.

— Интересно — промърмори Сайлъс под носа си.

— Кое? — попита Шей.

— Досега не знаехме къде Пазителите държат пленниците си — каза Монроу. — Продължавай, Ансел.

— Нямахме представа защо се държат с нас като с врагове — сега думите направо се лееха от устата му. — Затвориха ме в една

килия с Мейсън. Мисля, че Фей и Брин също бяха заедно — не ги виждах, но чувах виковете им.

Разтреперих се и когато Шей улови ръката ми, не се дръпнах.

— Известно време не се случи нищо — гласът на Ансел бе толкова тих, че всички се наведохме напред, за да го чуваме. — Оковаха ни, така че да не можем да се преобразим. В началото това беше всичко.

Шей хвърли гневен поглед на Монроу:

— Да не сте се обучавали на разменни начала?

Монроу не отговори.

— Какво? — намръщих се аз и се обърнах към Шей.

— И теб те бяха оковали по същия начин, когато те доведоха в Академията.

— Ако се бе съвзела, докато я местехме, щеше да ни нападне, без да знае какво прави — обясни Конър. — Нямахме друг избор.

Шей отвори уста, за да каже нещо, но аз му попречих.

— Недей. Всичко е наред.

— След известно време доведоха и Рен — Ансел като че ли изобщо не забеляза нашето спречкване. Беше се върнал в миналото, неспособен да се освободи от неговите окови.

Името на Рен ме накара да се сепна и да издърпам ръка от тази на Шей. Рен. Рен се бе опитал да ни помогне. Беше излъгал Пазителите заради нас. Каква ли цена беше заплатил за това?

Гласът му изведнъж отекна в ушите ми.

Става въпрос единствено за любов.

Почувствах дъха му върху кожата си, устните му — върху моите. Пламенната му прегръдка, преди да го изоставя.

— И тогава започна всичко — Ансел почти подскочи в стола, а раменете му затрепериха неудържимо.

— Какво започна? — меко го подкани Монроу.

— Наказанията — прошепна Ансел. — Дойдоха призраците.

— Адна, мисля, че ще е най-добре да излезеш от стаята — каза Монроу, без да сваля очи от разтреперания Ансел.

— Не — отсече Адна, макар че самата тя също трепереше.

— По-добре е да не слушаш — настоя Монроу. — Ще ти разкажа какво сме научили, когато свършим.

— Не — повтори тя.

— Защо да не остане? — попита Шей.

Вместо да отговори, Монроу стисна зъби и прикова поглед в дъщеря си.

Тя преглътна мъчително, ала се изпъна решително.

— Майка ми бе убита от призраци.

— Върви си — тихичко каза Монроу. — Моля те.

— Всичко е наред, Монроу — Конър се приближи до Адна и взе ръцете ѝ в своите. — Тя е силна.

Монроу се намръщи, но се отказа да спори.

Ансел все още говореше, а по тялото му пробягваха тръпки.

— Първо влязоха в нашите килии, придружавани от Ефрон и Лумин. Вземаха ни един по един, а останалите трябваше да гледат. Понякога идваха Емил и възрастните Бейн. Ние бяхме все така оковани, за да не се преобразим, и те се нахвърляха отгоре ни. Хапеха и дращеха до кръв — достатъчно силно, за да ни причинят болка, но не и да ни убият. Друг път Пазителите призоваваха призраци и това беше по-страшно от Стражите. Много по-страшно. Беше като да те погълнат цял и да се намериш вътре в тях, неспособен да помръднеш, докато плътта ти бавно се разкапва. Сякаш те изяждат жив... съвсем бавно. В началото крещиш неистово. После припадаш, а когато отново дойдеш на себе си, тях вече ги няма. Ала само няколко часа по-късно те се връщат и всичко започва отначало. Понякога чувах писъците на Фей и Брин.

Главата ми клюмна, натежала от образа на Брин, обгърната от гърчещи се черни пипала. Адна се олюля и Конър я прегърна през кръста, за да я подкрепи.

— Задаваха ли ви въпроси? — попита Монроу. — Какво искаха да узнаят?

— Искаха да им кажем къде е Кала — отвърна Ансел. — Освен това непрекъснато разпитваха за някакъв Потомък. Нямах представа за какво говорят.

— Имали са предвид Шей — обясних. — Той е Потомъкът.

Мрачна усмивка пробяга по устните на Ансел.

— Вече го знам. Знам и че го искат мъртъв. Някои неща започнаха да си идват на мястото, докато ни разпитваха.

— Ами Рение? — попита Монроу; стиснати в юмруци, ръцете му почиваха върху масата.

— Накрая ни изведоха от килиите и ни закараха в едно голямо помещение. Всичко в подземието бе ново и лъскаво, като в болница. Не и това помещение. То беше тъмно и старо. Имах чувството, че от затвор съм се озовал в тъмницата на някой старовремски замък. Всички се бяха събрали там.

— Всички? — повторих аз.

— Всички Стражи. Трябва да бяха повече от сто. Пазителите също бяха там, заедно със своите призраци. Взираха се в една грамада от изправени камъни, наподобяваща сцена или олтар.

Олтар.

„*Не, не. Не Рен. Само не и Рен!*“

— Рение ли беше върху олтара? — гласът на Монроу трепереше и аз го погледнах, изненадана, че и той се бои от същото.

— Не. Той беше до него, заедно с Емил и баща ми — каза Ансел и впи поглед в мен. — Върху олтара беше майка ми.

Скочих на крака, въпреки че те почти не ме държаха.

— Какво?!

Безжизнената усмивка се завърна върху лицето на Ансел.

— Учудваш ли се?

— Как можеш да ми задаваш такъв въпрос! — изпищях. — Мама нямаше нищо общо с това.

— Тя беше алфа — вълчицата на глутницата — безстрастният глас на Ансел ме ужасяваше почти толкова, колкото и думите му. — От нея се очакваше да те научи къде ти е мястото.

Къде ми е мястото... Всичко, което бях ненавиждала в предначертаната си съдба. Другата причина, накарала ме да избягам, почти толкова непоносима, колкото и мисълта, че мога да изгубя Шей.

— А ето че се бе провалила — прошепна Ансел. — Така каза Лумин. Не била съумяла да изпълни дълга си.

Отпуснах се на пейката и се оставих на Шей да ме привлече в прегръдката си.

— Какво й сториха?

— Оставиха Емил да я убие пред погледа на татко.

Краката ми омекнаха и сигурно щях да падна от пейката, ако Шей не ме държеше.

Монроу погледна към Адна, която беше пребледняла като платно.

— Убили са майка ви? — прошепна тя.

Конър я притегли към себе си и прошепна нещо в ухото ѝ. По бузите ѝ започнаха да се стичат сълзи, ала тя не издаваше нито звук.

— Казаха, че това било наказанието и на двамата. Мама умря, защото ти избяга, а татко изгуби жена си.

Задави ме ридание. Очите ми запариха, сълзи замъглиха лицето на Ансел.

„Майка ми. Убили са майка ми заради мен. Какво чудовище съм аз?“

— Но са оставили алфата на Найтшейд жив, така ли? — Сайлъс си водеше записки и аз изпитах желание да му прегриза пръстите. Много бавно.

— Вече няма алфа на Найтшейд — отвърна Ансел.

— Какво искаш да кажеш? — Шей ме притисна до себе си; бях като вцепенена, не можех да помръдна.

— Това беше остатъкът от наказанието. Пазителите разпуснаха глутницата Найтшейд. Сега Емил е единственият алфа. Той е начело на двете глутници. Ефрон и Лумин казаха, че това ще бъде новият ред. Вълците на Бейн били проявили по-голяма лоялност и затова щели да властват над тези на Найтшейд, докато те не докажат верността си.

— Но как биха могли да го направят? — попита Итън.

— Като го върнат на Пазителите — при тези думи Ансел посочи Шей. — Това е новото нареждане. На Стражите беше заповядано да го открият и доведат на Пазителите. Който го стори, ще спечели благоразположението им. Ако е някой от вълците на Найтшейд, той или тя ще стане новият алфа и ще поведе глутницата.

— Но това е невъзможно — възразих. — Алфите не могат да бъдат издигани от редиците на глутницата. Те се раждат. Докато баща ни е жив, той е алфата на Найтшейд, независимо дали Пазителите го признават или не.

— Кажете го на тях — озъби се Ансел.

— Това би могло да сработи в наша полза — промърмори Итън и срещна погледа на Конър, който кимна.

— Как? — попитах. — Как би могло да ни помогне? Те ще ни преследват безмилостно, докато не ни заловят.

— Би могло... — започна Конър, ала Монроу го прекъсна.

— Почакай. Ансел, какво стана с Рение Ларош?

Дълбока въздишка се откъсна от гърдите на Ансел.

— Нареккоха го изменник, също като Кала. Накараха го да коленичи пред олтара.

Незнайно как успях да възвърна гласа си:

— Убиха ли го? — попитах дрезгаво.

Ансел поклати глава и нещо в мен, което мислех, че умира, се пробуди за живот.

— Какво стана? — настоя да узнае Монроу; юмруците му вече не бяха стиснати толкова здраво.

— Казаха, че предателството му е по вина на Кала. Че на жените не може да се вярва. Че те са родени, за да прелъстяват и мамят. Че тя го е подлъгала и че той просто се е опитвал да спаси партньорката, която вярвал, че го обича.

Която вярвал, че го обича. Бях се влюбила в друг, ала Рен все още беше част от мен. Двамата споделяхме нещо, което не можех да определя. Беше ли и то любов? Прониза ме чувство на вина, сякаш безброй иглички се впиха в кожата ми. Насилих се да изпъна рамене и се освободих от прегръдката на Шей.

Сайлъс кимна.

— Ммм, да. Бремето на Ева. Бива си го.

— Сайлъс, кълна се, че ако кажеш още нещо, ще ти строша челюстта — процеди Конър и още по-здроаво прегърна Адна.

— Няма нищо лошо в това да разбираш избора на противника — високомерно заяви Сайлъс. — Ако не го правим, няма да сме в състояние да предвидим следващия им ход.

— Достатъчно, Конър — намеси се Монроу. — Сайлъс, сега не е моментът.

Сайлъс измърмори нещо под носа си, а Конър продължи да се взира свирепо в него.

— Дадох го на един призрак — Ансел потрепери. — Държа го по-дълго, отколкото бях виждал дотогава. Когато най-сетне го освободи, не можех да повярвам, че Рен изобщо е в съзнание. Казаха, че може сам да избере участта си. Че все още той контролира съдбата си.

— Какъв беше отговорът му? — попита Монроу.

— След като призракът го остави, той не можеше да говори. Учудих се, че въобще оцеля. Държа го толкова дълго... — Ансел се

сгърчи и издаде звук, сякаш ще повърне.

Стана ми студено, стори ми се, че дълбоко в костите ми се загнезди лед. Ръцете и краката ми трепереха неконтролируемо.

„Майка ми е мъртва. Рен е подложен на изтезания. И всичко — по моя вина.“

— Отведоха го — Ансел си избърса устата и опита да отпие от чая си, ала чашата се тресеше в дланите му. — Не знам къде. Но ако не получат отговора, който искат да чуят, те ще го убият. Сигурен съм.

От гърлото на Монроу се откъсна тих звук на болка. Загледан в огнището, той очевидно бе много далеч от тук.

— След това завлякоха мен до олтара — продължи Ансел.

Протегнах ръце през масата с надеждата да ги улови, ала той хвърли бегъл поглед към тях и извърна очи. С усещането за огромна празнота в гърдите, аз прибрах ръцете си.

— Лумин каза, че децата на Наоми Тор не заслужават доверие. Положи длани върху гърдите ми и ми се стори, че ме разкъсват надве. Чух собствения си вой и видях вълчата ми форма да се рее пред мен. Изведнъж лумнаха пламъци и тя се подпали. Козината задимя и мирисът изпълни ноздрите ми. Усещах огъня с тялото си, сякаш ме изгаряха жив. А после от вълка остана само пепел. Лумин махна с ръце и пепелта отлетя. И тогава разбрах. Усетих, че вълкът го няма. Бях се превърнал в нищо.

— Да си жив не е нищо — Монроу се приближи до него и сложи ръка на рамото му. Ансел потръпна, но не се отдръпна. — Ние сме просто хора и смятаме, че животът си струва да бъде живян.

— Аз не съм човек — отвърна брат ми. — Аз съм Страж. Бях Страж. Не знам какво съм сега.

— Мога отново да те превърна в един от нас — обадох се неочаквано. — И пак ще си бъдеш Страж.

— Не. Аз бях унищожен — лицето на Ансел се изкриви от гняв. — Така каза Лумин. Пред всички. Мога да бъда създаден наново единствено с помощта на Древна магия. Никой алфа не може да го стори. Аз съм прокълнат.

— Ние ще ти помогнем — рече Монроу. — Ще ти покажем други начини да се биеш. Не е нужно да си вълк, за да бъдеш силен.

— Войната отдавна да е свършила, ако единствено вълците бяха силни — промърмори Итън.

— Не искам да се бия по друг начин! Искам отново да бъда вълк — Ансел погледна Монроу с трескави очи. — Не можете ли да го направите? Знам, че и вие владеете магии.

Монроу не отговори.

— Каза, че искате да ми помогнете — Ансел вече звучеше отчаяно. — Това е, от което имам нужда. Кала, накарай ги да ми помогнат.

— Ние не създаваме Стражи — каза Монроу най-сетне. — Не променяме природата.

— За какво говориш? — попитах. — Вълкът е истинската природа на Ансел. Противоестествено е онова, което Пазителите са му сторили.

— Може и да е така. Ала откровено казано, ние не разполагаме със средствата, за да поправим стореното. Няма да унищожим друго създание, за да направим Ансел цял.

— Какво искаш да кажеш с това да унищожите друго създание? — обади се Шей.

— За да дадем на брат ти онова, което иска, ще трябва да отнемем същността на друг вълк... а това ще го убие.

Ледени пръсти плъпнаха по кожата ми.

— Не разбирам.

Сайлс вдигна глава от записките си.

— Стражите са плод на дългогодишно експериментиране с естествените закони. Пазителите открай време обичат да подчиняват природата на собствената си воля. Стражите са една от първите демонстрации на могъществото, с което се сдобиха, когато се съюзиха с Отвъдното. Години наред те вземаха хора и животни, мъчейки се да ги слоят в едно и така да създадат свършените воители. Имаше безброй провали. Обезобразени тела, осакатени създания, негодни за живот нито в този, нито в който и да било свят. И тогава се родиха Стражите. Ала и тяхното сътворение, и самите те са извращаване на природата. Причината, поради която Търсачите воюват против Пазителите.

Взрях се в него.

— Наистина ли току-що ме нарече извращаване на природата?

Той ме изгледа от главата до петите.

— Да, точно това направих.

— Достатъчно, Сайлс — намеси се Монроу.

По кожата ми сякаш полазиха безброй насекоми, жилейки и хапейки безмилостно.

— Действително ли така са били създадени първите Стражи?

Замислих се за историята, която ми бяха разказвали като дете. Първият Пазител — благороден воин, ранен, издъхващ, спасен от вълк единак. Въздигането му като отплата. Връзката, изтъкана от обич и вярна служба, която нищо не може да развали.

— Аха. Да не би са ви залъгвали с някоя захаросана приказка за произхода ви? — Сайлъс очевидно искаше да добави още нещо, но суровият поглед на Монроу го накара да се откаже.

— Още лъжи — прошепна Шей, взирайки се в ръцете си.

Зачудих се дали не съжالياва, задето го превърнах в един от нас... сега, когато знаеше истината — че сме се появили на този свят не като отплата за вярност, а в резултат от грозно престъпване на естествените закони.

— Кала, трябва да направиш нещо — прошепна Ансел. — Дори за мен да е твърде късно. Преди да ме изхвърлят, Лумин каза, че ще сторят същото и с останалите, един по един. Като назидание. Не можеш да го допуснеш. Те са твоята глутница.

Не бях в състояние да говоря. Езикът ми сякаш се бе превърнал в парче мокър памук, което ме давеше. Какво да сторя? Изборът, който бях направила, бе съсипал света ми. Майка ми беше мъртва, а брат ми се бе превърнал в бледа сянка на самия себе си. И за какво? Двамата с Шей бяхме в безопасност, но нима бяхме направили нещо полезно? Не бяха ли Пазителите също толкова опасни, колкото и преди? Болка пронизваше главата ми и аз разтрих слепоочията си, мъчейки се да въведа ред в хаоса от съмнения.

— Няма да позволим това да се случи.

Думите на Монроу ме накараха да вдигна глава. Лицето му беше мрачно, челюстите — стиснати.

— Какво имаш предвид? — попита Айзък и хвърли поглед към Конър; и двамата като че ли стояха по-изправени, мускулите им — напрегнати.

— Имам предвид точно това, което казах — отговори Монроу. — Ще спасим глутницата ти.

Не вярвах, че би могло да ми стане по-студено, но при думите на Монроу, готова бях да се закълна, температурата в стаята сякаш се понижи с няколко градуса.

Най-сетне Шей се прокашля и бавно рече:

— Какво имаш предвид с това, че ще спасим глутницата й? Монроу не отговори.

Шей избягваше погледа ми.

— Неприятно ми е да го кажа, но Рен очевидно си е давал сметка за риска, който поема със своя избор, което означава, че е бил наясно с положението. Бил е готов да се пожертва.

— Да се пожертва?

Ненавиждах колко често думата „жертва“ се появяваше в живота ми напоследък. Майка ми беше принесена в жертва. Брат ми явно мислеше, че би било по-добре, ако го бе сполетяла същата съдба. Не можех да понеса мисълта, че скоро и Рен ще се превърне в една от жертвите на моето решение да спася Шей.

— Не — изгледах ги сурово. — Рен няма да плати с живота си. Отиваме във Вейл, за да го спасим.

Ансел закима, както се поклащаше напред-назад в стола си. Шей все така отказваше да срещне погледа ми.

— И за какво отиваме във Вейл? За да ни убият? Забрави ли колко добре мина предишния път!

— Шей — каза Монроу. — Не можем да оставим младите вълци в ръцете на Пазителите. Би било невероятно жестоко. Спасим ли ги, може да спасим и съюзничеството. Просто няма да стане толкова бързо, колкото се надявахме.

— Не се опитвам да бъда жесток — отвърна Шей, — но самите вие непрекъснато ни напомняте, че това е война. А на война винаги има жертви.

Монроу гледаше към Ансел.

— Те са деца. Това е различно.

— Деца? — изсмя се грубо Шей. — Говорим за другия алфа. Знам, че Кала е съвсем млада, но не бих я нарекъл дете. Нито пък Рение Ларош. Знаел е какво прави. Всичко свърши.

— Как можеш да кажеш подобно нещо! — озъбих се аз. — Грози го смърт само защото се опита да ни спаси!

— Просто съм откровен — хладно отвърна той. — Отидем ли във Вейл, ни очаква кървава баня. Не можеш да поемеш такъв риск. Няма да ти го позволя.

— Няма да ми го позволиш? За кого, по дяволите, се имаш!

Кръвта бучеше в ушите ми, зъбите ми бяха толкова остри, че пронизаха езика ми, докато крещях.

Рязко се обърнах към Монроу:

— Не можем да го изоставим!

Той улови ръката ми.

— Няма да го оставим, Кала. Имаш думата ми.

— Как можеш да го кажеш! — вече и Шей крещеше. — Какво би могло да оправдае подобна самоубийствена мисия!

— Рен обича Кала — тихо рече Монроу. — Вече рискува живота си, за да я спаси. Той няма да ѝ измени. Би умрял за нея.

Чувство за вина ме проряза като нож. Шей изруга под носа си и стисна юмруци до тялото си.

— Няма как да сте сигурни. Той е Страж. Виждам съм на какво са способни. Чел съм историята им. Векове наред са следвали непрекословно нарежданията на Пазителите. Рен е един от тях.

Монроу се обърна към него, стиснал зъби.

— Рен не е просто Страж. Той е син на Корин. Тя се промени. Той също ще го направи.

— Корин е мъртва — изсъска Шей. — Време е да забравиш любовната си авантюра, старче.

Силен пукот огласи стаята, когато юмрукът на Монроу се заби в челюстта на Шей и го запрати на пода. Адна ахна и коленичи до Шей, а Итън се доближи до Монроу с непроницаем поглед и свити устни.

— Недей, татко — промълви Адна; явно бе разстроена, защото досега не бях чувала да нарича баща си другояче, освен Монроу. — Бъди разумен. Шей просто се бои за Кала. Той също я обича.

Поправка — Адна трябва да беше много разстроена. За първи път признаваше чувствата на Шей към мен. Навярно щях да се

почувствам насърчена, ако не бях твърде ядосана на Шей. Даже и да го правеше от любов към мен, нямаше никакво право да ми пречи да помогна на глутницата си.

— Виждам, че бяхме дотук с разумните доводи — изръмжа Шей и разтърка челюстта си, докато Адна му помагаше да се изправи.

— Съжалявам — Монроу бавно поклати глава, взирайки се в ръцете си, все така свити в юмруци.

Конър хвърли един поглед към изражението ми и побърза да застане между нас с Монроу, и Адна и Шей.

— Вижте — каза той. — Последното, от което се нуждаем, е да се изпокараме. Нали сме от един отбор.

— Нима? — промърмори Шей.

— Не се пали толкова, Избранико — подсмихна се насмешливо Конър. — Ако наистина искаш да промениш нещата и да направиш света по-добро място, не можеш да възразяваш против това да освободим Стражите. Животът им е ад и трябва да им помогнем. Монроу е прав. Успеем ли да спасим дори само неколцина от тях, това би могло да е първата крачка към ново съюзничество. Все отнякъде трябва да започнем.

Монроу кимна.

— Итън — каза Шей. — Подкрепи ме.

— Знам, че ти си Потомъкът и всичко останало, хлапе — отвърна Итън, — но мисля, че Монроу и вълчицата са прави. Трябва да отидем и то колкото се може по-скоро.

— Ти си последният, от когото бих очаквал да се включи в Сдружение за етично отношение към Стражите — разсмя се Конър.

Итън му се усмихна за миг, преди да погледне към Ансел, който все още седеше прегърбен и нещастен, като ту свиваше, ту разпускаше юмруци.

— Възможно е да съм ги преценил погрешно.

— И как точно предлагаш да им помогнем, без да изгубим всичките си хора? — поиска да узнае Шей, разтривайки натъртената си челюст.

Сърцето ми прескочи един удар, когато погледите на Търсачите се насочиха към мен. Проговори обаче Адна:

— Аз.

— Какво? — Монроу излезе от скръбния си унес и я погледна разтревожено.

— Незабелязано извеждане малко преди зазоряване. Това ни дава няколко часа, за да се подготвим. Ще вземем съвсем малък отряд, а аз ще отворя вътрешен портал.

Монроу пребледня.

— Не!

— За да бъде назначен, всеки Тъкач трябва да докаже, че е в състояние да отваря вътрешни портали. Взех си всички изпити и ти го знаеш — документите ми са у теб. Мога да го направя.

— За какво става дума? — сбърчи чело Шей.

Итън се усмихна на Адна.

— Умно момиче.

— Не — повтори Монроу и направи крачка към дъщеря си. — Вътрешните портали се използват само в случай на крайна нужда. Не са предвидени за нападения.

— Какво е вътрешен портал? — попитах аз.

Адна се обърна към мен с грейнали очи.

— Така наричаме врата, отворена в място, което Тъкачът никога не е виждал. Създаваме я въз основа на въображаемата си представа за мястото, използвайки единствено откъслечната информация, с която разполагаме.

И като погледна към баща си, добави:

— В този случай тя ни предлага съвършения елемент на изненада — точно каквото ни трябва.

— Това е в разрез с правилата — не отстъпваше Монроу. — Няма да го позволя.

— Правилата са глупави. Мога да вкарам отряда и да го изведа оттам. Не е като да имаме друг избор — при тези думи в очите ѝ припламнаха сърдити искри. — С подобна тактика може би нямаше да изгубим Стюарт и Кайл.

Едно мускулче върху лицето на Монроу потръпна, но той не отговори.

— Рискът е голям, хлапе — Конър обгърна раменете ѝ с ръка. — Сигурна ли си, че ще успееш?

Тя кимна, ала Монроу поклати глава.

— Забранявам да го обсъждаме повече. В никакъв случай. Безопасността на Тъкача е най-важният приоритет на всеки отряд.

От устните на Адна се откъсна презрителен смях.

— Само допреди няколко секунди беше готов да рискуваш всичко. Изобщо не става дума за правилата, а за мен. Откажи се, Монроу. Знаеш, че това е единствената възможна стратегия.

Монроу я изгледа напрегнато.

— Моля те — понижи глас Адна. — Мога да го направя. Нека им помогна.

— Права е — обърна се Итън към Монроу. — Това е единственият начин, по който бихме могли да успеем. И дори така резултатът сигурно ще е катастрофален.

— Отрядът трябва да е съвсем малък — обади се Конър, без да сваля очи от Адна.

— Колко малък? — намръщи се Шей. — Имам предвид, освен тези, които сме тук?

— Ти няма да участваш — отсече Конър. — Ти си Потомъкът. Умреш ли, всички сме обречени.

Монроу шумно изпусна дъха си.

— Потомъкът няма да идва. Адна, разрешавам ти да отвориш врата близо до „Едем“, но не и вътре.

— Може и да не е достатъчно — възрази тя.

— Вътрешен портал в самия клуб би бил истинско самоубийство. Рискът да се провалим и така да застрашим както Тъкача, така и портала, е прекалено голям — каза той. — А и току-що научихме къде държат затворниците си, което означава, че ще трябва да действаш на сляпо. Няма да го допусна. Ще се появим на отсрещния тротоар или в някоя странична уличка. Ще нанесем удара си оттам — освобождаваме ги и се махаме.

— Кой ще отиде? — попита Шей; не изглеждаше никак доволен, ала гневът си бе отишъл от очите му.

— Само доброволци — отговори Монроу. — Това не е по нареждане на Стрелата. Лично е. Няма да се връщаме в Академията. Ще го направим един час преди зазоряване. Който ще идва, най-добре да си почине или да свърши, каквото му е необходимо, преди отново да се съберем.

Итън се прокашля.

— Аз ще дойда.

Недоверчив звук се откъсна от гърдите ми и той ме погледна със студена усмивка.

— Може и да не те харесвам, вълчице, но съжалявам, че замалко не убих брат ти. Онези копелета отнеха живота на моя брат. Искам поне да опитам да си отмъстя... както и да ги вбеся, като им измъкна затворниците изпод носа.

Монроу се понамръщи и Итън сви рамене.

— Сам го каза, Монроу — това е лично.

— Добре, Итън. И двамата отиваме.

— Само вие двамата? — зяпна го Шей. — Ще отидат само двама души?

— Не — усмихна се Монроу и погледна към мен. — Ще вземем и една алфа със себе си. Това би трябвало да е достатъчно, за да се промъкнем тайно и да освободим пленниците.

— Не и Кала! Те ще се опитат да я убият. Прекалено опасно е.

Подскочих, оголила зъби насреща му.

— Забрави ли коя съм? Не се нуждая от защитата ти!

Яростта ми се стопи в мига, в който срещнах очите му, пълни със страх... и обич.

— Знаем — каза той.

— Кала ни е необходима, за да открием глутницата ѝ — обясни Монроу. — Трябва да дойде с нас.

Раменете на Шей увиснаха, ала той кимна.

— И аз идвам — неочаквано се обади Конър. — Ако това ще е последната ни веселба, определено не искам да я пропусна.

— Решено — каза Монроу. — Сайлъс?

— Какво? — попита Книжникът, без да вдига глава от записките, в които бе потънал.

— Мога ли да разчитам, че няма да докладваш на Аника... поне не веднага?

Сайлъс отново започна да пише, но кимна утвърдително.

— Предлагам ви сделка — открийте как са разобличили Грант и аз няма да изтичам при Аника, за да ѝ разкажа всичко. Докладът, който мога да подготвя сега, е твърде непълнен.

— Благодаря ти — каза Монроу. — Е, Итън, да обсъдим подготовката. Айзък, ще дадеш ли нещо за хапване на момчето?

Конър...

— Заемам се — Конър се запъти към вратата, поглеждайки през рамо към Адна, Шей и мен. — Да вървим, няма да мога да ги пренеса сам.

Потърсих с очи Ансел, ала той отново се взираше в ръцете си, треперейки конвулсивно. Май беше най-добре да го оставя сам. Искях да му помогна, но ако ми предстоеше битка, трябваше да се съсредоточа. Всеки път, когато го погледнех, стомахът ми се свиваше от съкрушения му вид и от образа, който изникваше в съзнанието ми — на окървавеното тяло на майка ми върху жертвеника. Преглътнах горчилката, надигнала се в гърлото ми, и се изправих, за да последвам Конър. Адна вече излизаше от кухнята.

— Какво да пренесеш? — Шей също стана.

— Оръжията — ухили се Конър и прекрачи прага.

— Оръжията? — повтори Шей, загледан в енергичната походка, с която Конър прекоси тренировъчната зала.

— Просто върви след него — простена Адна. — Момчетата с техните играчки! Не знам дали изобщо ще порасне някога.

— За какво говориш? — попитах и се изравних с нея. — Нали вече носи мечове?

— Само два — отвърна Адна.

— Два не са ли достатъчно? — промърмори Шей под носа си, докато вървахме след Конър.

В другия край на залата имаше тясна врата. Конър я отключи и ние го последвахме през нея. Обгърна ни непрогледен мрак, тъй като в стаята нямаше прозорци. Намръщих се и поклатих глава, която изведнъж се изпълни със странно жужене.

— Ау! — възкликна Конър. — По дяволите! Сайлъс пак си е оставил учебниците на пода. Къде е ключът за тъпото осветление...

— Ето го — обади се Адна и след миг мъжделивата светлина от една-единствена крушка озари помещението.

Аз ахнах, а Шей подсвири. И четирите стени бяха покрити с оръжия от пода до тавана: зловещо закривени мечове с най-различни дължини — от трийсетина сантиметра до човешки бой; ками с извити, назъбени остриета; едно и двуглави брадви; боздугани и тежки сопи; пики и алебарди. И всички те блестяха, дори и на слабата светлина в стаята.

Цялото помещение пулсираше от Древна магия, тя струеше от оръжията и караше въздухът около нас да вибрира от нейното могъщество. Изумлението ми отстъпи място на неприятно свиване на стомаха — видът на оръжията ми напомни, че Търсачите прекарват живота си в усъвършенстване на най-различни начини за убиване на Стражи. Ето как го правеха. Като по даден знак, рамото ми затуптя, сякаш тялото ми не бе забравило стореното му от същите тези оръжия.

— Погледнете само! — Конър изрита настрани няколко разпилени по пода книги. — Ако Сайлъс толкова обича бумагите си,

защо ги оставя да се търкалят навсякъде?

— Сайлърс тренира тук? — самата мисъл как използва някое от оръжията наоколо, ми се струваше съвсем неправдоподобна. — Мислех, че Книжниците не участват в сражения.

— Така е. Но всички Търсачи трябва да могат да се бият. Всеки един от нас дава дежурства в аванпостовете — обясни Конър. — Включително и Книжниците. Дори и най-безползните от тях.

— Той не е безползнен, просто е разсеян — Адна прекоси стаята и се покачи на една стълба, с чиято помощ можеха да се достигнат и най-горните оръжия. — Е, какво ще ти трябва?

— Свали ми френския гладиус — каза Конър. — Както и два катара^[1].

— Толкова си предсказуем — Адна откачи оръжията от халките, на които висяха. Едното приличаше на обикновен меч, ала двете къси остриета виждах за първи път.

— Просто знам какво харесвам — ухили се Конър и улови меча, който Адна пусна в ръцете му.

— Колко оръжия носиш? — попита Шей, когато Търсачът пое и двете ками за ръкопашен бой.

— Зависи. Смятам, че идеалният брой е шест. Или седем.

— Двамата с Итън вярват, че мъжествеността се измерва с броя на оръжията, втъкнати под дрехите им — изкиска се Адна. — Според мен се опитват да компенсират нещо.

— Хей! — възмути се Конър.

— Веднъж си устройиха състезание, за да видят кой може да носи повече оръжия наведнъж — продължи Адна.

— И кой победи? — попитах.

— Аз — заяви Конър. — Двайсет и две.

— Сериозно? — веждите на Шей подскочиха и той започна да оглежда огромното разнообразие по стените.

— Страхотно — Адна извъртя очи към тавана. — Май си имаш нов конкурент.

Конър поклати глава.

— Не ти го препоръчвам, Шей. Минеш ли петнайсет, проклетите неща започват да те мушкат по най-неприятни начини при всяко движение.

— Ще го имам предвид — засмя се Шей.

— Освен това — обади се Итън, облягайки се на касата на вратата, — Конър спечели нечестно. Церемониалните ками не са истински оръжия.

— Ама убиват, ако те намушкат в окото или ти ги забият в гърлото — възрази Конър.

— Все едно, това си е момичешки нож и ти го знаеш.

— Сигурна съм, че не се присмиваш на момичетата — изгледа го свирепо Адна. — Защото това може да се окаже опасно за здравето ти.

— Разбира се, че не — каза Итън. — Присмивах се единствено на Конър.

— Яд те е, защото изгуби — при тези думи Конър поднесе острието на меча към светлината. — Това има нужда да се наточи.

— Трябва по-добре да се грижиш за оръжията си — подхвърли Итън и без да обръща внимание на неприличния жест на Конър, насочи вниманието си към Адна. — Е, това ли ще е чакалната тази вечер?

— Така изглежда. Имаш ли нужда от още стрели? И малко тренировка, за да се отпуснеш, докато чакаме?

— И още как! — ухили се той.

Докато Адна сваляше нови оръжия, а Итън ровеше из разни кашони, Шей се приближи неловко до мен, пъхнал ръце в джобовете си.

— Съжалявам за онова, което казах по-рано.

Гневът ми отново се надигна и аз стиснах зъби, тъй като не исках да избухвам.

— Просто не искам да те изгубя.

Кимнах, но не можех да го погледна. Дори да го беше сторил от любов, думите му ме изпълваха с негодувание. Не ги бях заслужила. Нито пък Рен. Стомахът ми се сви само при мисълта за Шей и Рен. Дали изобщо някога щяха да са в състояние да се бият рамо до рамо?

Шей, който ме наблюдаваше с крайчеца на окото си, поклати глава и въздъхна.

— Добре ли си? — казах, преглъщайки остатъка от гнева си.

— Да. Просто си мислех.

Той ме погледна и отново въздъхна.

— Значи той ще се върне?

— Кой? — попитах, докато гледах как проблясват оръжията, които Конър размахваше.

— Рен — името увисна между нас и ме накара да насоча цялото си внимание към Шей. — Ако планът успее, той ще бъде тук. С нас.

Извърнах очи.

Рен.

Рен щеше да бъде тук. Не можех да се преструвам, че не усещам топлината, разляла се във вените ми при мисълта, че той ще бъде в безопасност. И съвсем близо до мен.

— Какво означава това за нас? — настоя Шей.

— Не знам — отвърнах откровено и направих крачка напред, за да разгледам смъртоносните украшения по стените.

— Кала, почакай! — Шей ме сграбчи за ръката и когато се обърнах да го погледна, видях, че очите му проблясват като пролетни листа, осяяни с капчици роса.

— Не ми се говори за това, Шей — промълвих. — Имам си по-важни неща, за които да мисля. Като например как да не загина.

— Не е нужно да говориш. Просто ме чуй — при тези думи той улови лицето ми между дланите си. — Не ме е грижа, че Рен ще бъде тук... Е, добре, излъгах. Побърквам се само като си го представя близо до теб. Не мога да мисля трезво, единственото, което усещам, е вълкът вътре в мен. Ето защо казах...

В гърлото му се надигна ръмжене и вълчата природа припламна в очите му — хищническа, заела отбранителна позиция.

— Но това няма значение. Кълна ти се, че искам да помогна на глутницата. И не искам нищо лошо да се случи на Рен... поне през повечето време. Единственото, което има значение, сме аз и ти. Нещата са различни, откакто сме сами. Или поне ми се ще да вярвам, че е така.

Не исках да срещам погледа му. Сърцето ми се блъскаше в гърдите, сякаш се опитваше да избяга от този разговор.

— Вече не си във Вейл — продължи той. — Правилата се промениха. Ще се боря, за да бъда мъжът до теб.

„Дали наистина са се променили?“

Вече не бях сигурна чии правила важаха, нито къде бе мястото ми в цялата тази бъркотия.

— Шей... — опитах да се дръпна, ала ръката му се обви около кръста ми и ме задържа.

— Кажи ми, че не го искаш и ще те оставя на мира — каза той и се приведе, така че устните му докоснаха лицето ми.

Гърлото ми се сви. Искях да му кажа, че го обичам. Наистина. Обичах го така, както не бях и подозирала, че е възможно, преди той да се появи в живота ми. Той заслужаваше да го научи. Заслужаваше да знае, че чувствата ни са взаимни. Ала вече не можех да имам вяра на самата себе си. Не и след разказа на Ансел. Бях донесла страдание и смърт на хората, които обичах. Майка ми бе убита, опасност и в този миг грозеше глутницата ми, брат ми бе осакатен и се ненавиждаше. И всичко това — по моя вина. Как да му отговоря? Всеки избор, който правех, съсипваше онези, които обичах. Какво можех да предложа на Шей, когато единственото, което носех, бе гибел?

— Какво си шушукате вие двамата? — обади се Адна от върха на стълбата. — Дръж!

И тя подхвърли един меч на Шей. Аз потръпнах, но той пристъпи напред и с лекота го улови за дръжката.

— За какво ми е това? Нали няма да идвам с вас.

— А как иначе да си прекараме времето, преди да тръгнем?

— Аз поне знам, че няма да заспя — заяви Конър. — Какво ще кажеш да си премерим силите, Шей? Само защото няма да дойдеш с нас, не означава, че не можеш да опиташ няколко удара за развлечение.

— Предполагам — думите на Шей разкриха изострените му кучешки зъби.

— Ти искаш ли нещо, Кала? — попита Адна и махна към отрупаната с оръжия стена.

— Не, благодаря — отвърнах, обхождайки с поглед многообразието от лъскави брадви, мечове и десетки други, чиито имена не знаех. — Ще разчитам на природните си заложи.

— Каквито имаш в изобилие — Конър многозначително повдигна вежди, но бързо престана да се хили, когато видя острите ми зъби.

Итън се разсмя и за първи път ми се усмихна.

— Добро момиче.

Застанал до мен, Шей направи няколко замаха с меча, за да го изпробва.

— Какво ще кажеш? — Адна слезе от стълбата и се запъти към него.

— Не съм сигурен — замислено отвърна той. — Ще ми се да знаех какво представлява Кръстът на елементите. Хубаво би било да потренирам с нещо сходно.

— Нищо не е сходно с Кръста на елементите — рече Конър, докато хвърляше няколко ками по един тренировъчен манекен.

Те до една се забиха в гърдите на куклата и стомахът ми се сви.

„Къде ли ще потънат тези остриета, когато нападнем «Едем»? В сърцата на вълци, които познавам? С които доскоро се биех рамо до рамо?“

— Сигурно си прав — Шей огледа стената. — Но никое от тези няма да е толкова добро. Чудя се дали изобщо има някаква полза да тренирам с тях.

— Стига си обиждаш оръжията ни, Избранико — Конър размаха два меча пред лицето си и аз направих една-две крачки назад, по-далеч от смъртоносната вихрушка от удари, която Конър сипеше с такава лекота. — Съвсем не са толкова лоши.

Шей се засмя.

— Не се и съмнявам. Имах предвид само... — той разпери ръце и така и не довърши. — Все едно.

— Знам какво имаше предвид — ухили се Конър. — Но малко тренировка няма да ти навреди, дори и да не е с твоята светиня, Кръста на елементите. Ако ти се струва скучно да се биеш само с един противник, защо не опиташ силите си срещу двама от нас наведнъж?

Шей погледна първо към него, а после към Адна.

— Защо не?

— Не го предизвиквай, Конър — поклати глава Адна. — А ти не му обръщай внимание, Шей. Не е нужно да се биеш и с двама ни едновременно. Това е лудост.

— Извинявай — каза Конър, — да не би твоите противници обикновено да си чакат реда на опашка?

— Конър! — Адна сложи ръце на хълбоците си.

— Не — намръщи се Шей. — Той е прав. Да опитаме.

— Сигурен ли си? — попита Адна, ала крайчетата на устните ѝ вече се извиваха в усмивка.

— Аха — отвърна Шей и се ухили широко. — Хвърли ми някое оръжие.

— Нека да опита онзи японски меч — предложи Конър. — Неговата дръжка прилича малко на Халдис.

— Готово — Адна за миг се покатери на стълбата и посегна към тънко, леко извито острие.

— А с какво смята да се бие дамата? — попита Конър; нехайният начин, по който въртеше оръжията пред себе си, ясно показваше колко добре ги владее.

— Да видим как ще се справи с дзиудзие биен^[2] — рече Адна. — Това е нещо по-различно.

— Железният камшик? — повдигна вежди Конър. — Идеята си я бива.

— Шей е доста добър с камшика.

Неволно потреперих, припомнила си нощта на съюза. Тъмната гора и злата усмивка на Флин. Писькът ѝ, когато откъснах ръката ѝ. Начинът, по който Шей издърпа железния бич от пръстите ѝ и използва собственото ѝ оръжие против нея.

— Има ли нещо, в което да не те бива? — Адна го дари с ослепителна усмивка и аз трябваше да сплета пръсти зад гърба си, за да не я стисна за гърлото.

— В голфа. Не съм достатъчно търпелив за него — отвърна Шей и така замахна с оръжията си, че въздухът изсвистя.

Адна тръсна глава и пристъпи към него, стиснала във всяка ръка дървената дръжка на камшик, направен от седем метални халки и завършващ с остра стреличка. Изглеждаха страховито, почти като живи същества, докато се гънеха във въздуха, водени от изящните ѝ движения.

— Това бичове ли са? — Шей се взираше в извиващия се метал, който Адна с лекота въртеше пред себе си.

— И още как — отвърна тя и направи рязко движение с китката.

Сребристите халки се стрелнаха напред и преди да успее да мигна, стреличката на върха потъна в близката тренировъчна кукла.

— Леле! — възкликна Шей и направи крачка назад.

Адна освободи камшика си.

— Не беше зле, нали?

— А това какво е? — попитах, когато Конър окачи две къси ками на кръста си.

— Ела по-наблизо с вълчите си зъби и ще ти покажа.

Итън изсумтя и вдигна арбалета си.

— Никога няма да разбере какво толкова им харесваш на катарите.

И той с главозамайваща бързина изпрати четири стрели в една кукла.

Шей се приближи до мишената.

— Как успяваш да стреляш толкова бързо? Винаги съм смятал, че арбалетите са бавни. Мощни, но бавни.

— Мислиш за европейските арбалети — обясни Итън и също отиде до куклата, за да извади стрелите. — Този е изработен по модела на древнокитайските арбалети. Целта му е бързината, не силата. Има пълнител, който зарежда нова стрела след всеки изстрел.

Неволно вдигнах ръце към гърдите си — твърде добре помнех с каква скорост стрелите на Итън се бяха забили в тялото ми. Той погледна към мен и кимна:

— Не обсипеш ли един Страж с дъжд от удари, си обречен.

— Бих умрял от скука, ако трябва да използвам това нещо — подхвърли Конър, измервайки лъка с презрителен поглед.

— Животинската сила не е единственият начин за водене на битка — не му остана дължен Итън.

— Просто се боиш да си изцапаш ръчичките.

Конър свали един от катарите от кръста си и обви пръсти около дръжката, която бе разположена хоризонтално на късото, широко острие.

— Окървавиш — поправи го Адна, взирайки се в камата. — Думата, която търсиш, е „окървавиш“.

Конър я погледна изкосо и откачи и другия кинжал. Само за миг тялото му се превърна в неясно петно. Той скочи във въздуха, описа кръг около манекена и се приземи полуприклекнал зад него.

Шей не можа да се сдържи и подсвирна при вида на плетеницата от дълбоки прорези, които Търсачът бе оставил върху тренировъчната кукла само за няколко секунди, в които беше до нея.

— Нинджа — прокашлях се аз; Шей ми хвърли бърз поглед и се усмихна за миг.

— Позьор — разсмя се Итън. — Нали вече го убих?

И той вдигна стрелите, които току-що бе извадил от гърдите на манекена.

— Не сте вие тези, които би трябвало да ни показват на какво са способни — обади се Адна.

— Какво искаш да кажеш? — попита Итън.

— Шей има нужда от практика — поясни тя, докато размахваше камшиците си, така че те ту се развиваха, ту отново се навиваха като страховити метални змии.

Шей се почеса по тила.

— О, хайде де — каза Конър. — Сигурен съм, че ще се справиш. Пък и умирам да изпусна малко пара, преди да сме поели на тази налудничав мисия, която ни предстои след няколко часа.

— Май си прав — Шей изпъна рамене. — И аз съм доста напрегнат.

Итън се засмя.

— Не се тревожи. Аз ще съм ви рефер и ще се погрижа тези двамата да играят честно.

— Ужасен си! От теб човек не може дори да се позабавлява — каза Конър и замени двата катара с обичайните си мечове.

— Готови ли сме? — попита Адна.

— Иска ли питане! — ухили се Конър.

Шей кимна, без да откъсва очи от двамата Търсачи, които започнаха да описват бавни кръгове около него. Видях как вените на шията му изпъкнаха и затуптяха, когато те го доближиха. Адна замахна първа — камшиците ѝ се стрелнаха ниско, мъчейки се да достигнат глезените му. Шей ги избегна с такава лекота, сякаш скачаше на въже, но когато се приземи, Конър се нахвърли отгоре му, размахал мечовете си толкова мълниеносно, че едва можех да различа къде свършва единият и започва другият.

Понечих да пристъпя напред, тъй като инстинктът ме тласкаше да застана между Шей и проблясващата стомана. Тялото ми жадуваше да последва зова за кръв. Имах чувството, че ще се задуша, докато се опитвам да потисна вълка, който отчаяно се мъчеше да се отскубне от затвора на човешкото ми тяло. Ала не биваше да се намесвам. Шей се нуждаеше от това. Време бе Потомъкът да се бие сам, без чужда помощ. Не бях предполагала обаче колко трудно ще ми бъде да се

отдръпна. Отстъпих към стената, за да се отдалеча от схватката, но миг по-късно подскочих, когато шиповете на един боздуган ме одраскаха по шията.

Шей прикова поглед в Конър. Мечовете им се срещнаха и дрънченето на метал отекна между стените и тавана. Докато вниманието на двамата мъже бе насочено един към друг, Адна бавно се прокрадна изотзад. Камшиците се стрелнаха към незащитения гръб на Шей. Неволно ахнах, когато той натисна остриетата на Конър надолу, като в същото време подскочи високо, праметна се над Адна и се приземи точно зад нея. Конър изкрещя и се хвърли на земята, разминавайки се на сантиметри с острите върхове на двата бича. Шей сграбчи Адна през кръста, дръпна я към себе си и опря единия си меч в гърлото ѝ.

— Предаваш ли се?

С лице, замръзнало в изумена маска, тя преглътна и кимна едва-едва, за да не се пореже на меча.

— Мамка му! — смеейки се с глас, Конър се претърколи по гръб. — Сега разбирам. Потомъкът е избран, защото има очи и на тила си. Ако се подстрижеш малко по-късо и ние ще ги видим, нали?

Макар и запъхтяна, Адна се усмихна, когато Шей свали оръжието си, и изви глава назад, за да го погледне.

— Как го направи?

Същият въпрос отекваше и в моята глава. Досега не бях виждала нищо подобно на онова, което Шей бе сторил току-що. Бях поразена. Притисках гърдите си с ръка и се мъчех да си поема въздух, докато сърцето ми биеше лудешки.

Шей сви рамене.

— Не съм сигурен. Просто знаех, че си там. Усетих те зад себе си.

Итън не каза нищо, но двамата с Конър се спогледаха многозначително.

— Много добре — заяви Конър и вдигна мечовете си. — Едно на нула за теб. Две от три?

— Адна? — попита Шей.

— Няма да те оставя да ми изиграеш същия номер два пъти — отвърна тя и закачливо го бутна, за да се освободи.

— Ще видим — ухили се Шей.

Повече не можех да понасям. Свирепостта на битката, безгрижните им закачки — всичко това ме караше да се чувствам като страничен наблюдател. Ненужен и нежелан. Силата, гъвкавостта и смехът им бяха като бодлива тел, впила се дълбоко в плътта ми. Сякаш нищо от онова, което бяха научили в кухнята, нямаше значение. Майка ми беше мъртва, глутницата ми — изоставена, а те вече бяха продължили напред. Щях да скърбя сама.

Докато тъгата повличаше настроението ми в катранената яма на самосъжалението, мисълта ми се насочи към Ансел. Колко ли поужасно бе всичко това за него? Заля ме чувство на вина и ми напомни, че не съм единствената, изгубила обичан човек. Наоми, майка ни, бе отнета и от двамата ни, но Ансел бе загубил още нещо. Вълкът в него вече го нямаше — изтръгнат от тялото му и унищожен. Аз може и да скърбях, но поне бях цяла. Все още бях Страж. За него нямаше връщане назад.

Никой не забеляза как се обърнах и се запътих към вратата, тъй като в този миг Конър се хвърли срещу Шей и така го изненада, че той изпусна меч а си.

— Хей!

— Ти да не очакваше предупреждение след последната ни схватка? — изсмя се Конър. — Адна, довърши го!

— С удоволствие — засмя се тя и се включи в двубоя.

Шей се наведе и се претърколи настрани, за да избегне ритника й.

— Как ли пък не!

Сподирена от дрънчене на стомана, аз тихичко се измъкнах от стаята.

[1] Гладиус — вид къс меч; катар — вид индийска кама — Бел.прев. ↑

[2] Дзиудзие биен — железен китайски камшик. — Бел.прев. ↑

Лъч жълта светлина се процеждаше в коридора от едва откренатата врата на върха на стълбището, което открих, следвайки миризмата на Ансел. Побутнах я предпазливо и надникнах вътре.

— Ще ме умориш, хлапе — Айзък, обърнат с лице към брат ми, разтърка слепоочията си. — Какво друго да ти кажа?

Почуках на касата на вратата и Айзък се завъртя, а Ансел вдигна глава, само за да я наведе отново, когато ме видя.

— Да ме отмениш ли идваш? — попита Айзък и се приближи до вратата.

Кимнах, без да свалям очи от Ансел, който седеше на ръба на леглото и се взираше в обувките си.

— Радвам се, че дойде — понижи глас Айзък, когато стигна до мен. — Тес я бива много повече в тези работи. Винаги тя се оправя с гостите.

— Не знаех, че в аванпоста има спални — казах, обхождайки с поглед малката, скромно обзаведена стая.

— Понякога на отрядите им трябва няколко дни, за да подготвят мисията си — обясни Айзък. — Това са жилищата, които използват, когато не са в Академията. Освен това Берачите живеят тук.

— Ясно. Той как е?

— Казва, че нищо не го боли. Но определено не е добре. Не можах да го убедя да хапне и залък. Стоплих му малко яхния. На нощното шкафче е — може пък ти да имаш повече късмет.

— Благодаря ти, че остана с него.

— Няма защо — отвърна Айзък. — Е, ако тук всичко е наред, мисля, че ще слеза долу.

— Добре — рекох и го заобиколих, за да вляза.

Приседнах на леглото до Ансел, ала той и сега не продума и продължи да се взира в ръцете си, стиснали нещо, което не можех да видя.

— Значи отказваш да се храниш? — казах и махнах към недокоснатата чиния.

— Ще ям, когато огладнея — промърмори той.

— Опитвала съм храната им — нарочно се постарях да придам небрежно звучене на гласа си. — Кълна се, че не е отровна.

Ансел не се засмя, но все пак разтвори ръце и натъпка онова, което държеше, в джоба си. Стори ми се, че е смачкан лист хартия.

— Какво е това?

— Нищо — той скръсти ръце на гърдите си. — Какво искаш?

— Преживял си много — казах, изоставяйки празните приказки. — Трябва да се грижиш за себе си.

Посегнах към рамото му, но той се дръпна.

— Не ме докосвай.

— Защо? — попитах предпазливо. — Толкова се радвам да те видя, Ан. Липсваше ми.

Ансел се разсмя — отново онзи ужасен металически звук.

— Нима? Никога не бих предположил.

Не знаех какво би могло да облекчи разяждащата болка, която се загнезди дълбоко в мен при тези думи и безжизнения тон, с който бяха изречени.

— Трябваше да си тръгна.

Той не отговори.

— Наистина. Щяха да го убият.

— Те убиха мама — прошепна той.

— Знам — отвърнах задавено. — Но церемонията, Ан... Щяха да ни накарат да убием Шей.

— Колко пъти ще повтаряш едно и също? — тихо попита той. — Сякаш то оправдава случилото се с нас. Нямах представа какво направиха. Не беше там.

Докато говореше, Ансел прокараваше нокти по китката си и когато се приведох, видях, че е оставил червени бразди върху кожата си. Сграбчих го за ръката и я дръпнах.

— Престани!

Отново онзи ужасен смях.

— И защо?

— Може и да не съм била там, но виждам колко болка са ти причинили.

Той потрепери и се улови за стомаха, сякаш му бе прилошало.

— Струва ми се, че все още усещам как го издърпват от мен. Непрекъснато си припомням как ми го отнеха.

И като понижи глас, прошепна:

— Не мога да живея така.

— Ансел, животът ти не е свършил — взех ръката му в своята. — Все още си си ти... и аз те обичам. Моля те, не се наранявай.

Не бях в състояние да кажа, че няма значение дето му бяха отнели вълка. Това би било лъжа. Знаех, какво означава да изгуби вълчата си природа.

— Ще открием начин да ти помогнем.

— Единствените, които биха могли да ме направят цял, са Търсачите. Те вече казаха, че няма да го сторят. А Пазителите...

— Онова, което са ти сторили, е ужасно, но не бива да се предаваш. Моля те. Бъди силен, заради мен. Заради Брин.

Ансел се намръщи.

— Даже да е жива, за Брин ще е по-добре да стои далеч от мен.

— Не е така.

— Тя заслужава някой, който може да бъде с нея. Остане ли с мен, няма да може да бъде себе си. Трябва й Страж.

— Не е вярно — възразих.

— Откъде знаеш?

— Защото невинаги е било така — отвърнах тихо.

— За какво говориш, Кала? — той ме погледна и в очите му видях гняв, различен от всичко досега.

„Струва ми се, че е изгубил всичко, което има значение.“

Нежно стиснах ръката му и обясних:

— Открих, че Търсачи и Стражи са се влюбвали. Не е нужно да си вълк, за да си достоен да бъдеш обичан.

Ансел ме гледаше невярващо.

— Така е. Преди много, много години сме били съюзници... а понякога и нещо повече.

— Преди много, много години... — повтори той и очите му погаснаха — беше готов да се предаде.

— Знам го и защото обичах Шей — продължих, а гласът ми потреперваше. — Още преди да го превърна в един от нас.

Ансел се взря в мен. За миг безжизнената маска на лицето му падна и пред себе си отново видях своя брат.

— Сигурен бях! — той почти се усмихна.

— Знам.

— Е, предполагам, че и това е нещо — въздъхна той. — Нали ти казах, че бих избягал заради Брин. Може би сам съм си виновен.

Крайчетата на устните му започнаха да се извиват, ала изведнъж той се намръщи.

— Някога обичала ли си Рен? Мислех си, че може и да е било така. Имам предвид, че между вас двамата очевидно съществуваше някаква връзка. Само защото сте алфи ли беше?

Болезнени, плашещи чувства полазиха по тялото ми и ме накараха да потрепера.

— Аз...

Образи заиграха пред очите ми, връхлетяха ме спомени за смеха на Рен, за лицето му, за допира му. Бях признала любовта си към Шей едва когато мислех, че ще го изгубя. Сега Рен бе този, когото грозеше смъртна опасност. Дали неудържимото желание да го спася също бе породено от любов?

И ето че сякаш го видях до себе си. Почти можех да почувствам дъха му, докато шепотът му изпълваше стаята.

Става въпрос единствено за любов.

— Няма значение — поклати глава Ансел, когато не му отговорих, и се опъна върху леглото. — Е, имаш ли им доверие?

— На Търсачите ли?

— Аха.

— Така мисля — отвърнах.

„Но не толкова, колкото бих искала.“

— И сега какво? Какво ще правиш, ако утре се събереш с глутницата?

— Ще помогнем на Шей — отвърнах, все още потънала в мисли за Рен.

— Ще му помогнете за какво?

— Да спаси света.

— Само това? — Ансел се разсмя и този път смехът му беше истински.

— Аха — усмихнах се. — Само това.

Двамата се умълчахме за няколко минути. В тишината на стаята биенето на сърцето ми бе оглушително.

— Ансел, смятам, че трябва да опитаме.

— Да опитаме какво?

— Да те превърна в Страж. Пазителите непрекъснато лъжат. Може да са излъгали и за това.

Видях как мускулите на гърлото му се напрегнаха, когато преглътна мъчително.

— Наистина ли мислиш така?

И сама не знаех какво мисля, но с цялото си същество се надявах да са излъгали.

— Те непрекъснато лъжат — повторих шепнешком.

Ансел обърна глава към мен. Цялото му тяло трепереше.

— Добре.

Когато приех вълчия си образ, той се сви. Колко ли му бе трудно да наблюдава моето преобразяване, така естествено и леко, когато неговото умение да стори същото му бе отнето!

Ансел се надигна и седна на леглото, без да откъсва очи от мен. С потрепващи уши, аз приближих муцуна до мишницата му. Погледнах го и когато го видях да кимва, забих зъби, дълбоко и здраво. Той си пое рязко дъх и острият мирис на страха му изпълни ноздрите ми.

Възвърнах си човешката форма и повдигнах брадичката му, така че очите ни се срещнаха, а после протегнах ръка.

— *Bellator silvae servi*. Воин на гората, аз, алфата, те призовавам, за да ми помогнеш в моя час на нужда.

Докато чаках, чувах единствено дишането ни, плитко и уплашено. Затворих очи с надеждата да усетя как силата прелива от мен в Ансел и ни свързва. Стискайки клепачи, аз отново проговорих, ала този път гласът заплашваше да ми изневери.

— *Bellator silvae servi*. Воин на гората, аз, алфата, те призовавам, за да ми помогнеш в моя час на нужда.

Нищо. Никаква магия не изпълни въздуха между нас.

Отворих очи и видях, че Ансел клати глава, здраво стиснал клепачи. По бузата му се стичаше една сълза.

— *Bellator silv...*

— Спри — дрезгаво се обади той и зачервените му очи срещнаха моите. — Недей.

Не знаех какво да кажа. Наистина го бяха направили. Вълкът у него си бе отишъл и аз не бях в състояние да го върна. Никога не бях изпитвала по-силна ненавист към Пазителите, отколкото в този момент.

— Нека ти дам да пиеш от кръвта ми — думите ме задавиха и чак тогава си дадох сметка, че и аз плача. — Все още кървиш.

— Не — Ансел свали ризата си и я уви около раната на ръката си. — Не я искам.

— Ан... — посегнах към него, но яростта в погледа му ме накара да се вцепеня.

— Не я искам!

И той отново се отпусна върху леглото. По лицето му вече не се четеше абсолютно нищо, но това безучастно изражение бе по-страшно от гнева му.

— Върви си — каза той, взирайки се в тавана. — Трябва да поспиш преди мисията.

— Няма да те оставя сам.

Той бръкна в джоба си и извади смачкания лист.

— Ансел, какво е това? — попитах, опитвайки се да го видя по-добре.

— Остави ме на мира.

Очите му се спряха за миг върху зацапаното листче, преди той да го притисне до гърдите си.

— От Брин е, ясно? Успях да го задържа, докато бяхме разделени.

— О!

Сигурно му беше написала стихотворение. Сърцето ми се сви, очите ми запариха. Дали и тя имаше у себе си нещо негово? Брат ми и най-добрата ми приятелка, чиято любов бях искала да скрия от Пазителите. Може би за тях щеше да е по-добре, ако бяха избягали заедно. Дори това надали би довело до нещо по-ужасно от случващото се в момента.

Ансел се обърна на една страна, с гръб към мен.

— Просто си върви.

Продължих да седя на ръба на леглото, подпряла брадичка на коленете си. Когато по дълбокото му, равномерно дишане разбрах, че е

заспал, легнах до него, като много внимавах да не го докосна. Положих глава на една възглавница и се загледах в спящия си брат.

След известно време той започна да хленчи тихичко, като животинче, раздирано от болка. Много скоро конвулсии започнаха да разтърсват тялото му, ала макар да трепереше неудържимо, не се събуди. Най-сетне и аз се унесох в сън, заслушана в хлиповете, които кошмарът изтръгваше от гърдите на брат ми.

— Кала — прошепна Шей и нежно ме побутна по рамото.

Звукът ме изтръгна от сънища, населени с викове на болка и пъплещи сенки, които заплашваха да ме погълнат.

За миг не можах да си спомня къде съм. Чувах единствено топлия глас на Шей и долавях изкусителния повей на уханието му. Привдигнах се, жадувайки за близостта му. Учудване се изписа по лицето му, когато проследих с пръст линията на челюстта му.

— Помолиха ме да те събудя. Време е.

Сладостта на момента се изпари, сякаш ми бяха ударили шамар. Начаса си припомних къде се намирам и какво ми предстои. Примигах няколко пъти, за да прогоня съня, и рязко седнах в леглото, но веднага съжалих за това, тъй като Ансел се размърда. Той обаче не се събуди и продължи да стене в неспокойния си сън, който не го бе оставил на мира през цялата нощ. Почувствах се дори по-ужасно, когато си припомних безуспешния си опит да му помогна.

— Хайде — каза Шей. — Другите ни чакат долу.

И ние безшумно излязохме от стаята.

— Как е той? — попита Шей, когато заслизахме по стълбите.

— Опитах се да го превърна във вълк — при тези думи ме връхлетя такава болка, че трябваше да се подпра на перилата, за да не падна.

— Наистина ли? По лицето ти се досещам, че не се е получило.

Кимнах и той ме прегърна през раменете, а устните му докоснаха слепоочието ми.

— Хубаво е, че си опитала, Кал. Съжалявам, че не е станало.

— Аз също.

— Той ще се оправи ли?

— Не знам — отвърнах, хвърляйки поглед към тъмния коридор зад нас. — Изглежда... прекършен.

— Така е — Шей потрепери. — Мога да се преобразявам от съвсем скоро и въпреки това то е такава важна част от мен. Не мога да си представя какво би било да го изгубя.

Кимнах и го погледнах. Вярно ли бе това? Наистина ли връзката между Шей и вътрешния му вълк бе толкова силна? Или просто съчувстваше на Ансел?

— И аз би трябвало да дойда с вас — каза той.

— Не. Търсачите са прави. Ти си твърде важен, за да се изложиш на такъв риск.

Той свали ръка от раменете ми и бръкна в джобовете си.

— Все още смяташ, че не ме бива в сраженията.

— Знам, че не е така — възразих. — Неведнъж съм те виждала да се биеш. Ти си роден воин. Не там е проблемът.

— Мога да помогна — заяви той и ми хвърли кос поглед. — Убеден съм, че мога.

— Този път няма значение колко добре се биеш — поклатих глава. — Насреща си ще имаме призраци. Докато Кръстът не е у теб, не можеш да ги победиш.

— Нито пък вие — изръмжа той и изострените му кучешки зъби уловиха светлината.

— Знам.

Смазваща тежест легна върху гърдите ми като скала.

Самоубийствена мисия.

Рискувахме твърде много, а дори не бях сигурна, че останалите от глутницата са живи. Че Рен е жив. Ами ако вече ги бяхме загубили?

До ушите ми достигна шумът, който Търсачите вдигаха в празното преддверие. Когато стигнахме до последното стъпало, Шей ме улови за раменете и ме обърна към себе си. Преди да разбере какво става, устните му намериха моите. Притиснах се в него и отворих уста, приветствайки целувката му. Дланите му се плъзнаха по ръцете ми, пръстите му потънаха в кожата ми. Усещах страха му и се поколебах дали не трябва да се отдръпна — с всяка милувка той попиваше мъничко от моята тревога. Тялото ми затрепери, както от огъня, който лумна във вените ми, когато целувката на Шей стана по-настойчива, така и от внезапното осъзнаване, че ако нещо във Вейл се обърка, може би никога вече няма да усетя устните му върху своите.

Той пръв се откъсна от целувката и долепи чело до моето.

— Може би е по-добре да не отиваш. Ансел има нужда от теб. Нека Монроу заведе Търсачите. Те могат да осъществят мисията и без теб.

— Трябва да го направя — отвърнах и лекичко го отблъснах от себе си. — Единствено аз съм в състояние да убедя глутницата, че на Търсачите може да се има доверие.

— Ако ти се случи нещо...

— Ето ги — Адна се появи на стълбите и изцъка с език. — Никакви дълги сбогувания. Не чухте ли? Романтиката умря. Губим време.

— Съжалявам — казах и се откъснах от прегръдката на Шей — боях се, че ако остана до него дори още само един миг, ще се предам на страха, изоставяйки всяка надежда, че бих могла да спася глутницата си.

„Все още си тяхната алфа, Кал. Глутницата се нуждае от теб. Знаеш коя си.“

Вкопчена в тази мисъл, прекосих преддверието и видях, че Итън и Конър ме чакат.

Конър ми кимна:

— Айзък ще наглежда брат ти, докато ни няма.

— Както и аз — Шей се приближи зад мен.

— Благодаря — отвърнах.

Не смеех да го погледна — страхувах се от нов пристъп на страх, породен от себичното ми желание да бъда с него.

В какво се бях превърнала? Нима това, че се бях отдала на любовта си към Шей, ме бе направило слаба? Имах чувството, че не ми е останала никаква сила, нищо от онази, която вярвах, че съм. Желязна решителност, независимост — всички качества, които толкова ценях, като че ли ме бяха напуснали през последната седмица. Отчаяно се нуждаех отново да открия себе си. Да докажа на Ансел и на глутницата си, че не съм ги изоставила. Не го ли сторех, не бих могла да живея със себе си.

В този миг Монроу се появи откъм кухнята.

— Какво е положението?

— Всички са налице — отвърна Конър, втъквайки една кама в ботуша си.

Монроу кимна.

— Адна ще отвори портал в една задънена уличка до клуба на Ефрон. Ще се промъкнем през страничния вход и ще проникнем в затвора.

— Какво ще прави Адна, докато вие сте вътре? — попита Шей.
— Сама ли ще я оставите при портала?

Монроу кимна.

— Ами ако я нападнат? — намръщи се Шей. — Нека ида с нея.
Ще стоя при портала, просто за да сме сигурни.

— Абсолютно не. Ти няма да участваш в битката при никакви обстоятелства — лицето на Монроу се обтегна, но той се усмихна решително на дъщеря си. — А дори да нападнат портала, тя знае как да се защити.

Адна се сепна, очите ѝ се разшириха.

— Благодаря ти.

— Май ще се разплача — каза Конър и зарови лице в рамото на Итън.

— Я се разкарай — изръмжа Итън и намести арбалета си. — Нищо чудно до час всички да сме мъртви. Може би дори по-скоро.

— Още една причина да се възползваме от всеки миг — Конър се престори, че бърше очите си.

— Адна, може ли да поговорим насаме за момент? — попита Монроу.

— Забрави — поклати глава тя. — Да не мислиш, че ще те оставя да ми държиш някоя съзливва бащинска реч, само защото можело да умрем. Просто ме остави да си върша работата.

— Нямах това... — започна Монроу, ала Адна вече му беше обърнала гръб.

Той я погледа как сваля камите от кръста си, а после повика Конър, като му даде знак с глава да се отдалечи от малката ни групичка:

— Конър, трябва да обсъдим нещо.

Конър смръщи чело, но го последва в един тъмен ъгъл на помещението.

— А, да — ухили се Итън. — Май ще има дърпане на уши.

Адна хвърли поглед към Шей.

— Нали няма да скочиш през портала в мига, в който го отворя?
Обмислям дали да не те накарам да се закълнеш.

— Не си го и помисляй — обади се и Итън. — Вече го обсъждахме. Няма да рискувам живота си, ако не съм сигурен, че ти си в безопасност тук. Всъщност, защо не вземеш да си легнеш?

— След като тръгнете, ще се кача при Ансел — увери го Шей, но в гласа му се долавяше далечно ръмжене. — Нямам намерение да се преструвам, че нищо не се случва.

— Както решиш — сви рамене Итън. — Ако бях на твоето място, аз бих си отспал.

— Очевидно Шей е истински джентълмен, за разлика от теб — каза Адна и като обви ръце около врата му, го целуна по бузата. — Благодаря ти за загрижеността, Шей, но всичко ще бъде наред.

Внезапно аз бях тази, на която ѝ идеше да заръмжи.

— Дяволски си права, че не съм никакъв джентълмен — подхвърли Итън. — Ако беше прегърнала мен по този начин, определено нямаше да те оставя да се измъкнеш само с една целувка.

Шей се изчерви и намръщено разтърка врата си, а Адна се изкиска на реакцията му.

Погледът ми се спря върху Монроу и Конър. Не можех да чуя за какво говорят, но и двамата бяха твърде оживени. Устните на Монроу се движеха бързо, а ръцете му стискаха нещо. Пликове? Конър крачеше напред-назад, като клатеше глава и час по час прокарваше пръсти през косата си. Какво ли се случваше между тях?

Най-сетне Монроу сграбчи Конър за раменете и тикна листовите хартия в гърдите му. Видях как раменете на по-младия мъж се отпуснаха, сякаш се предаваше с въздишка. Той взе пликовете от Монроу и ги пхна в джоба на якето си. Монроу го стисна благодарно за рамото, преди да се насочи към нас, а аз побързах да извърна очи, объркана от онова, което бях видяла.

— Почти е готова — каза Итън, когато Монроу се приближи.

Обърнах се и открих, че Адна бе потънала в екстаза на тъкането. Въпреки че и преди я бях виждала да отваря портали, и този път не можех да не се удивя на искрящите плетеници от светлина, които се вихреха пред нея.

Изведнъж се сепнах, усетила нечие присъствие. Конър бе застанал до мен и безмълвно наблюдаваше как Адна тъче. По лицето му нямаше и помен от веселие, то беше бледо и изопнато от напрежение. Хвърлих поглед към Монроу и отново се почудих какво ли се бе разиграло между двамата.

В този миг образите от другата страна на блещукащия портал се изясниха и кръвта забуча в ушите ми. Видях тъмна уличка със снежни

преспи от двете страни, а в далечината една улична лампа хвърляше мътна светлина върху затворените магазини на Вейл.

У дома.

От другата страна на портала беше студено. Свеж зимен въздух щипеше кожата ми и аз си поех дълбоко дъх, оставяйки ледения вятър да изпълни дробовете ми. Мощна тръпка ме разтърси до мозъка на костите и ме накара да се почувствам жива. До болка копнеех да тичам, да вия, да ловувам. Пред очите ми дъхът ми образуваше малки облачета.

Погледнах назад и като през мъгла видях силуета на Шей да крачи напред-назад от другата страна. Доця ми се да можех по някакъв начин да му вдъхна увереност. Когато Монроу даде заповедта за тръгване, скочих през портала, без да се обръщам, за да не изглежда дори за миг, че имам съмнения за мисията. Сега обаче съжалявах, че не му бях дала нещо — поне усмивка или пък още една целувка. Почувствах се още по-зле, когато осъзнах, че последната, която го бе целунала, е Адна. Тя стоеше до портала с извадени мечове и съвършено спокойно изражение, докато Итън и Конър разузнаваха наоколо.

— Не се ли безпокоиш, че някой може да забележи светлината?
— попитах и магнах към проблясващия портал.

— В тази част на улицата няма прозорци — отвърна Адна. — Точно затова избрахме това място.

Думите ѝ не ме успокоиха особено. Макар и не така ярка, както по време на тъкането, вратата все още се забелязваше, като блещукаща коледна украса. Бяхме достатъчно близо до Коледа, за да се надявам, че ако някой я зърне, щеше да я помисли именно за това.

— Чисто е — заяви Итън, изниквайки от тъмната уличка. — Между нас и страничния вход няма никакви препятствия, нито охрана.

Конър мълчаливо оглеждаше сенките наоколо.

— Добре — каза Монроу. — Да вървим.

Двамата с Итън застанаха начело, а аз приех вълчата си форма, стъпвайки безшумно по земята след тях. Последен беше Конър. Сърцето ми биеше бясно и всеки удар бе като думкане на барабан, който отекваше така силно в чувствителните ми вълчи уши, че

недоумявах как и Търсачите не го чуват. Никой от тях не говореше, нито поглеждаше към мен. С решителни лица, те мълчаливо крачеха напред.

Когато стигнахме до страничния вход, Монроу вдигна ръка.

— Алармена система?

— Не — отвърна Итън. — Само една ключалка.

— Заемам се — Конър извади метален предмет от джоба си и отиде до вратата, а Итън зае неговата позиция, за да пази гърба ни.

Много скоро се чу изщракване и вратата се отвори с тихо стенание. Монроу и Конър начаса прекрачиха прага и приклекнаха в очакване на атака.

Такава не последва.

Те се спогледаха, но все пак ни кимнаха да ги последваме.

Щом се озовахме вътре, Итън затвори вратата зад нас и ние тръгнахме по коридора. Стомахът ми се сви, когато си припомних как бях вървяла по същия този коридор на път към кабинета на Ефрон. Къде ли беше господарят на Бейн сега? Вдигнах муцуна и подуших въздуха. В клуба вонеше на спарена пот, примесена с натрапчивия, задушавашо сладък дъх на сукубите. Потърках носа си с лапа в безуспешен опит да се отърва от отвратителния мирис.

Доколкото можех да преценя, в клуба не се долавяха нови миризми, нито каквото и да било движение. Думкането на баса и водопадът от разноцветни светлини бяха отстъпили място на тишина и мрак. Нямаше нито танцуващи хора, нито предизвикателно облечени сукуби, нито Стражи. Единственото, което се чуваше, бяха приглушените стъпки на Търсачите, докато се прокрадвахме предпазливо през сенките. Като че ли бяхме съвсем сами, но това изобщо не ме успокои. Подобно мъртвило никак не подхождаше на място като „Едем“, което живееше от пулса на кръв и похот.

— Ето ги стълбите — прошепна Конър и спря пред вито стълбище от ковано желязо.

Надникнах над перилата и проследих с поглед как тясната метална спирала се губи в бездна от непрогледен мрак.

— Светлина? — попита Итън.

— Още не — отвърна Конър и заслиза по стъпалата.

Те се спускаха все по-надолу и по-надолу. Много скоро усетих, че започва да ми се вие свят от резките завои; от обгърналата ме

тъмнина изпитах чувството, че съм затворила очи и се въртя ли, въртя.

Дори с моята вълча способност да виждам на тъмно, спускането здравата обтегна нервите ми и флуоресцентната светлина, която най-сетне изникна пред нас, ме изпълни с благодарност. Тя постепенно ставаше все по-ярка, придавайки зеленикавосив оттенък на всичко наоколо. Спираловидното стълбище продължаваше да ни отвежда все по-навътре в недрата на клуба, докато не започна да ми се струва, че вървим от цяла вечност. Колко ли дълбоко под земята бяхме стигнали?

— Трябва да е тук — обади се Конър, когато най-сетне остави зад себе си и последното стъпало.

Беше се озовал в квадратно помещение, което някога трябва да е било боядисано в бяло, ала с течение на времето бе затънало в паяжини. Конър тъкмо бе направил още една крачка навътре, когато от сенките под стълбището изскочи тъмен силует и го събори на земята, избивайки меча от ръката му.

Чух как зад мен Итън изруга и като се преметна през перилата, скочи в стаята, а аз се втурнах покрай Монроу, за да се нахвърля върху вълка. Докато Итън изпращаше дъжд от стрели срещу Стража, който бе приковал Конър към циментовия под, зъбите ми се впиха в незащитения му хълбок. Вълкът изръмжа и яростно тръсна глава, когато стрелите потънаха дълбоко между плешките му. Оголил зъби, той щракна с челюсти към мен, ала аз ги избегнах с лекота и като приклегнах, се приготвих за втори скок.

Възползвайки се от отклоненото внимание на Стража, Конър извади един от катарите, заби го в корема му и го завъртя. От гърдите на вълка се откъсна скимтене, което бързо се превърна в задавено клокочене. Миг по-късно той рухна безжизнено върху Конър, който побърза да го махне от себе си. С вдигнат арбалет, Итън се огледа наоколо.

— Само един? — попита Монроу и се приближи с мечове в ръце.

— Засега — отвърна Итън и свали оръжието си.

— Имаме късмет — Конър избърса кръвта от ръцете си, а аз отидох до него и се надвесих над мъртвия вълк в краката му. Беше един от възрастните Бейн, ала не го виждах за първи път. Беше някой, когото познавах — бащата на Сабин. Току-що бяха убили бащата на Сабин.

Възвърнах си човешката форма и поклатих глава.

— Добре ли си? — попита Конър.

— Нещо не е наред — отвърнах, обхождайки с поглед малката стая; чувствах се неспокойна в човешкия си облик, когато опасността бе толкова близо. — Този вълк не би трябвало да е тук.

— Какво искаш да кажеш? — попита Монроу. — Бих се изненадал, ако наоколо нямаше Стражи. Всъщност, учуден съм, че заварихме само един.

— Не — поясних, мъчейки се да потисна неприятното усещане в стомаха си. — Става въпрос точно за този вълк. Познавам го... тоест, познавах го. Той не е от охраната на Ефрон. Това е един от Стражите, които патрулират в планината. Като вълците от моята глутница.

— Не е ли възможно да са променили задълженията? — предположи Итън.

— Това никога не се случва. Не и с планинските глутници.

— Обзалагам се, че доста неща не са същите след твоето офейкване — промърмори Конър.

— Може би — отвърнах; чувствах се ужасно несигурна, докато се вирах в мъртвия вълк.

„Не би трябвало да е тук. Знам, че не би трябвало да е тук.“

— Ще бъдем нащрек, Кала — увери ме Монроу, отвеждайки ме по-далеч от тялото. — Но трябва да продължим — отне ни повече време да стигнем тук, отколкото очаквах. Не бива да губим нито минута. Съжалявам, че се оказа някой, когото познаваш.

Зад спираловидното стълбище имаше врата. След като опита бравата, Конър извади шперц и предпазливо отвори. От другата страна започваше тесен коридор със същото жужащо флуоресцентно осветление. Имаше шест врати — по една в двата края и по две отляво и отдясно. Страничните врати бяха плашещи на вид метални правоъгълници, в които на нивото на очите зееше неголям отвор.

— Какво сега? — попита Итън.

— Сега започваме да ги отваряме една по една — отвърна Монроу. — Всички знаем как се отключват врати — избирайте си по една и започвайте...

— Почакайте — улових го за ръката аз. — Просто ме последвайте.

Отново се преобразих и започнах да душа, долепила муцуна до пода. Когато стигнах до последната врата вдясно, изскимтях и

задрасках с нокти по здравия метал.

— Тази? — попита Монроу.

Отново изскимтях, нетърпелива да проникна от другата страна. Сърцето ми се блъскаше като чук в гърдите, докато Монроу отключваше вратата, а когато я отвори, дъхът ми почти спря.

Вътре, облеgnати на две срещуположни стени, имаше двама млади мъже. Тежки окови не им позволяваха да стигнат един до друг и ограничаваха движенията им. Затворили очи, те седяха неподвижни. По телата им висяха останки от дрехи — разкъсани панталони, съдрани ризи. Лицата и на двамата бяха изранени и подпухнали, покрити със синини в най-различни цветове — зелени, лилави, червени, сякаш някой бе изрисувал върху кожата им дъга, от която ми прилоша.

Светлината над главите им непрестанно примигваше и караше килята да трепти пред очите ми.

Втурнах се вътре.

При влизането ми Мейсън повдигна клепачи и бавно завъртя глава, примижал насреща ми.

— Не може да бъде!

Нев простена, ала не отвори очи.

— Просто ми кажи, когато свърши.

— Кала? — Мейсън се приведе напред, потръпвайки от болка.

Близнах го по лицето и побързах да си възвърна човешката форма, за да мога да говоря.

— Мейсън, аз съм. Тук съм, за да ви спася.

— Сериозно? — Мейсън ме гледаше така, сякаш бях плод на въображението му.

— Кала? — Нев най-сетне бе отворил очи.

— Искаш да кажеш, че не ми се привижда? — Мейсън се протегна, при което оковите му издрънчаха върху циментовия под, и докосна лицето ми. — Мили Боже!

— Можеш ли да вървиш? — Монроу се приближи до нас и приклепна пред Мейсън.

— Кой си ти? — смръщи вежди Мейсън. — Хей! Ти си Търсач! Какво, по дяволите...

— Всичко е наред, Мейсън — казах и взех ръката му в своята. — Те са на наша страна.

— Търсачи? На наша страна? — разсмя се Нев. — Може би все пак ни се привиждаш.

— Не ви се привиждам — побързах да кажа, тъй като не биваше да губим нито миг. — Моля те, отговори ми. Можеш ли да вървиш?

— Така мисля — отвърна Мейсън и изпъна крака. — Отдавна не съм опитвал. Е, ще ни кажеш ли как се озова тук? И защо Търсачите ти помагат?

— Не и преди да сме се махнали от Вейл — намеси се Конър. — Разказите могат да почакаат.

— Той е прав. Обещавам, че всичко ще ви се изясни по-късно.

— Честно казано, не държа всичко да ми се изясни, стига само да се махнем от това проклето място — каза Нев и закри очи.

— Не знам дали ще имате някаква полза от нас — каза Мейсън. — Откакто ни хвърлиха тук, не мога да се преобразявам.

— Заради оковите е — отвърнах, докосвайки желязото около китката ми. — Щом ги махнем, ще можете да се преобразите.

— Конър, освободи го от веригите — нареди Монроу и посочи Нев, докато самият той се зае с Майсън.

— Не знам дали идеята е добра — обади се Итън, хвърляйки неспокоен поглед към двамата оковани Стражи.

— А ти какво предлагаш да направим? Да ги застреляме? — сопнах се аз. — Забрави ли защо сме тук?

— Спасителите ни искат да ни убият, а? — подметна Мейсън, забелязал, че Итън се е прицелил в гърдите му.

— Е, това се връзва чудесно с всичко, което се случва напоследък — рече Нев. — Ще излъжа, ако кажа, че съм изненадан.

— Няма да ви убият — уверих ги и изгледах сърдито Итън, който бавно свали оръжието си.

— Ами ако... — започна той.

— Ами ако е номер? — довърших вместо него. — Погледни ги само. Как мислиш, че ще се бият в това състояние? Повече се боя, че няма да успеем да ги изведем оттук невредими.

— Не си само ти — обади се Конър. — Пък аз се надявах, че ще се сдобием с вълчи подкрепления.

— Ако се наложи да се сражаваме, ще го сторим — изръмжа Нев.

Веригите му издрънчаха на пода и само след миг на негово място се появи ръмжащ вълк, който се отправи с куцукане към Монроу.

Итън изруга и като отстъпи назад, отново вдигна арбалета.

— Престани! — сопнах се аз. — Те не са ти врагове.

В мига, в който го освободиха, Мейсън също се преобрази. Двата вълци започнаха да обикалят в кръг, като се душеха, ближеха и побутваха с муцуни, черпейки сила от присъствието на другия. Копнеех да се присъединя към тях, но не го сторих, тъй като не исках да се намесвам в първите им мигове заедно.

— Леле! — тихичко възкликна Итън, когато Мейсън впи зъби в рамото на Нев и започна да пие рукналата кръв.

— Всичко е наред — прошепнах. — По този начин ще се излекуват още сега и после ще могат да се бият заедно с нас.

Нев взе кръв от гърдите на Мейсън; дори от другия край на стаята усещах мощта на връзката им, вливаща нови сили в телата им.

— Радвам се, че успяхме — също като мен, Конър явно бе усетил как напрежението в килията се разсея, — но трябва да се махаме.

— Я чакай — намръщи се Итън.

— Какво? — попита Конър.

— Това с кръвта може да е проблем — при тези думи той се обърна към мен. — Как, по дяволите, ще убиете другите?

— За какво говориш? — сбърчих чело аз.

— Ако се сбиеш с някой вълк и започнете да се хапете, няма ли само да изцерите раните си, когато преглътнете кръвта?

— Не действа така — каза Монроу.

Погледнах го слисано, макар че като се имаше предвид ролята му в планираното въстание на Стражите, май не би трябвало да се учудвам, че бе открил как се лекуваме.

— Сама по себе си кръвта ни не е достатъчна, за да лекува рани — обясних и измерих Итън със сърдит поглед, сложила ръце на хълбоците си. — Тя трябва да бъде дарена. Иначе си е най-обикновена кръв.

— Дарена? — Итън се взря в мен.

— Кала е права — намеси се Мейсън, който междуременно бе приел човешкия си образ. — Кръвта не може да бъде взета насила. Трябва да бъде дадена доброволно, за да се задействат лечебните ѝ свойства.

Синините по лицето му не бяха изчезнали напълно, но бяха избледнели значително.

— Така е много, много по-добре — той разпери усмихнато ръце и аз се хвърлих в прегръдката му. — Радвам се, че си невредима. Бях почти сигурен, че си мъртва.

— Дарена — повтори Итън тихичко; по лицето му се четеше смесица от объркване и удивление.

Все така във вълчия си образ, Нев не се отделяше от Мейсън, сякаш за да го пази, но размаха опашка, когато му се усмигнах.

— Конър и Итън, запознайте се с Мейсън и Нев. Онзи, който командва, пък е Монроу. Той и преди е помагал на Стражите.

Мейсън повдигна вежди, но аз поклатих глава.

— Както казах, ще ви обясня по-късно. Къде са останалите?

— Не знам — отвърна той. — Доста ни местиха насам-натам. Непрекъснато ни разделяха и пренареждаха. Но винаги бяхме по двойки.

Той замълча и преглътна мъчително, преди да продължи:

— Сигурно са си мислели, че ще се прекършим по-лесно, ако гледаме как хвърлят някой от глутницата на призраците.

Двамата с Нев сме в една и съща килия от известно време, но не съм сигурен точно колко. Не знам и кога за последно съм видял някой от другите.

— Смяташ ли, че все още са живи? — попита Монроу.

— Да — въздъхна Мейсън. — Пазителите не си падат по безшумните екзекуции. Ако бяха убили още някого заради случилото се, непременно щяха да ни извлекат навън, за да гледаме.

Тук той обърна тъжен поглед към мен.

— Майка ти, Кала... толкова съжалявам...

— Знам — прекъснах го едва чуто, тъй като в гърлото ми бе заседнала буца. — Ансел ми каза. Той ни намери.

— Добре ли е? — Мейсън изведнъж пребледня. — Онова, което му причиниха...

— Тежко го понася, но поне е в безопасност.

— Каза, че са ви местили — прекъсна ни Монроу. — Къде?

— Тук долу има четири затворнически крила — обясни Мейсън. — Всяко от тях е свързано със Залата.

— Каква е тази Зала? — попита Итън.

— Мястото, където насилието се превръща в зрелище — отвърна Мейсън с мрачна усмивка. — Опитвам се да напиша песен за нея. Наум, за да минава времето. Там убиха Наоми.

Думите му ме накараха да потрепера и той взе ръката ми в своята, преди да продължи:

— Там наказаха Ансел... и Рен.

При произнасянето на това име, очите му, пълни с въпроси, потърсиха моите. Кръвта ми закипя, а пулсът ми се ускори от желанието да го открия.

— Трябва да проверим и останалите крила — гласът на Монроу бе пропит със същото чувство за неотложност, което бушуваше и в мен. — Да вървим.

Конър надникна и в последната килия вляво и когато не откри нищо, се зае с вратата в дъното на коридора.

Вълкът до Мейсън, чиято козина бе смесица от цвят на мед и стоманеносиво, заръмжа.

— Какво му става на твоя пес пазач? — попита Итън.

Мейсън го изгледа сурово и той побърза да добави:

— Не исках да те обидя.

— Тази врата води към Залата — обясни Мейсън, чиито ръце бяха започнали да треперят.

— Има ли друг начин да стигнем до останалите крила? — попита Монроу.

Мейсън поклати глава.

— Отвори вратата, Конър — нареди Монроу.

В залата нямаше жужащи флуоресцентни панели.

Вместо това, тя бе опасана от обръч газени лампи, които примигваха и се поклащаха напред-назад като в някакво зловецко предупреждение. Окъпано в тази люлееща се, мътножълта светлина, помещението приличаше на хищна паст, зейнала насреща ни. Сърцето ми заблъска като пневматичен чук в гърдите.

— Да не минахме през някакъв портал на времето? — подхвърли Конър.

— Или е това, или тук се провежда най-потискащият ренесансов фестивал — каза Итън и предпазливо пристъпи напред, вдигнал арбалета си.

Огледах се наоколо и стомахът ми подскочи, сякаш се опитваше да излезе през гърлото ми. Прави бяха. За разлика от модерното, почти стерилно затворническо крило, това помещение бе построено от каменни плочи, подредени една върху друга, като купчини голи охлюви — слузести, тъмносиви, пропити с влага. Слабо осветеното пространство бе празно, с изключение на подиума, който стърчеше от едната стена, като някакво зловецко подобие на сцена. Върху камъните над него бяха вдълбани думи:

О вий, кои престъпните тоз праг, надежда всяка тука оставете.

Потреперих, припомнила си ужасяващите картини, които висяха в кабинета на Ефрон горе в клуба. Още по-зле ми стана, когато си помислих, че сцените, изобразени на тях, най-вероятно се разиграват на живо тук долу. В стаята миришеше на мухъл, паяжини, урина... и кръв. Толкова много кръв. Олюлях се. Миризмата беше убийствена. Дъх на смърт изпълни дробовете ми, стомахът ми се разбунтува. Мейсън ме улови за ръката и ме задържа.

— Разбирам те — бе единственото, което каза.

Очите ми непрекъснато се връщаха към подиума, колкото и да се мъчех да не гледам натам. Майка ми беше умряла върху него. Убита от Емил Ларош пред погледа на баща ми. Брат ми беше осакатен. И Рен. Какво ли бяха сторили с Рен? Парещи вадички се стичаха по бузите

ми, докато Монроу не протегна ръка и не изтри горещите ми сълзи с палец.

— Един ден това място ще бъде сринато камък по камък. Затова воюваме.

Кимнах, неспособна да кажа каквото и да било.

— Затворническите крила тръгват от четирите стени — обясни Мейсън и посочи най-близката врата, която бе огледално копие на онази, през която бяхме минали току-що.

— Това място винаги ли е празно? — гласът на Монроу отекна в просторната зала, подсилвайки въпроса му.

— Не и предишните пъти, когато бях тук — отвърна Мейсън. — Тогава беше претъпкано със Стражи, очакващи заповедите на Пазителите.

— Не ми харесва — подхвърли Итън.

— Нито пък на мен — каза Монроу и ме погледна. — Можеш ли да ни отведеш при останалите?

Поех си дъх и едва не повърнах. Следите от извършваните тук мъчения се бяха просмукали в пода и ми се струваше, че се опитвам да надуша нечия диря наред камара от разлагащи се трупове. Прилоша ми и отново се олюлях.

— Не и тук — отвърнах. — Може би в самите крила, като онова, от което излязохме.

— Трябва да го направим възможно най-бързо — каза Монроу. — Вие пазете, а аз ще се оправя с вратите.

Първо опитахме южната врата. Монроу се зае с ключалката, докато Конър и Итън се оглеждаха на всички посоки. Сега вече и Нев, и Мейсън бяха във вълчия си образ. Те обикаляха около малката ни групичка и душеха въздуха, оголили зъби и присвили уши назад заради адското зловоние, което тегнеше навсякъде.

Монроу отключи вратата и аз го последвах. Макар и тук да се носеха неприятни миризми, те не бяха така задушаваци, както в Залата. Не бях направила и няколко крачки по коридора, когато си възвърнах човешката форма.

— Това крило е празно — казах. — Да опитаме следващото.

— Нищо, а? — попита Конър, когато двамата с Монроу се върнахме в Залата.

Монроу поклати глава.

— Кое ще пробваме сега? — Конър изпъна рамене, без да престава да обхожда помещението с бдителен поглед.

— Западното крило — заяви Монроу и прекоси стаята.

Огледах се. Редът, по който Монроу бе решил да отваря вратите, означаваше, че ще претърсим северното крило чак накрая, само ако не намерехме нищо в останалите. То се намираще най-близо до олтара... а аз изобщо не исках да се приближавам до камъните, оплискани с кръвта на майка ми. Дали тя щеше да се откроява сред кръвта на другите? И дали щях да рухна, ако усетех мирисът ѝ да се излъчва от камъните?

Докато извързвах очи от жертвеника, ми се стори, че долавям някакво движение — сякаш през сенките, тегнещи под тавана, беше пробягала тръпка. Спрях и настойчиво се вгледах в мрака.

— Кала? — Итън се приближи до мен.

Почаках, вперила очи в мястото, където си мислех, че съм видяла движение, ала там имаше единствено сенки. Нервите ми бяха изопнати и ме караха да си въобразявам.

— Няма нищо — казах и побързах да настигна Монроу.

В този миг Нев прие човешката си форма.

— Надушвам Сабин зад тази врата. Има и други вълци.

Мейсън, който обикаляше около нас с ниско наведена муцуна, изскимтя.

— Колко са? — Конър още по-здраво стисна дръжките на мечовете си.

— Не съм сигурен — отвърна Нев. — Но Сабин не е сама.

— Ами останалите от глутницата ти? — попитах. — Рен вътре ли е?

— Ако е там, миризмата на другите вълци заглушава неговата. Изобщо не я усещам.

— Но усещаш Сабин? — сбърчи чело Итън.

— Тя има много характерно ухание — на жасмин. Лесно е да го уловиш дори сред много други.

— Ясно — рече Итън, а в очите му се промъкна любопитство. — Жасмин, значи?

— Може ли да си говорим за парфюми по-късно? — сопна се Конър. — При положение, че от другата страна най-вероятно ни очаква битка.

— Готови сме — каза Нев, след което отново се превърна във вълк, с наежена козина на врата и оголени зъби.

— Отварям — обади се Монроу. — Бъдете готови за всичко.

Ключалката изщрака и вратата се откряна. Аз също се преобразих и козината ми настръхна.

Коридорът, който по нищо не се различаваше от другите, беше празен.

— Коя врата? — прошепна Монроу, гледайки към Нев.

Долепил муцуна до земята и следван плътно от Мейсън, който бе присвил уши назад, Нев подмина първите две килии и като спря пред последната врата вдясно, се обърна към Монроу. Той кимна и натисна бравата, а Конър и Итън вдигнаха оръжия. Монроу обаче се поколеба.

— Отключено е — беззвучно оформиха устните му.

Търсачите се спогледаха мрачно и изпънаха рамене. Монроу бутна вратата.

Чух ръмженето миг преди два от възрастните вълци на Бейн да изскочат от килията. Първият се хвърли върху Конър, изскимтявайки, когато една кама потъна между ребрата му. Две от стрелите на Итън пък се забиха в гърдите на втория. Той също изскимтя и се приземи на пода, но се задържа на крака и се приготви за нова атака. Мейсън връхлетя отгоре му и двамата се запремятаха по земята — страховито кълбо от зъби и нокти, разкъсващи плътта на другия. Нев се хвърли да помогне на Мейсън, а Итън се втурна в стаята.

— Върви с него, Кала — каза Монроу. — Ако другите от глутницата са там, ще трябва да ги убедиш, че сме на тяхна страна.

Кимнах и прекрачих прага. Итън беше приковал поглед в трети от вълците на Бейн, приклепнал до безжизнената фигура, отпусната пред една от стените. Побиха ме тръпки при вида на разпиляната тъмна коса и стройните крака, едва покрити с останките от разпокъсана рокля. Сабин. Тя не помръдваше и кръвта ми се вледени. Дали беше мъртва?

— Кала?

Обърнах се и сърцето ми замалко да изскочи от гърдите. Брин се взираше в мен с разширени от изумление очи. Беше прикована за стената, също както Мейсън и Нев. Лицето ѝ бе изпито, бузите — хлътнали, а дрехите ѝ бяха почти толкова дрипави, колкото и тези на Сабин. Гърлото ми се сви, когато си дадох сметка, че двете все още

носят роклите, с които бяха облечени в нощта на съюза... или поне това, което бе останало от тях.

Изскимтях и тръгнах към нея, но гласът на Итън ме накара да спра.

— Дръпни се от момичето, ако ти е мил животът — каза той и се прицели във вълка на Бейн, който ръмжеше пред Сабин.

Стражът присви уши назад и без да откъсва поглед от Итън, се приведе над Сабин, зъбите му — на сантиметри от гърлото ѝ. В ниското му, равномерно ръмжене съвсем ясно се долавяше садистична наслада.

Сабин простена тихичко и повдигна клепачи. Облекчението от това, че е жива, бързо бе заменено от ужас, когато челюстите на вълка се ключиха около шията ѝ.

— Кала, направи нещо! — извика Брин, мъчейки се да се отскубне от оковите си. — Вълците на Бейн имат заповед от Ефрон да я убият, ако някой се опита да я спаси.

Обърнах се рязко и насочих вниманието си към другия Страж, ала Итън беше по-бърз. Със силен рев той запрати арбалета настрани и се нахвърли върху слисания вълк. Човек и Страж се сгромолясаха на пода. Итън изруга, когато челюстите на вълка се впиха в рамото му, и аз се втурнах към тях. Вълкът тъкмо се готвеше за нова атака, съсредоточил цялото си внимание върху Итън. Зъбите ми потънаха в рамото му и изхрущяха, когато стигнаха до костта. Шурна кръв, а Стражът изквича и се завъртя, за да ме нападне. Успях да избегна зейналата му паст, като се претърколих настрани. Това моментно разсейване бе всичко, от което Итън се нуждаеше — той извади камата си, хвърли се под вълка и я заби в гърлото му. Стражът потрепери конвулсивно, после замря. С един ритник Итън освободи камата си от безжизненото му тяло и то рухна на пода.

Закрила уста с длан, Сабин се взираше в Итън. Той се приближи до нея и предпазливо я докосна по рамото.

— Ранена ли си? — попита Търсачът и обходи тялото ѝ с поглед, но пламна и побърза да се извърне, когато си даде сметка, че съдраната ѝ рокля не скрива почти нищо.

— Не — прошепна тя, без да откъсва очи от него. — Кой си ти?

— Итън — отвърна той и се прокашля, опитвайки се да открие място, върху което беше безопасно да спре поглед. — Тук съм, за да ти

помогна.

Сабин рязко си пое дъх.

— Ти си Търсач.

Итън кимна и най-сетне срещна погледа ѝ.

— Но съм на ваша страна.

Едва не се задавих — не заради кръвта в устата си, а защото никога не си бях представяла, че мога да чуя подобни думи от него.

— Мислех, че ще умра — по бузите на Сабин се стичаха сълзи.

— Сигурна бях, че ще умра. Той каза, че по-скоро ще ме убие, отколкото да позволи да го напусна.

— Кой го каза? — Итън протегна ръка и я докосна по бузата с разтреперани пръсти.

Вместо Сабин, отговори Брин:

— Ефрон.

— Ефрон Бейн? — Итън рязко отдръпна ръката си, сякаш внезапно си бе спомнил къде е, и се обърна към Брин. — Пазителят?

Брин кимна.

— Той... обича да държи Сабин близо до себе си. Мисля, че прие избора ѝ като лично оскърбление.

— Какво имаш предвид с това „близо до себе си“? — смръщи се Итън; Сабин срещна погледа му и между тях сякаш се случи нещо.

Той стисна ръка в юмрук.

— Проклето да е това копеле!

Сабин извърна очи, а по бузата ѝ се търкулна една сълза.

Възвърнах си човешката форма и направих крачка към нея.

— Какъв избор?

— Каза, че бих могла да положа нова клетва за вярност — по лицето ѝ отново потекоха сълзи. — Да се отрека от теб и останалите от твоята глутница и да се върна в глутницата на Емил.

Избор. Пазителите или аз. Побиха ме тръпки.

— Но аз отказах — лицето на Сабин се разкриви за миг, преди тя да избърше мокрите си бузи. — Не знам защо си тръгна, Кала, ала онова, което причиниха на Ансел... знаех, че ще сторят същото и с Мейсън и Брин. Не можех да стана съучастница в подобно нещо.

— Ефрон бе особено суров с нея — обади се Брин. — Призраците бяха тук всеки ден. И винаги — за нея. Много по-рядко идваха за мен. Четири, може би пет пъти. Леко се отървах.

— Не бих казала — Сабин ѝ се усмихна немощно. — Дори един-единствен път е ужасно.

— Толкова съжалявам за всичко, което сте преживели — казах и коленичих до Брин, която ме прегърна така, че дъхът ми спря.

— Просто се радвам, че си жива.

— Толкова съжалявам — прошепнах отново.

По тялото ми се разля ужас. Може и да ме бяха държали в плен, но все пак с мен се бяха отнасяли добре, бях невредима и недокосната от агонията, на която останалите от глутницата ми бяха подлагани ден след ден, откакто избягах от Вейл.

— Недей — каза Брин. — Не ти го стори. Те бяха.

— Знам, но...

Тя ме прекъсна задавено:

— Кал... не знам какво направиха с Ансел, след като го осакатиха. Боя се, че може да е...

— Не — сграбчих я за раменете и я накарах да ме погледне. — Знам какво са му причинили, Брин. Ужасно е, но той не е мъртъв. Успя да открие мен и Шей и сега е в безопасност.

— Наистина ли? — гласът ѝ трепереше, в широко отворените ѝ очи видях отчаяно желание да ми повярва и едновременно с това — съмнение.

— Кълна ти се, ще го видиш веднага щом се върнем в Денвър.

В този миг Конър нахлу в килията, стиснал мечовете си, от които капеше кръв. Веднага след него се появи Мейсън и Нев, и двамата — с окървавени муцуни.

— Всичко под контрол ли е тук?

— Аха — отвърна Итън. — Ще се погрижиш ли? — той махна към веригите на Брин, докато сам насочи вниманието си към оковите на Сабин. — Аз ще се заема с тези.

Мейсън отиде до Брин и след като прие човешкия си образ, ухапа китката си и ѝ даде да пие, докато Конър я освобождаваше. Итън пък се дръпна лекичко настрана, за да направи място на Нев, който коленичи до Сабин.

— Държиш ли се? — прошепна той и ѝ протегна ръка.

— Едва-едва — отвърна тя и заби зъби в плътта му.

Итън се въртеше около тях, гледайки как по прежълтялото лице на Сабин постепенно плъзва руменина. Дълга въздишка се откъсна от

гърдите му, когато тя най-сетне вдигна глава и му се усмихна.

— Как се чувстваш сега? — промълви той.

— Ще се оправя — в гласа на Сабин имаше срамежливи нотки, каквито не бях чувала досега; тя вдигна очи към неговите. — Ти ми спаси живота.

Ред бе на Итън да извърне поглед.

— Аз... тъъ... — той се потърка по тила, мъчейки се да намери думи.

Освободена от оковите си, Сабин се приведе към него и обви ръце около врата му.

— Благодаря ти. Толкова ти благодаря.

Итън застина в прегръдката ѝ, ала когато тя не се отдръпна, той най-сетне се отпусна и за миг долепи буза до косата ѝ.

— Жасмин.

— Какво? — погледна го Сабин.

Итън се прокашля.

— Няма защо.

— Дори един Търсач — изкиска се Нев. — Кълна се, Сабин, само ти си способна на това.

— За какво говориш, Нев? — сбърчи вежди тя, но в отговор Нев просто ѝ се ухили.

— Няма значение — побърза да каже Итън и като се прокашля отново, хвърли хладен поглед на Нев.

След това се освободи от ръцете на Сабин и се изправи. Тя го дари с усмивка и лицето му придоби леко замаяно изражение.

Нев се засмя тихичко и поклати глава.

— Какво ти е толкова смешно? — попита Сабин, докато той ѝ помагаше да стане.

Преди Нев да успее да отговори, на прага се появи Монроу.

— Кого намерихме?

— Още двама — отвърнах и махнах с ръка към момичетата. — Брин и Сабин.

Лицето му като че ли посърна едва забележимо.

— Някаква следа от останалите?

Поклатих глава — знаех, че и той е в плен на същото отчаяние, което постепенно завладяваше и мен. Не бяхме открили Рен. Чудех се дали изобщо щяхме да го намерим.

— Ако вече сте се погрижили за тях, да се махаме оттук — каза той. — Трябва да потърсим останалите.

— Ще се справим ли с още една засада? — попита Конър. — Пазителите очевидно ни очакваха — тези тримата могат да се окажат само началото. Възможно е следващото сражение да е много по-тежко.

— Ще довършим онова, което започнахме — заяви Монроу. — А и вече сме двойно повече.

Конър понечи да възрази, но Монроу поклати глава.

— Да довършим започнатото.

И преди Конър да успее да отговори, той се обърна и пое по коридора с твърда стъпка.

Брин ме улови за ръка, облягайки се лекичко на мен, докато излизахме от килията.

— Толкова ми липсваше, Кал. Мислех, че никога вече няма да те видя.

— Ти също ми липсваше — отговорих, макар да смятах, че не съм достойна за обичта ѝ. Беше преживяла толкова много в очакване да се върна. Те всички бяха преживели много.

— Ще се чувствам по-добре на четири крака — каза тя и ми се усмихна, преди да се превърне във вълчица с бронзова козина и да се присъедини към останалите вълци, които подтичваха плътно един до друг, побутвайки се с муцуни и махайки с опашки.

Итън и Конър гледаха как младите Стражи възстановяват връзките в глутницата, а по лицата им се четеше объркване. Навярно се мъчеха да проумеят как е възможно заклетите им врагове да са способни на такава привързаност, лоялност и дори игривост — все качества, които те свързваха със себе си, не с нас. Единствено Монроу не изглеждаше изненадан от държанието на вълците. Тласкан от еднаедничка цел, той крачеше напред.

Прекосихме Залата и се насочихме към северното крило. Олтарът се изправи пред нас и миризмата на проливана с години кръв се усили. Острият дъх на агония, който тегнеше навсякъде, връхлетя сетивата ми като приливна вълна. Олюлях се, а в гърлото ми се надигна жлъчка, докато се приближавахме до издигнатите камъни. Насилието, на което това място бе ставало свидетел, сякаш се бе просмукало в стените и пода. Наведох глава и ми се прииска да запуша уши. Стори ми се чувам писъците на майка си и Конър трябваше да ме улови за лакътя, за да не падна.

— Дръж се — прошепна той.

Кимнах, мъчейки се да не поглеждам към кървавите петна върху ужасяващия подиум.

Монроу отключи вратата към северното крило. Още не я бе отворил докрай, когато нещо потрепна в периферното ми зрение. Беше

точно като преди — мимолетно неопределено движение в сенките.

— Почакай! — възпрых го аз и сграбчих ръката му.

— Какво има, Кала?

Вдигнах очи към мястото, където ми се бе сторило, че долавям движение. И тогава го видях.

Гаргойл.

Сега не помръдваше и изглеждаше досуц като статуя, издялана върху каменния фриз на тавана, ала всеки нерв в тялото ми крещеше, че не е така.

— Итън — прошепнах и му посочих създанието. — Застреляй го. Веднага.

— Но това е само една статуя — намръщи се той. — Страшничка е, но не мога да си хабя стрелите.

— Просто го застреляй!

Той ме изгледа в продължение на един миг и се прицели. Изстрелът му бе точен и Итън не можа да сдържи ругатнята си, когато, вместо да рикошира от издяланото чудовище, стрелата потъна дълбоко в месото му. Каменният гаргойл оживя с писък.

— Какво, по дяволите...! — Конър отскочи назад, когато чудовището се отдели от издатината и литна към нас с пронизителен крясък, от който тъпанчетата ми едва не се пукнаха.

Брин изръмжа и се метна високо, за да го посрещне във въздуха. Изненадан от нейното безстрашие, гаргойлът изпищя сърдито и опита да спре, ала зъбите на Брин откъснаха едно от крилата му. Гнусното създание падна на земята, обляно в гъста, сивкава кръв. Сабин се нахвърли отгоре му и го прикова към олтара. Брин го захапа за гърлото и яростно разтърси глава. Силен пукот огласи стаята, когато вратът на гаргойла се прекърши.

— Наблюдавал ни е през цялото време — прошепнах.

— Има ли още? — попита Конър и рязко се завъртя в кръг, оглеждайки тавана.

— Не, но Кала е права. Несъмнено е следил движенията ни, откакто се появихме. Боя се, че току-що задействахме алармата.

Думите на Монроу ни накараха да замръзнем по местата си. В отговор на нашето мълчание някъде в далечината отекна нисък, настойчив звук, наподобяващ едва доловимо думкане на барабани, последван от дращене на нокти върху ковано желязо и бързи стъпки,

слизаци по стълбите. Много скоро думкането на барабаните стана оглушително, докато враговете ни все повече се приближаваха.

— Идват за нас — каза Монроу и хвърли поглед към вратата, която щеше да ни изведе от затвора и обратно при стълбите.

— Знаете ли друг начин да се махнем оттук? — обърна се Конър към вълците.

Те се спогледаха и Сабин изскимтя, преди да приеме човешката си форма.

— Никой от нас не знае друг изход. Именно през тази врата ни доведоха. Съжалявам.

Докато се извиняваше, очите ѝ потърсиха Итън.

— Значи сме хванати в капан — каза той, без да откъсва поглед от нея, сякаш претегляше в ума си как би искал да прекара последните мигове от живота си.

— Останалите от глутницата трябва да са в това крило — рече Монроу. — Ако успеем да ги освободим, току-виж се оказало, че сме достатъчно силни, за да им дадем отпор. Може дори да се измъкнем.

— Надали всички ще се спасят — каза Конър.

— Нямаме друг избор — възрази Монроу.

— Той е прав — Итън зареди арбалета си. — Удари часът на последната съпротива. Знаех си, че рано или късно ще дойде и този миг.

— Не — заяви Сабин. — Няма да умра тук. Няма да доставя това удоволствие на Ефрон.

Тя отново се преобрази и нададе силен вой. Останалите от глутницата вирнаха муцуни и се присъединиха към бойния ѝ вик. В отговор някъде над нас се разнесе воят на приближаващите Стражи, които отвърщаха на предизвикателството ни.

Воят на вълците сякаш вдъхна нов живот на отчаяните се Търсачи.

— Мога да запуша ключалката — Конър се хвърли към вратата. — Ако това наистина е единственият вход, ще спечелим малко време.

— Добра идея — каза Монроу. — Итън, вие с Конър и вълците останете тук. Кала, ти ела с мен.

С един последен поглед към останалите от глутницата ми, наобиколили Конър и Итън, които се занимаваха с ключалката на източната врата, аз последвах Монроу в северното крило. Поех си

дълбоко дъх и потреперих, доловила под острия металически мирис сладкото ухание на горящи дърва.

— Какво има? — попита Монроу.

— Той е тук.

Силен вой проехтя зад нас и отекна в коридора. Косъмчетата по тила ми настръхнаха — разпознала бях зова за помощ на Мейсън. Миг по-късно чух и воя на Нев. Монроу ме погледна. Разнесе се драцене на нокти върху камъни, последвано от лай и ръмжене.

— Стражите. Успели са да проникнат в Залата.

— Намери го. Нека знае, че идваме. Аз ще кажа на другите да държат битката по-надалеч оттук, а после ще се върна за теб и останалите от глутницата. Кълна ти се.

Кимнах, преглъщайки страха си, и Монроу се втурна обратно в Залата с мечове в ръце.

Миризмата ме отведе до последната врата вляво.

„Моля те, бъди отключена. Моля те!“

Натиснах бравата и вратата се отвори. Тази килия беше по-голяма от останалите. Бръмчащи флуоресцентни лампи по тавана осветяваха яркия метал, който проблясваше тук-таме из нея. Топлият аромат на сандалово дърво, примесен с дъх на кожени дрехи, накара сърцето ми да се свие. Без дори да се замисля, се втурнах към фигурата, приклекнала в далечния ъгъл.

— Рен!

Обвих ръце около раменете му и го привлякох към себе си.

— Кала — промълви той; челото му почиваше върху шията ми, ръцете му ме прегръщаха през кръста.

— Ранен ли си? — прошепнах, без да го пускам, преливаща от облекчение, че е жив.

— Не.

— Слава Богу! — при тези думи се отдръпнах лекичко и опитах да овладее дишането си; сърцето ми биеше толкова силно, че едва чувах собствения си глас. — Не разполагаме с много време. Сега не мога да ти обясня, но трябва да се махаме оттук.

Рен ме погледна и изведнъж усетих, че ме придърпва към себе си. Трескавите му устни откриха моите и опариха кожата ми. Заля ме дъжд от спомени, които заплашваха да ме удавят в порой от чувства.

Рен.

Това бе онзи Рен, когото познавах от толкова отдавна. Мъжът, за когото трябваше да се омъжа. Младият алфа на Бейн. Моят съперник и приятел. Онзи, с когото заедно щяхме да поведем новата глутница. Воин като мен. Вълк като мен.

Отвърнах на целувката му, а очите ми се наляха със сълзи. Приливната вълна на миналото ме повлече и аз се притиснах до него. Не знаех какво би трябвало да мисля или да изпитвам. Знаех единствено колко прекрасно бе отново да бъда до него. Докато бях в прегръдките му, мисълта ми се върна към онова, което ми бе предназначено, но не се бе сбъднало. Към едно време, когато не подозирах, че лъжите са лъжи. Когато вярвах, че знам къде е мястото ми в света. Частица от мен копнееше за тази увереност, за живота, който бих могла да имам, ако светът ми внезапно не бе потопен в хаос.

Рен се отдръпна и съзерцавайки ме, бавно проследи очертанията на лицето ми. Другата му ръка намери моята и пръстите му докоснаха халката от бяло злато, която ми бе подарил.

— С мен — прошепна той. — Мястото ти е с мен.

Буцата, заседнала в гърлото ми, бе прекалено болезнена, за да мога да кажа каквото и да било, даже и да бях в състояние да намеря подходящите думи. Колко обещания бях дала, само за да ги наруша след това? Колко много му бях отнела, като избягах?

Той отново ме целуна — много по-леко и нежно от първия път. Устните му се плъзнаха по линията на челюстта ми и се спуснаха по шията ми. Притегли ме към себе си и прошепна в ухото ми:

— Казаха, че ще се върнеш. Не им повярвах, ала ето че си тук.

Вихрушката от завладелите ме емоции утихна, думите му ме върнаха с трясък на земята.

Казаха, че ще се върнеш.

Вдигнах лице и се вгледах в него. Той беше в килията — жив и, за разлика от другите, изглеждаше невредим. По лицето му нямаше синини, то не бе изпито от мъчения и постоянен глад. Дрехите му не бяха разкъсани и изпоцапани. Мирисът му бе онзи, който познавах така добре, топъл и мъжествен, непримесен с дъх на повръщано, кръв и мръсотия. Сведох очи към ръцете му. Не беше окован. И беше сам.

Ледените пръсти на страха запълзяха по кожата ми.

— Рен?

Сърцето ми отказваше да приеме смразяващата истина, която умът ми бързо проумяваше.

Рен се приведе напред и ме целуна по ухото.

— Липсваше ми, Лили. Толкова ми липсваше — прошепна той и здраво стисна ръцете ми. — Съжалявам.

Внезапно политнах във въздуха и с всичка сила се блъснах в насрещната стена. Главата ми се удари в камъните и за миг не виждах нищо, докато бавно се свличах на пода. Нечии пръсти се впиха над лактите ми и ме повдигнаха. Почувствах горещия дъх на Рен върху кожата си. Устните му отново се впиха в моите, ала този път вкусих кръв. Отметнах глава настрани и рязко си поех дъх, мъчейки се да си възвърна равновесието и зрението.

— Рен, спри. Моля те! — Ръцете ми откриха раменете му и се опитаха да го отблъснат. — Какво правиш?

Рен се взираше в мен. Ясно видях колко здраво стиска челюсти. Напрежението в очите му. Гневът и тъгата, които изпълваха мрака на ирисите им.

— Не искам това. Никога не съм искал това — промълви той през стиснати зъби. — Ала нямам друг избор. Ти не ми остави друг избор.

Той отново ме блъсна в стената, изкарвайки въздуха от дробовете ми. Поколеба се за миг, взирайки се в мен с обтегнато от мъка лице, докато ръцете му ме стискаха все по-силно.

— Това е единственият начин — думите го задавиха, сякаш отчаяно искаше да повярва в онова, което изричаше. — Ти си моята партньорка. Мой дълг е да те върна обратно. Да те накарам да останеш. Казаха, че трябва да го направя.

Вперих поглед в него.

— Да направиш какво?

— Да те прекърша.

Рен ме прикова към студената стоманена стена и разтвори бедрата ми с крак.

Шокът изцеди и последната капчица сила от тялото ми. Не бях в състояние дори да се преобразя.

„Това не може да се случва.“

— Господи, Рен! Недей — прошепнах с усилие, неспособна да откъсна очи от него.

Вече не разпознавах момчето пред себе си, в чийто поглед бушуваха тъга и лудост и го караха да ме нарани. Врълетя ме ужас, какъвто не бях изпитвала дотогава. Не исках да повярвам, че е възможна подобна промяна, ала пръстите му се впираха в китките ми с такава сила, че едва не изкрещях. Усетих вкус на кръв в устата си — зъбите му бяха разранили устните ми.

„Нима Рен се е покорил на Пазителите?“

Цялата треперех, гадеше ми се до болка. Не се бях свлякла на земята само защото той все още ме притискаше към стената. Безумието в очите му ме ужасяваше и красноречиво говореше, че всеки негов избор бе мотивиран от болка и тъга.

— Не е нужно да правиш нищо, Рение — долетя друг глас откъм прага, тих, ала твърд. — Пусни я.

Рен вече бе оголил зъби, когато Монроу бавно пристъпи към нас, свел мечове към земята.

— Имаш избор — продължи той все така ниско. — Избягай от тук, махни се от всичко това. Можеш да дойдеш с нас.

— С вас? С Търсачите? — изплю се Рен.

— Не сме онова, за което ни мислиш. Дойдохме заради теб. Кала е тук, за да ти помогне. Също като мен.

Хвърлих умолителен поглед към Рен, докато се мъчех да се отскубна от болезнено здравата му хватка.

— Моля те, Рен. Това е самата истина. Ела с нас!

— Лъжите ви ми отнеха всичко — Рен бе приковал поглед в Монроу. — Ще те убия, преди да повярвам и дума от онова, което

казваш.

Очите му се спряха за миг върху мен и лицето му се разкриви от ярост и тъга така силни, че ме побиха тръпки.

— Надявам се да не се стигне дотам — отвърна Монроу. — Не съм ти враг, но не мога да те принудя да направиш правилния избор. Не е нужно това да е краят, но ако не искаш да дойдеш с нас, поне пусни момичето. Не прави положението още по-лошо.

— Какво би могло да бъде по-лошо от това да приеме протегнатата ръка на едно чудовище? — разнесе се глас и някой излезе от сенките на прага.

Сърцето ми едва не изскочи, когато разпознах Емил Ларош — за разлика от високия си, строен син, той бе широкоплещест и набит, с мускулесто, космато тяло. Алфата на Бейн прикова поглед в мен. Макар самият той да бе в човешка форма, до него имаше трима вълци — Дакс, Фей и Козет. Сърцето ми замалко да се пръсне, когато те заръмжаха, впили очи в мен. В пълните им с омраза погледи безпогрешно прочетох мисълта, която отекваше в съзнанието им.

Предателка.

Не исках да приема очевидната истина, която прозираше зад оголените им зъби, настръхналата козина и пълните с ненавист погледи, които те не сваляха от мен.

„Избор. Предложили са им избор. Също като на Сабин.“

Три от моята глутница се бяха обърнали срещу мен. Сега те бяха част от глутницата на Емил. Избрали бяха Пазителите пред своите приятели.

„Защо?“

Очите ми отново потърсиха Рен. Пръстите му продължаваха да ме стискат с всичка сила. На него също му бяха предложили избор. Стомахът ми се сви мъчително и за миг помислих, че ще повърна. Долавях болката, скрита зад гнева му и знаех, че всъщност не иска да ме нарани, че бе избрал Пазителите само защото го бях изоставила. Защото бях предала някой, който ме обичаше. Излъгал бе заради мен и те го бяха измъчвали. Бяха го прекършили и вината бе моя. Какъв друг избор би могъл да направи?

— Емил — дрезгавият глас на Монроу ме накара да отместя поглед от Рен.

Лицето на Търсача бе почти неузнаваемо, очите, които се взираха в Емил, бяха потъмнели от бездънна ярост.

Емил продължаваше да се усмихва.

— Нямах представа колко се надявах един ден отново да се видим, Монроу. Благодаря ти, че дойде.

Монроу не отговори, ала ръцете му затрепериха.

Емил се обърна към Рен и заговори със спокоен, кадифен глас.

— Рение, запознай се с мъжа, който уби майка ти.

Рен отпусна ръце, а кръвта се отцеди от лицето му.

Освободена от хватката му, аз побързах да се дръпна настрани и приклекнах до стената. Очите ми се стрелкаха между Рен, Монроу и вратата, препречена от Емил и тримата вълци. Пътят ни за бягство бе отрязан.

Монроу си пое дъх със съскане.

— Ти, лъжливо копеле!

В празнотата на очите му заблестяха сълзи.

Смехът на Емил отекна в килията като трошене на кости.

— Лъжи? Наистина ли вярваш, че Корин щеше да загине, ако не беше ти?

Монроу изкрещя и се нахвърли отгоре му, но Рен беше по-бърз. Преобразявайки се във въздуха, той се метна между баща си и Търсача. При вида на тъмносивия вълк, приклекнал с оголени зъби пред Емил, Монроу се поколеба и загуби устрема си. Вместо да продължи, той отскочи встрани, избягвайки челюстите на Рен.

— Надмощието май е на моя страна, стари приятелю — ухили се Емил, докато Рен бавно се приближаваше към Монроу, така че да го приклези до стената в дъното на килията.

— Ще видим — отвърна Търсачът, без да изпуска Рен от очи.

Мускулите на вълка бяха напрегнати, ръмженето — разлютено. Знаех, че всеки миг ще се нахвърли върху Монроу, жаден да пролее кръвта, която според него щеше да отмъсти за смъртта на майка му.

— Рен, недей! — изкрещях. — Монроу не е убил майка ти. Опитал се е да я спаси!

— Убий кучката, Дакс — изсъска Емил и ме посочи. — Веднага.

Дакс тръгна към мен, оголил остриите си като бръснач зъби в ръмжене. Досега никога не се бях замисляла за това колко едър бе той във вълчия си образ. Никога не си бях представяла, че ще ми се наложи

да се бия с него. Най-добрият воин от младите Бейн. Докато гледах как мускулите му играят под козината, си дадох сметка, че той е най-масивният вълк, който бях виждала някога. Преобразих се и стъпих здраво на пода, с настръхнала козина. Той ме превъзхождаше по размер и сила, но аз бях по-бърза.

Мозъкът ми започна да негодува още докато се мъчех да измисля как да се защита.

„Не искам да убивам Дакс. Как бих могла да убия Дакс?“

Той вече бе на няколко крачки от мен — разстояние, което можеше да преодолее с един-единствен скок. Изръмжах, но въпреки това се опитах да го разубедея телепатично:

— Не го прави.

— Сама си постла така, Кала.

Дакс приклепна. Мускулите му се напрегнаха, готови за скок, зъбите му се оголиха.

Дори те бяха огромни!

Остро ръмжене огласи килията и Дакс се поколеба. Обърна се, чул повика на Рен, и очите им се срещнаха. Той издаде кратък, объркан лай и премести поглед от Рен към Емил.

Рен не бе отворил ума си за мен — единствено Дакс можеше да го чуе, но аз жадувах да разбера какво се случва между двамата.

— Не се бъркай, момче! — сопна се Емил на сина си.

Дакс отстъпи. Направих крачка към вратата и се поколебах дали да не опитам да избягам. Ала това би означавало да изоставя Монроу, нещо, което отказвах да сторя.

— Аз съм твоят алфа — рече Емил, оголвайки зъби срещу Дакс. — Убий я. Убий я и заеми мястото си като втори в глутницата.

Дакс отново се обърна към мен. По жаждата за кръв, която гореше в очите му, разбрах, че този път няма да се поколебае. Дошъл бе моментът да захвърля всички съмнения, възпиращи ме от схватка с вълк, който доскоро бе част от глутницата ми. Трябваше да го направя още сега. В противен случай бях обречена.

— Назад, пухчо! — Конър нахлу през вратата и се хвърли между мен и Дакс, размахал мечовете си. — Неприятно ми е да развалям купона, но е време да си вървим. Не че не бяхте прекрасни домакини.

Дакс се втурна напред, ала с едно мълниеносно движение Конър го избегна и заби меча си в рамото му. Дакс направи втори опит, но

Конър бе също толкова бърз като него и успя да му нанесе още два удара. Масивният вълк изскърца със зъби и залая яростно, докато Конър го обикаляше, въртейки оръжията си със зашеметяваща скорост.

Ръмжейки, Фей и Козет тръгнаха към нас.

— Не! — изкрещя Емил. — Забравете момичето. Мъжът е този, който ни трябва. Дакс, отстъпи! Пуснете другите да си вървят — път за бягство така или иначе няма.

И като се обърна към Монроу, добави:

— Сега имаме по-важна работа. Лична работа.

Дакс бавно се отдръпна от нас, без да престава да ръмжи. Фей и Козет заеха позиции от двете страни на Рен, препречвайки пътя за отстъпление на Монроу.

— Конър — твърдо каза Монроу, когато четирите вълка го обградиха. — Вземи Кала и бягайте.

Конър го зяпна с обезумял поглед.

— Не!

— Върви, Конър! — Монроу не откъсваше очи от Рен. — Това е заповед.

— Няма да го направя! — гласът на Конър трепереше. — Не си заслужава. Не може да си заслужава.

— Напротив — тихо отвърна Монроу. — Знаеше, че и това може да се случи. Изведи Кала оттук. И дори не си и помисляй да се върнеш за мен.

Толкова бях потресена, че си възвърнах човешкия образ.

— Не!

Емил избухна в смях. Рен все още бе приклепнал между баща си и Монроу и оловносивите му очи припламнаха, когато видя Търсача да свежда мечовете си.

— Няма да сторя зло на момчето — рече Монроу. — И ти го знаеш.

— Така и предположих — каза Емил и погледна към ръмжащите млади вълци. — Погрижете се да не може да избяга. Време е Рен да отмъсти за майка си.

— Рен, недей! Той лъже. Всичко е лъжа! — изпищях аз. — Ела с мен!

— Тя вече не е една от нас — изсъска Емил. — Спомни си как постъпи с теб, как обърна гръб на всички ни. Подуши въздуха, момче.

Тя вони на Търсачи. Тя е предателка и уличница.

Той ме изгледа яростно и свирепият пламък в очите му ме накара да отстъпя.

— Не се тревожи, хубавице. Ще дойде и твоят ден. И то по-скоро, отколкото предполагаш.

Внезапно усетих, че политам настрани — Конър ме бе сграбчил за ръката и ме дърпаше към вратата, която вече никой не охраняваше.

— Не можем да го изоставим! — изкрещях.

— Нямаме друг избор — Конър залитна и се блъсна в мен, когато опитах да се освободя, но бързо си възвърна равновесието и обви ръце около кръста ми.

— Остави ме да се бия! — съпротивлявах се аз; трябваше да се върна, но не исках да нараня Търсача, който ме теглеше към вратата.

— Не! — лицето на Конър бе като издялано от камък. — Нали го чу! Трябва да се махаме. И ако се преобразиш, кълна се, ще те нокаутирам!

— Моля те!

Очите ми запариха, когато видях зъбите на Рен да проблясват, а дъхът ми спря, когато Монроу пусна мечовете си на земята.

— Какво прави! — извиках и се дръпнах, така че Конър да не може да ме сграбчи отново.

— Това е неговата битка — с мъка процеди той. — Ние нямаме място в нея.

Рен отскочи назад, когато оръжията издрънчаха на пода пред него. Въпреки че козината по гърба му все още бе настръхнала, ръмженето му стихна.

— Чуй ме, Рен — без да обръща внимание на другите вълци, които се приближаваха към него с жестока неумолимост, Монроу приклепна, така че погледът му да се изравни с този на Рен. — Все още имаш избор. Ела с мен и ще разбереш кой си в действителност. Остави всичко това зад себе си.

Краткият, остър лай, откъснал се от гърдите на Рен, завърши с объркано изскимтяване. Останалите три вълка все така настъпваха, без изобщо да ги интересува, че врагът им току-що бе свалил оръжие.

Ръката на Конър се обви около врата ми, улавяйки ме в болезнена хватка.

— Не бива да гледаме — отсече той и с усилие ме задържа към прага.

— Рен, моля те! — провикнах се. — Не избирай тях! Избери мен!

Чул отчаянието в гласа ми, Рен се обърна и видя как Търсачът ме извлича през вратата. В следващия миг си възвърна човешката форма и недоумяващо се вгледа в протегнатите ръце на Монроу.

— Кой си ти? — попита и направи крачка към него.

Гласът на Монроу потрепери:

— Аз съм...

— Достатъчно! Ти си глупак, момче — изръмжа Емил, преди устните му да се изкривят в усмивка към Монроу. — Досуц като баща си.

А после скочи, преобразявайки се във въздуха — кълбо от козина, зъби и нокти. Пред очите ми той повали Монроу и склучи челюсти около гърлото на невъоръжения мъж, миг преди Конър да ме повлече по коридора с главоломна скорост.

Хвърлих поглед през рамо с надеждата да видя как Рен и Монроу изскачат заедно от килията и се присъединяват към нас, ала единственото, което чух, бе яростно ръмжене, отекнало между стените зад нас.

„Никога няма да се измъкнем оттук. Това беше клопка.“

Не можех да спра да ридая, докато тичах по коридора, съкрушена от онова, на което бях станала свидетел, онова, което бях научила. От самото начало това беше капан. На горния етаж щеше да е пълно със Стражи и Пазители, отрязали пътя ни за бягство. Въпреки това не спирах, стиснала ръката на Конър, макар че всяка нова крачка ставаше все по-трудна и по-трудна, сякаш газех в мокър цимент.

От стаята пред нас долетяха крясъци.

Конър отвори вратата и ме бутна в Залата. И последното зрънце надежда, което ми бе останало, се изпари при вида на онова, което се разкри пред очите ми. През източната врата нахлуваха още и още Стражи, по двама-трима наведнъж. Итън се бе качил върху олтара и изпращаше порой от стрели с цялата бързина, на която беше способен. Магията, с която бяха напоени стрелите, се разливаше във вените на прииждащите вълци и ги забавяше — те започваха да се олюляват, тръскаха глави и накрая рухваха приспани върху каменния под. Онези, които бяха улучени от няколко стрели, падаха един върху друг на прага и допълнително задържаха наплива на Стражи. Останалите от глутницата ми също се бяха включили в битката, заемайки се с онези, които успееха да избегнат стрелите на Итън.

Конър изруга и ме издърпа върху олтара.

— Нещата не изглеждат добре, приятелю — каза Итън през стиснати зъби, докато се прицелваше. — Почти не ми останаха стрели.

— Ще ни надвият само след няколко минути — рече Конър, обхождайки помещението с поглед.

— Къде е Монроу? — попита Итън.

— Загубихме го — кръвта във вените ми се вледени, когато чух Конър да го изрича на глас.

— Е, това окончателно подписва присъдата ни — мрачно се усмихна Итън. — Някакви последни думи?

— Кала — каза Конър, — ако съумеем да отклоним вниманието им, ще можеш ли да се добереш до стълбището заедно с останалите от

глутницата?

Погледнах към множеството от Стражи, които се мъчеха да проникнат в Залата през телата, запречващи входа, като ръмжаха и се блъскаха един друг.

— Дори да можех, мисля, че пътят до горния етаж ще е преграден от поне петдесетина Стражи. Никога няма да успеем да минем покрай тях.

Конър поклати глава и погледна към вратата на северното крило. Аз проследих погледа му, чудейки се дали Монроу е жив, дали все още има някаква надежда да се появи.

Оглушителен трясък и заслепяваща светкавица ме запратиха на пода; ушите ми писнаха, сякаш мълния бе ударила камъните зад нас. Стаята запращя от електричество, мирис на озон изпълни въздуха. До мен Итън простена и като се обърна, насочи арбалета си към онова, което ни беше повалило.

— Не мога да повярвам — промълви Конър, когато Адна изскочи от проблясващия портал и се завтече към него с протегнати ръце.

— Повярвай го — широко усмихната, тя му помогна да стане, но усмивката ѝ бързо се стопи при вида на нахлуващите в стаята Стражи.

— Вътрешен портал в „Едем“ — ахна Итън, взирайки се в магическата врата. — Ти успя. Наистина успя!

— На драго сърце ще изслушам възторжената ти оценка по-късно. Сега обаче трябва да се махаме.

— Глутницата ми! — побързах да се изправя аз.

— Заемам се — Итън скочи от олтара и като праметна арбалета през рамо, извади мечове и си запробива път през множеството с викове. — Представлението свърши, деца! Време е да се изпаряваме оттук!

Мейсън размаха уши и нададе дълъг, радостен вой при вида на проблясващия портал. Нев се обърна и хукна към олтара, Брин пусна гърлото на противника си и също се втурна към нас. Сабин обаче беше прикована към южната стена и се отбраняваше срещу три вълка наведнъж.

— Дръж се, Сабин! — изрева Итън. — Идвам!

— Кала, не позволявай на Стражите да се доближат до Адна! — нареди Конър, след което последва Итън, отблъсквайки Стражите, които се опитваха да спрат отстъпващите вълци от глутницата ми.

Преобразих се и се заех с онези, които по някакъв начин успяваха да се промъкнат покрай него.

Итън стигна до Сабин и с няколко умели удара на мечовете си отклони вниманието на двама от противниците ѝ.

— Бягай! — изкрещя той, когато Сабин довърши третия си нападател. — Аз идвам след теб.

Сабин се втурна покрай него и се насочи към олтара. Итън прониза един от Стражите, но в този миг челюстите на другия се склучиха около ръката му. Той изруга, мъчейки се да се отскубне, ала вълкът нямаше никакво намерение да го пусне и заби зъби още по-дълбоко. Итън хвърли меча, който държеше в свободната си ръка, и извади една кама. Вълкът все още бе вкопчен в него, когато острието потъна в окото му. Той рухна на земята и Итън се затича, препъвайки се, към портала, а от ръката му шуртеше кръв.

— Пазя ти гърба! — викна му Конър и също започна да отстъпва, посичайки един вълк и забивайки юмрук в муцуната на друг.

— Насам! — провикна се Адна, махайки с ръце. — През портала! Трябва да го затворя, преди някой от тях да е успял да премине.

Мейсън, Нев и Брин вече бяха скочили през изпълнената със светлина врата, а Сабин чакаше до мен. Щом Итън стигна до портала, тя се преобрази и обви ръка около кръста му, за да му помогне да мине от другата страна.

— Давай, Кала — каза Адна и огледа стаята. — Конър, къде е баща ми?

— Давай, Кала — Конър повтори думите ѝ, побутвайки ме към блещукащата врата.

Докато прекрочвах, хвърлих поглед през рамо и го видях как притегля Адна към себе си и ѝ прошепва нещо. Лицето ѝ се сгърчи и тя щеше да падне, ако Конър не я бе задържал. Той я вдигна на ръце и я пренесе през портала, далеч от битката.

Ноктите ми задраха върху чакъл, хладен предутринен въздух изпълни дробовете ми. Това бе вкусът на свободата, ала облекчението бе кратко и примесено с горчицина.

Чувах как Адна риде зад мен, чух и мекия шепот на Конър:

— Трябва да затвориш портала, Адна. Моля те.

Вълчето ръмжене и нейният писък достигнаха до ушите ми в един и същи миг. Рязко се обърнах, готова за ново сражение. Двама Стражи бяха скочили през портала. Единият бе затиснал Адна и челюстите му щракаха на сантиметри от лицето ѝ, докато тя се мъчеше да се отскубне, а другият се биеше с Конър.

Хвърлих се към Адна и с крайчеца на окото си видях как покрай мен профучават размазани силуети. Нев и Мейсън връхлетяха върху вълка, срещу когото Конър тъкмо вдигаше мечовете си, и го разкъсаха на парчета, обливайки земята с дъжд от козина и кръв.

В същото време аз захапах другия Страж за хълбока, мъчейки се да го откъсна от Адна. Той тъкмо бе извъртял озъбената си муцуна към мен, когато внезапно изскимтя, потрепери конвулсивно и се отпусна безжизнено. Адна изпъшка и блъсна тялото му настрани, разкривайки окървавената кама, с която го бе пронизала. Без да губи и миг, тя се втурна към отворения портал, прикляквайки, когато през него нахлу още един вълк, а после махна с камите си пред вратата. Блещукащата светлина, която озаряваше мрака, примига, а аз се нахвърлих върху новия натрапник. Стоварихме се на земята и се хързулнахме по чакъл, който дращеше дори през дебелията ми козина. Когато най-сетне спряхме да се плъзгаме, другият вълк опита да се откопчи, но аз му попречих. Макар и да се целех към врата му, успях да склуча челюсти около предния му крак. Той изскимтя и отново направи опит да се отскубне, но така само ме накара още по-здраво да впия зъби в плътта му. Арбалетът на Итън пропя, а после се разнесоха три тъпи удара. Лаят на противника ми се превърна в болезнен вой и той се свлече на земята.

Ръмженето и виковете постепенно утихнаха, изместени от пъхтенето на младите вълци и тежкото дишане на Търсачите, от които хладният въздух се изпълни с малки облачета.

— Къде сме? — попита Итън най-сетне.

Лежеше на земята, подпрян на един лакът, а изпохапаната му ръка почиваше безжизнено на гърдите му. Сабин бе приклепнала до него и преглеждаше грозната рана. Брин, Мейсън и Нев бяха все още във вълчия си образ, заедно, малко настрани от останалите.

Адна не отговори. Тя се бе свлякла в краката на Конър, който я милваше по косата с една ръка, докато се оглеждаше наоколо.

— Като че ли се намираме на покрива на сградата до „Едем“.

— На покрива? — повтори Итън. — Вярно ли е, Адна?

И този път тя не отговори.

— Адна — настоя Итън. — Къде сме?

— Остави я на мира — озъби се Конър.

— Не се опитвам да бъда гадняр — отвърна Итън. — Но не е като да сме в безопасност. Трябва да се върнем в Денвър.

Адна бавно се изправи, ала макар че едва се държеше на крака, се дръпна, когато Конър протегна ръка към нея.

— Итън е прав. И да, наистина се намираме на покрива на съседната сграда. Ей сега ще отворя врата към вкъщи. Дайте ми само минутка.

И тя се отдалечи на няколко крачки, като се олюляваше и бършеше лицето си.

Възвърнах си човешката форма и приседнах на земята, обгръщайки коленете си с ръце. Част от мен настояваше да отида при останалите от глутницата и да се уверя, че са добре. Първото им минаване през магическия портал навярно още повече бе засилило стреса от бягството ни. Ала просто не бях в състояние да го сторя — бях прекалено зашеметена от онова, което се бе разиграло в северното крило. Затворих очи, раздирана от тъга и огромно объркване.

Досущ като баща си.

В думите на Емил нямаше никакъв смисъл. Побиха ме тръпки, когато си спомних усмивката, с която ги бе изрекъл. Защо би нарекъл сам себе си глупак? Задето бе повярвал, че може да убеди Рен да ме нарани, след като той все още ме обичаше?

Заболя ме от мъка, когато си дадох сметка, че навярно никога вече нямаше да видя Рен. А дори това да се случеше, двамата щяхме да бъдем врагове.

— Кала?

Отворих очи и видях, че Сабин бе коленичила пред мен. Приели човешката си форма, Брин, Мейсън и Нев стояха зад нея.

— Да?

Сабин преглътна мъчително, а очите ѝ се овлажниха.

— Бях прекалено погълната от битката, за да обърна внимание, че се върна сама. Ала сега, когато сме тук, а тях ги няма...

Трудно ми бе да дишам, сякаш камък бе затиснал гърдите ми.

— Мъртви са, нали? — зададено попита Сабин.

Не можех да отговоря, гърлото ми се бе свило от болка. Взирах се в покрусеното ѝ лице и усещах, че не искам да ѝ разкрия истината, която бе дори по-мъчителна, отколкото тя предполагаше.

— Всички? — прошепна Брин, чието лице също бе разкривено от мъка. — Дори Рен?

— Не — промълвих.

Конър, който се беше приближил безшумно до мен, положи ръка на рамото ми.

— Видя ли ги? — попита Мейсън. — Там ли са още? Живи?

Измъчените черти на Сабин се изкривиха в гримаса:

— И ти допусна да ги изоставим?

Итън се изправи с усилие и се присъедини към нас, привлечен от нарастващото напрежение.

— Какво не е наред?

Сабин все още ме гледаше сърдито.

— Как можа!

— Кала нямаше друг избор — намеси се Конър.

— Разбира се, че е имала! — сопна се Сабин.

Дори Брин изглеждаше съкрушена от онова, което смяташе за проява на страхливост от моя страна.

Вече не бях в състояние да срещна погледа на никого от тях, затова се взирах в земята, мъчейки се да преглътна напирещите сълзи.

— Не сме ги изоставили — отвърна Конър вместо мен. — Бях с Кала, когато тя откри останалите от глутницата ви.

— Защо тогава не са тук? — присви очи Сабин.

— Останали са, Сабин — тихичко каза Нев, разтълкувал правилно скръбния поглед на Конър. — Останали са с Пазителите.

— Не! — рече Брин.

— Не е възможно! — изсъска Сабин. — Козет никога не би останала с тях!

— Вярно е — каза Конър. — Те нападаха Кала.

— Защо им е да я нападат? — попита Мейсън.

— Емил — обясних. — Изпълняваха заповедите на Емил.

— Ами Рен? — гласът на Брин трепереше. — И той ли избра да остане?

— Да.

„Остана заради онова, което му причиних.“

— Проклятие! — Нев се отдалечи, поклащайки глава.

Мейсън ми се усмихна натъжено и го последва.

Сабин ридаше тихичко.

— О, Козет.

Итън се прокашля.

— Виж, ако тази Козет е останала, то е само защото я е било страх.

— Бояла се е да си тръгне повече, отколкото от това, което я очаква сега, когато мен ме няма? — изхлипа тя. — Вече не мога да я защитавам от Ефрон. Тя знае какво ще й...

— Избрала е познатото зло — каза Конър. — Случва се.

Сабин поклати глава и продължи да плаче.

— Близки ли бяхте? — тихо попита Итън.

— Аз... аз винаги съм гледала на нея като на сестра. Просто не мога разбирам...

— Кала — Брин взе ръката ми. — Ами Рен... ти...

Вдигнах длан.

— Не мога, Брин. Моля те.

Вина. Срам. Разкажание. Същинска лавина от чувства се разби в мен. Не можех да понеса дори мисълта да обяснявам какво се бе случило.

— Добре — сбърчи чело Брин и се изправи. — Ще те оставя на мира.

И тя отиде при Мейсън и Нев.

— Итън, може ли да поговоря с Кала насаме? — каза Конър и приклепна до мен.

— Разбира се — отвърна Итън, докато следеше с поглед Сабин, която бе станала и бавно се отдалечаваше.

За разлика от Брин обаче, тя не последва останалите от глутницата, а залитайки се отправи към ръба на покрива. Итън тръгна след нея, като гледаше да не се приближава твърде много.

Конър се взря изпитателно в мен.

— Монроу ми каза, че с Рен сте били близки.

Въпреки болезнената буца, заседнала в гърлото ми, успях да кимна. Възможно ли бе нещата да станат по-ужасни? Не мислех, че съм в състояние да понеса още въпроси за нас с Рен.

— Нали чу какво каза Емил? — продължи Конър с нисък глас. — Точно преди...

Не можа да довърши и извърна поглед, опитвайки се да преглътне мъката си.

— Да — отвърнах вцепенено, без да разбирам какво значение има това.

Той се прокашля няколко пъти, преди да успее да продължи.

— Моля те да не казваш нищо за това, преди да съм имал възможност да поговоря с Адна.

Да не казвам нищо за кое? Изгубили бяхме Рен. Както и Монроу. Половината от глутницата ми се бе присъединила към Пазителите, а онези, които бяхме спасили, смятаха, че аз съм отговорна за загубите ни. Но няма можем да ги виня? В крайна сметка, това бе самата истина.

— Другите знаят — тихичко каза Конър. — А даже и да не знаят, пак приказват. Не е тайна, че Монроу обичаше Корин. Ала никой не знаеше за детето.

Детето.

Стори ми се, че сърцето ми ще се пръсне на хиляди късчета, когато истината най-сетне ме озари. Безкрайните въпроси на Монроу за Рен. Невероятните рискове, които бе поел в опитите си да го спаси. Начинът, по който бе положил оръжие пред настъпващия вълк.

Колко малко Рен приличаше на Емил. И как всъщност приличаше на Монроу. Ето защо Водачът ми се струваше толкова познат. Косата с цвят на кафе, издяланите линии на лицето.

Няма да сторя зло на момчето. И ти го знаеш.

Рен беше син на Монроу. Корин го бе помолила да я убие, защото ѝ било наредено да роди дете. През месеците, в които планирали бунта, се влюбила в Монроу... във време, в което тялото ѝ било освободено от магиите на Пазителите.

— Господи! — прошепнах, а по бузите ми потекоха сълзи. — Рен.

Син на Монроу — не на Емил — и въпреки това Страж.

Природата на майката винаги взема надмощие и предопределя природата на детето.

— В момента не можем да сторим нищо за него — каза Конър. — Ще ми се да не беше така. Но Монроу искаше Адна да научи. В

случай че не се върне. Ще ѝ кажа, ала сега не е най-подходящият момент.

Макар и с усилие, преглътнах буцата в гърлото си.

— Но... Как? Ами майката на Адна?

— Било е преди моето време — все така тихо обясни Конър. — Но съм чувал разни неща. След съюза, когато на Търсачите била заложена засада и Корин загинала, нещата били зле. Много зле. А най-тежко го понесъл Монроу. Толкова тежко, че замалко изобщо да не се съвземе. Мисля, че започнал здравата да пие. Проявявал опасно безразсъдство по време на мисиите. Сякаш се опитвал да умре.

— Какво се променило? — попитах; никак не ми бе трудно да си представя огромната вина, с която Монроу трябва да се бе нагърбил.

— При катастрофата във Вейл понесохме толкова много загуби, че се налагаше непрекъснато да се преразпределят позициите. Даяна — майката на Адна — беше един от новите Нападатели, изпратени в Халдис. Сприятели с Монроу... единствена тя успя да се докосне до него и да го спаси от самия себе си. В крайна сметка се появи Адна.

— Ти познаваше ли я?

Опитах да си представя жена с къдриците на Адна и нейните кехлибарени очи. Стори ми се, че виждам как двамата с Монроу тренират с мечове в ръце и се смеят.

Конър поклати глава.

— Аз заех нейното място — отвърна той и извърна очи, за да погледне към Адна, която стоеше на ръба на покрива със сведена глава. — Навярно никога няма да узнаем дали Монроу е казал на Даяна за Рен.

Той помълча за миг, а после отново ме погледна.

— Можеш ли да го запазиш в тайна?

Кимнах, потресена от изумителните разкрития, които сякаш нямаха край — всяка нова тайна, която научавах, хвърляше света ми в още по-голям хаос.

— Благодаря ти — промълви Конър и се изправи.

Неволно се зачудих как ли ще съобщи на Адна, че има брат, за когото не е подозирала и когото не само че едва ли щеше да опознае, но и може би щеше да е принудена да убие.

Докато Конър се отдалечаваше, вниманието ми бе привлечено от гласовете на Итън и Сабин.

— Казах не — заяви Итън и се отдръпна от протегнатата ѝ ръка.

— Не се дръж като малко дете — отвърна Сабин, от чиято ръка капеше кръв.

— Няма да пия от кръвта ти!

Итън се опита да пропълзи настрани, но се олюля, тъй като не можеше да се подпре на ранената си ръка.

— Само си помисли колко ще боли, ако го оставиш да заздравее от само себе си — увещаваше го Сабин. — И колко време ще отнеме. По моя начин ще се справиш веднага, при това няма да ти останат белези.

— Нямам нищо против белезите — изръмжа Итън.

— Изобщо не се съмнявам, здравеняко — разсмя се Сабин. — Но каква полза от това да се покажеш голям мъжкар, ако трябва да прекараш цял месец с бинтована ръка? Да не мислиш, че ще можеш да се биеш така?

— Ама аз... — заекна Итън.

— Освен това знам, че продължаваш да кървиш и от рамото. Защо не ми позволиш да ти помогна?

— Остави ме на мира — Итън прозвуча като капризно дете, докато извърщаше лице.

— Ще го направя — каза Сабин. — Когато приключим.

И като мина зад него, тя обвини ръка около гърдите му и го притисна до себе си.

— Хей!

Очите на Итън се разшириха, ала той не можа да продължи, понеже в този миг Сабин долепи кървящата си ръка до устните му. Той опита да се отскубне, но Сабин, която си бе възвърнала цялата сила на Страж, го задържа без особено усилие. Ръката ѝ бе все така притисната до устата му, струйки кръв се процеждаха по брадичката му. Итън продължи да се противи още малко, но в крайна сметка бе принуден да преглътне. Пред очите ми по лицето му премина нещо — смесица от страх и почуда.

Сцената, която се разиграваше пред мен, ми бе толкова позната, че неволно потреперих. Сякаш виждах неясно отражение на деня, когато бях принудила Шей да пие от кръвта ми. Същото изумление се бе появило и в неговите очи. Итън сграбчи китката на Сабин, ала

вместо да я отблъсне от себе си, я притисна още по-плътно до устата си, а после затвори очи и започна да пие, потръпвайки от екстаз.

Конър, който ги наблюдаваше безмълвно, не можа да възпре изуменото си възклицание, когато изпохапаната плът на Итън започна да се възстановява пред очите му. Раздраните мускули заздравяха, а кожата зарасна, без по нея да остане и драскотина. Итън все още бе със затворени очи, потънал в могъществото на вълчата кръв, разливаща се по тялото му.

Когато раната изчезна напълно, Сабин го стисна за рамото и издърпа ръката си от пръстите му.

— По-полека, тигре — промълви тя. — Ако не искаш да припадна.

Гласът ѝ върна Итън обратно на покрива в хладната нощ и петте чифта очи, които го наблюдаваха.

Отскубна се от Сабин и скочи на крака, треперейки.

— Това...

С изопнато лице, той се взираше в Сабин и бавно отстъпваше назад. Постепенно изражението му се превърна в гневна гримаса.

— Не го исках!

— Пак заповядай — отвърна Сабин и потръпна, връхлетяна от поредния порив на ледения вятър.

Макар че изражението му бе все така сурово, Итън свали коженото си яке и ѝ го подхвърли.

— Ще се погрижа никой призрак да не се появи по противопожарните стълби.

Призраци. Брин изскимтя и когато погледнах към нея, видях, че с изключение на Сабин, всички от глутницата бяха приели вълчата си форма и трепереха, сгушени един до друг. Усетих, че ми се повдига. Никак не ми бе трудно да си представя мъченията, които бе трябвало да изтърпят, спомените за преживените страх и болка, които щяха да останат с тях, макар че вече бяха свободни. Бавно си поех дъх, мъчейки се да облекча трескавия си мозък. Имахме късмет, че ни бяха нападнали единствено Стражи. Тях можехме да отблъснем.

Късмет...

— Чисто е — заяви Итън, връщайки се от ръба на покрива. — Никой не ни е последвал. Адна готова ли е да отвори нов портал?

— Готова е — отвърна тя и също се приближи. По лицето ѝ още проблясваха сълзи. — Сигурен ли си, че никой не ни е последвал? Порано бяха пред клуба — затова и дойдох.

— Какво всъщност стана? — попита Конър. — Как се озова при нас?

— Около двацет минути след като тръгнахте, на улицата пред клуба изведнъж настана страхотно оживление — запристигаха коли, разнесоха се виковете и шум от движение. Десетки Стражи започнаха да влизат през страничния вход. Разтревожих се да не ме забележат, затова затворих портала и отворих един на този покрив, след което зачаках, докато не си дадох сметка, че сте в сериозна опасност.

— Какво те накара да отвориш врата в „Едем“? — попита Итън.

— Наблюдавах клуба от ръба на покрива — продължи Адна. — Стражите продължаваха да прииждат. Накрая станаха толкова много, а вас ви нямаше толкова дълго, че у мен не остана никакво съмнение — бяхте попаднали в капан. И тогава реших да рискувам.

— За което сме ти задължени — каза Итън. — Ако бе решила да проявиш благодарумие, вече да са ни изяли с парцалите.

— Стражите не ядат хора — намръщих се аз. — Никога не ядем хора.

— Знаеш какво имам предвид — ухили се той.

— За щастие, оказа се, че съм внимавала достатъчно, докато брат ти описваше затвора — рече Адна и ми се усмихна едва-едва. — Именно благодарение на чутото от него успях да изтъка вратата.

— Как го правиш? — попита Сабин и още по-плътно се уви в якето на Итън. — Никога не съм виждала такова нещо.

— Адна може да свърже две места с помощта на магия — намесих се, за да направя обяснението възможно най-просто. — По този начин пътуват.

— Страхотно! — Нев си бе възвърнал човешкия образ. — А Пазителите не могат да ви последват, така ли?

— Пазителите не могат да отварят портали — побързах да кажа. — Ще ви обясня по-късно.

Не смятах, че сега е най-подходящият момент останалите от глутницата ми да научат, че Търсачите бяха нарекли нашето сътворение престъпление против природата. Освен това ме тревожеше нещо друго. Думите на Итън продължаваха да отекват в ушите ми.

Никой не ни бе последвал. Но защо? Вярно, бяхме скрити, но не особено добре. Логично бе Пазителите да претърсят както околните улици, така и покривите на съседните сгради в опит да ни заловят.

— В това няма логика — изрекох на глас, борейки се с надигащата се в гърдите ми тревога.

— Кое? — попита Конър.

— Бягството ни. Беше прекалено лесно.

— Лесно? — изсъска Адна. — Баща ми е мъртъв!

Заля ме вълна от скръб. Наведох глава, мислейки си за Монроу и Рен. За това, колко малко бе попречило на бащата да се събере с изгубения си син. Зачудих се и дали Брин, Мейсън, Нев и Сабин щяха да носят следите от преживените мъчения като брат ми. Сега изглеждаха добре, но дали въодушевлението от това, че са свободни, нямаше да отстъпи място на дълбока покруса, когато осъзнаеха, че животът им никога няма да бъде същият? Дали наистина бяхме спасили, когото и да било? Угризения удавиха тревогата ми и ме запратаха в лапите на отчаянието.

— Бъди силна, Адна — Конър сложи ръка на рамото й. — А и не мисля, че тя искаше да те засегне. Какво всъщност имаше предвид, Кала?

Поклатих глава — не исках да кажа още нещо, от което съвсем щях да затъна в тресавище от угризения и съмнение.

— Не — настоя Итън. — Трябва да ни обясниш. Ти познаваш Пазителите. Какво те тревожи?

Решителността в гласа му ме изтръгна от лапите на самосъжалението. Помъчих се да си напомня коя съм или поне коя бях някога. Водач. Воин.

— Беше капан — промълвих.

— Очевидно — кимна Итън и присви очи. — При това — доста добър.

— Но не толкова, колкото би могъл да бъде — казах бавно.

— Продължавай.

— Призраци — рекох простичко.

Конър се отдели от Адна и направи няколко крачки към мен.

— Какво за тях?

— Защо нямаше призраци?

Опитвах се да звуча спокойно, въпреки новият, сковаващ страх, който пълзеше в мен. Всички ме гледаха, ала никой не отговори.

— Помислете малко — продължих. — Знаеха, че ще дойдем, но ни се наложи да се бием единствено със Стражи. Не видях нито един Пазител, а без тях няма как да има и призраци.

— Какво се опитваш да кажеш? — попита Итън.

— Къде бяха Пазителите? Защо не участваха в засадата?

— Не са искали да си цапат ръцете — изръмжа Конър.

— Не — по лицето на Итън пробяга загрижена сянка. — Кала има право. Ако са искали да бъдат напълно сигурни, че няма да избягаме, защо не са използвали най-силното си оръжие?

— Ами ако са били наблизко, но не и в самата сграда? — предположи Адна, бършейки сълзите си с опакото на ръката си. — Никога досега не бях отваряла вътрешна врата. Може би са планирали да ни нападнат, след като излезем от клуба.

— Може би — казах, ала все още усещах ледените пръсти на страха по кожата си. — Но тогава защо не ни търсят там долу?

Никой не отговори.

— Е, не виждам каква полза има да седим тук и да чакаме да разберем — каза Конър. — Адна, отвори портал. Да се връщаме в Денвър.

— Аха — рече Адна. — Просто си свърши работата, така ли? Сякаш нищо не се е случило.

И тя му обърна сърдито гръб. Лош знак. Безпокойството ми нарастваше с всяка изминала секунда. Трябваше да се махнем оттук, а мъката на Адна бавеше бягството ни. Може и да бе изключително надарена, но в момент като този си личеше колко млада бе всъщност. Конър я улови за раменете, завъртя я към себе си и улови брадичката ѝ в длан.

— Не само ти изгуби някого днес — промълви той и опря чело в нейното. — И аз, и Итън също обичахме баща ти.

Извърнах поглед, чувствайки се като натрапница в този твърде личен момент.

— Ала ти си единствената, която може да ни изведе оттук — чух да казва Конър.

Хвърлих кос поглед към тях и видях, че Адна се бе откъснала от него и вадеше камите си от колана.

— Знам — рече тя и започна да тъче.

Брин се преобрази и дойде при мен.

— Невероятно! — прошепна тя, докато гледаше как порталът изниква от нишките светлина.

Кимнах и тя взе ръката ми в своята.

— Съжалявам, че си тръгнах така, Кала. Но се случиха толкова много неща.

— Не се извинявай — казах. — Аз съм виновна за всичко.

— Не, не си — възрази Брин с твърда нотка в гласа, която ме изненада. — Ако другите са решили да останат, значи са глупаци. Вината не е твоя.

— Но Рен...

В целувката му бях почувствала колко силно ме желае, а огънят, разлял се във вените ми, красноречиво говореше, че част от мен и досега копнее за него. Тази мисъл ме хвана неподготвена и ме остави без дъх, докато отново изживявах онези ужасни първи минути в килията с Рен. Съвсем ясно виждах болката в очите му, извикана от твърдото убеждение, че няма друг избор, освен да ме нарани.

— Не — гласът на Брин се вряза в обърканите ми мисли. — Кала, не знам защо напусна Вейл, но мога да предположа. Дватамата с Ансел отдавна се досещаме. Не те виня, задето реши да последваш сърцето си.

— Не е само това.

— Сигурна съм, че не е. Но дори това да бе единствената причина, пак не бих те укорила, че си тръгна. Нито пък бих те обвинила за избора, който Рен направи. Защото си е точно това — негов избор и нищо друго.

Вдигнах поглед към нея и останах поразена от обичта и прошката в очите ѝ.

— Благодаря ти — прошепнах.

— Заради какво в живота си струва да се пожертваш, ако не заради любовта? — печално се усмихна тя.

— Звучиш точно като Ансел.

— Които си приличат се привличат — думите ѝ ме накараха да потръпна, което не убягна от вниманието ѝ. — Какво има?

— Нищо — побързах да кажа, тъй като не исках да ѝ обяснявам, че и преди бях чувала нещо много подобно.

Веднъж Рен бе изрекъл почти същите думи и припомняйки си ги сега, изведнъж разбрах — това бе неговият начин да ми каже, че сме създадени един за друг. Споменът изгори гърдите ми, като жарава, изтляваща прекалено бавно.

— Нямам търпение да го видя — чух да довършва Брин и едва тогава осъзнах, че говори.

— Моля? — тръснах глава, за да пропъдя миналото.

— Ансел. Той е там, нали? В Денвър?

— Да. Само че той... — спрях, преди да съм довършила. Може би Ансел щеше да се оправи, ако Брин бе до него и му помагаше. Не исках допълнително да засилвам страха й. — Той те очаква — казах вместо това и се усмихнах.

Междувременно Адна бе довършила портала и аз го погледнах объркано. Нещо не беше наред. Не виждах стаята, от която бяхме дошли — зад магическата врата всичко бе някак неясно и тънеше в мрак.

— Там ли отиваме? — Мейсън също бе разтревожен от тъмнината, зейнала пред нас.

— Да — неспокойно отвърна Адна. — Не съм сигурна защо е толкова тъмно.

— Няма значение — каза Конър. — Пък и не е като да имаме друг избор — трябва да се върнем. Ако нещо не е наред, ще разберем, когато преминем от другата страна.

— Страшно окуражаващо — подметнах, но когато Брин си пое разтревожено дъх, съжалих, че се бях обадила, и я стиснах за ръката.

— Но вярно — рече Конър. — Итън, застани начело. Вълците — вървете след него и за всеки случай дръжте зъбите си в бойна готовност. Кала, Адна и аз сме последни и ще затворим вратата веднага щом преминем.

— Бойна готовност? — сбърчи вежди Брин.

— Иска да се преобразите — обясних.

— На драго сърце — заяви Нев и в следващия миг вече бе приел вълчия си образ.

Мейсън и Брин последваха примера му и тримата започнаха да се ближат и побутват с муцуни. Сабин обаче не сваляше очи от Итън. Погледна за миг към останалите Стражи, но не се преобрази.

Конър ми се усмихна тъжно:

— Давай, нали си една от тях.

Кучешките ми зъби вече бяха започнали да се издължават, когато отвърнах на усмивката му:

— Само да си се опитал да ме погалиш!

— *Добре дошла, Кала* — Брин ме близна по челюстта. — *Липсваше ни.*

Нев и Мейсън също се приближиха, побутвайки ме с муцуни.

— *Всичко наред ли е между нас?* — попитах.

— *Ти ни кажи, нали ти си алфата* — Нев ме гризна закачливо по рамото. — *След като това ще е новата глутница, единствено от нас зависи дали ще се получи.*

— *Точно така* — размахвах опашка аз.

— *Може ли да се махаме оттук?* — Мейсън риеше нетърпеливо с лапа.

Хвърлих поглед към Конър, който ни наблюдаваше, а по лицето му се четяха едновременно респект и любопитство.

Сабин също се взираше в нас, но въпреки това си остана в човешки облик и продължи да се държи настрани.

Итън повдигна вежди, местейки поглед между нас и Сабин, сякаш изборът ѝ го учудваше.

— Май сме готови, Итън — каза Конър. — Ще ни поведеш ли? Сега, когато отново си цял?

— Върви по дяволите — изръмжа Итън и като хвърли кос поглед на Сабин, се изчерви.

Тя все още се взираше невиждащо пред себе си, зъзнейки под якето му, което бе увила плътно около тялото си. Някак си не вярвах, че трепери от студ.

— Защо не го последваш, Сабин? — каза Конър. — Дръжте се близо един до друг.

Сабин кимна и изчезна през портала. Останалите от глутницата се втурнаха след нея, но аз се поколебах за миг, местейки поглед между тях и улицата, отвеждаща към „Едем“. Това място бе променило всичко. То бе отнело душата на брат ми, впримчило бе Рен в скверния си плен и се бе превърнало в гроб за Монроу.

Вместо да тръгна след глутницата си, приех човешката си форма и се обърнах към Конър.

— Ами ако...

— Никакво връщане назад — той поклати глава и за моя изненада пристъпи напред. Прегърна ме и облегна брадичка на главата ми. — Днес всички изгубихме по нещо.

Адна ни наблюдаваше безмълвно, а сълзите в очите ѝ отразяваха мигащите светлилки на магическата врата.

Кимнах и се отпуснах в прегръдката му за миг, преди да приема вълчата си форма и да скоча в непрогледните дълбини на портала.

Мощна струя горещ въздух ме запрати обратно към вратата, през която бях преминала току-що. За момент помислих, че нещо се е объркало с портала и съм хваната като в капан между световите, където щях да бъда погълната от нищото и да изгоря жива. Гъст дим изпълваше очите и дробовете ми и ми пречеше да виждам. Преобразих се, за да извикам Търсачите, ала вместо това се свлякох на колене и се разкашлях мъчително, размахвайки отчаяно ръце пред себе си.

— Кала!

Някой ме улови над лакътя и ме издърпа настрани. Едва успях да различа лицето на Ансел през пушека.

— Трябва да се махнеш оттук — изсъска той и ме изтегли още по-далеч от портала.

— Какво става? — попитах, задавяна от дим.

Поне вече знаех къде съм — в преддверието на Чистилището. Буйни пламъци играеха по стените и опустошаваха щаба на Търсачите.

— До стълбите има още двама! — разпознах гласа на Итън.

— Не спирайте! — изкрещя Айзък миг по-късно. — Не им позволявайте да ви хванат натясно!

Ансел ме дръпна към пода, когато един черен силует изскочи от валмата дим на няколко крачки от нас, само за да потъне в тях почти веднага. Сковаващ страх плъзна по тялото ми, когато си дадох сметка, че току-що бях видяла призрак.

— Не мърдай — прошепна Ансел в ухото ми.

Сърцето ми сякаш щеше да изскочи от гърдите. Къде беше Шей?

Чух някой да пищи, но не бях сигурна дали е мъж или жена.

В този миг фигурите на Адна и Конър се очертаха в светлината на портала. Горещината едва не повали Конър и той се закашля.

— Какво, по дяволите...

Видях как призрактът се обърна — отдалечаваше се от нашето скривалище, ала за сметка на това отиваше към тях. Ансел опита да ме задържи, но аз се отскубнах и се хвърлих към обърканите Търсачи.

— Бягайте! — изкрещях и се блъснах в тях, събаряйки ги встрани от портала.

Адна се измъкна изпод мен.

— Господи! Какво е станало тук?

— Открили са ни — каза Конър и извади мечовете си. — Пазителите са ни открили.

— Адна? Конър?

Итън изникна от пушека, понесъл на ръце изпадналата в безсъзнание Сабин, а след него се появи и Айзък. И двамата имаха оръжия, но лицата им бяха мрачни.

— Проклятие! — Конър се взираше в черния дим.

— Какво стана? — попитах, вторачена в отпуснатото тяло на Сабин.

— Сградата е на път да се срути — обясни Итън и махна с ръка към огромна купчина развалини. — Част от тавана рухна тъкмо когато влизахме и удари Сабин по главата. Докато се опитвах да избегна отломките, изгубих останалите от глутницата. Нямам представа къде са. Нищо чудно и да са затиснати отдолу.

— Зад теб, Итън! Пази се! — Конър стискаше здраво мечовете си, ала докато призракът приближаваше, в очите му се появи безнадеждност. — Кала, стой зад мен!

— Адна, отвори портал! — изкрещя Итън. — Изкарай ни оттук!

Призракът вече бе съвсем близо.

Все още нямаше и помен нито от Шей, нито от глутницата ми. Дали наистина бяха затрупани под отломките? Или ги бяха заловили? Кой предвождаше нападението? И как Пазителите бяха намерили Чистилището?

— Няма да се спасим — рече Конър с разкривено лице, все така застанал между нас и призрака.

— Може би не всички — прошепна Айзък и с един бърз поглед към малката ни скупчена групичка, бутна Конър настрани и скочи върху призрака.

— Не! — изкрещя Итън, когато мастиленочерни сенки се обвиха около Айзък.

Вцепенени от ужас, ние видяхме как тялото на Айзък се отпусна безжизнено. Без да издаде нито звук, той бе погълнат от изчадието на Пазителите.

— Адна! — Конър застана пред нас, скривайки потресаващата гледка от очите ни.

— Отворено е! — извика Адна и когато се обърнах, видях, че зад нея проблясва нов портал.

— Давайте! — Конър махна с глава натам и Итън, все така със Сабин на ръце, скочи през магическата врата.

— Ти също — Конър улови ръката на Адна.

— Няма да тръгна преди ти да си минал.

— Няма да го обсъждаме — отсече Конър. — Ако не се върнем до две минути, искам да го затвориш. Ясно?

Очите на Адна плувнаха в сълзи, ала тя кимна и изчезна през вратата.

— Шей! — провикнах се с пълно гърло, опитвайки се да открия в гъстия дим някаква следа от него или от останалите. — Ансел!

— През портала! — Конър посегна към мен, но аз отскочих настрана. — Дошли са за него. Сигурно вече са го заловили. Бягай!

— Няма да ги изоставя! — изкрещях и се закашлях, задавена от нахлулия в дробовете ми дим.

Няколко тъмни силуета се появиха в сивите валма и Конър изруга, местейки поглед между мен и портала.

— Не знам колко призрака има наоколо и не смятам да се мотая тук, за да разбере — той ме сграбчи за ръката и ме задърпа.

— Моля те! — изхлипах. — Трябва да ги открия.

Изведнъж от облаците дим изскочиха четири вълка и се втурнаха към нас. Задавените ми хлипове бързо се превърнаха във вик на радост. Шей се преобрази и ме взе в обятията си, притискайки ме към себе си. Миг по-късно Брин, Мейсън и Нев застанаха до него в човешкия си облик, с обезумели очи и пребледнели лица.

— Слава Богу, добре си! — прошепна Шей и зарови лице в косата ми. — Досега бягахме из щаба като из някакъв безумен лабиринт, мъчейки се да се изплъзнем на призраците.

— Къде е Ансел? — Брин плачеше. — От целия този дим не можах да надуша миризмата му... Не можах да го открия.

— Не знам къде е — отвърнах, а стомахът ми се сви на топка.

Нима бях изоставила родния си брат на призраците?

— Минавайте през портала — Конър отскубна Шей от мен и го бутна през проблясващата врата. — Трябва да го затворим, преди

останалите призраци да са ни намерили.

— Но... — опита се да протестира Брин, взирайки се в облаците дим за някаква следа от Ансел.

Мейсън и Нев приеха вълчия си образ и заскимтяха, душейки въздуха.

— Това е — изсъска Конър. — Никакво чакане повече.

— Знаех си, че ще ме зарежеш — долетя гласът на Сайлъс откъм черния пушек. — Копеле.

Брат ми се появи, залитайки под тежестта на Книжника, когато бе праметнал през рамо.

— Ансел! — възкликнах, оглеждайки тялото му за наранявания. — Добре ли си?

Той кимна, избягвайки да срещне погледа ми.

— Ранен ли си? — обърна се Конър към Сайлъс.

— Паднах по стълбите, когато те се появиха... Мисля, че си навехнах глезена. За щастие този тук дойде съвсем навреме — отвърна Сайлъс и кимна към Ансел.

— Пренеси го през портала — каза Конър и се извърна, но не можа да скрие облекчението, разляло се по лицето му при появата на Сайлъс. — Тръгваме. Веднага.

Ансел кимна, без да вдига очи от пода, и издърпа Сайлъс през блещукащата врата. Брин се втурна след тях, а ние с Шей, който все така не ме пускаше, ги последвахме. Веднага след нас идваха Мейсън и Нев. Внезапно се разнесе оглушителен трясък, последван от мощен взрив, който ни запрати напред, изтръгвайки ме от прегръдките на Шей. Последното, което видях, преди да изгубя съзнание, бе как телата на приятелите ми потъват в светлината на портала, като сенки, проблясващи на слънцето.

Лежах по гръб и се вирах в мътносивото небе над себе си. Снежинки от пепел се рееха във въздуха, падаха върху кожата ми и се топяха.

Топяха се?

Поех си дълбоко дъх и усетих как в дробовете ми нахлу леденостуден въздух. Ситен снежец продължаваше да се сипе безшумно; тихо шумолене се носеше навсякъде около мен. Спиращата дъха горещина на пламъците я нямаше, нямаше го и задушаваният дим. Обърнах се по корем и приклеках, опитвайки се да разбера къде съм.

Тънки, бледожълти колони се възправяха към небето в прави редици, които сякаш нямаха край — равномерна безконечност, която се губеше в необхватния хоризонт.

Какво, по дяволите... Под ръката си почувствах изсъхнала обвивка, почиваща върху замръзналата земя.

Царевича. Царевични стъбла. Сведох поглед надолу. Пръстта под краката ми бе скована от зимния мраз, но дори под рехавия снежец, който я покриваше, виждах тъмната, плодородна почва. Нива.

Недалеч от себе си чух как някой се мъчи да си поеме дъх. Адна се завъртя на една страна и лицето ѝ се изкриви в гримаса.

— Добре дошли в Айова.

— Къде сме? — попитах и тръснах глава, тъй като ушите ми пищяха.

— В парка на Академията — отвърна Адна.

Шей простена и разтърка корема си.

— Мисля, че се разминах на косъм от това да бъда набучен върху едно царевично стъбло. Защо не сме в самата Академия?

— Не исках да рискувам, в случай че някой ни проследи — каза Адна и се изправи. — Не се бой, не е далеч.

— Хей! — викът на Конър привлече вниманието ми.

Мейсън и Сабин бяха във вълчия си образ и ръмжаха, а Брин, застанала встрани от тях, се опитваше да задържи Ансел, който се

дърпаше от нея.

Нев бе коленичил и с всички сила притискаше към земята нещо, от което Мейсън целият бе настръхнал, готов да се хвърли в атака. Не, не нещо... Някого.

— Какво, по дяволите... — Итън, който все още държеше припадналата Сабин, ги гледаше недоумяващо.

— Кала, какво им става? — попита Конър.

Приблжих се още малко и различих златисти кичури.

„Не може да бъде!“

До ушите ми достигнаха думи, излизащи с усилие от гърлото на онзи, когото Нев бавно душеше.

— М... моля те — давеше се Лоуган. — Т... Тук съм... тук съм... за да... ви... помогна...

— Нев, почакай — сграбчих го за ръката аз. — Какво казва?

— Не ме интересува — изръмжа Нев.

Лоуган започваше да посинява. Взирах се в тях, парализирана от нерешителност. Трудно ми бе да виня Нев заедо искаше да убие Пазителя. Лоуган остана прикован до земята, съпротивлявайки се напразно, докато бавно се задушаваше. С разкривено от ярост лице, Нев го стискаше все по-силно и по-силно.

— Кой е този? — попита Конър, който също се бе приближил.

— Пазител — обясних. — Синът на Ефрон Бейн.

— Какво, по дяволите, прави тук? — Конър примига изумено насреща му. — И как е успял да намери това място?

— Нямам представа.

Лоуган безуспешно се опита да свали ръцете на Нев от гърлото си и погледна към Конър.

— Спасете... ги... — изхриптя той. — Тристан... не... са... мъртви...

— Какво?

Конър се хвърли напред и като избута Нев, се надвеси над Лоуган, стъпил на гърдите му с тежкия си ботуш. Давейки се, младият Пазител си пое дъх и вдигна ръце към насиненото си гърло.

Конър го разтърси.

— Какво каза току-що?

— Искам убежище — закашля се Лоуган. — Ако ме изпратите обратно, те ще ме убият.

— Ние ще се погрижим за това вместо тях — изръмжа Нев, приклекнал наблизо. — Не е нужно да ходиш никъде.

— Защо ни е да даваме убежище на един Пазител? — попитах, взирайки се в лицето на Лоуган.

Нямах му никакво доверие. Той и баща му олицетворяваха всичко ужасно, което се бе случило във Вейл. Именно по тяхна вина Рен...

Мисълта за Рен ми подежда като удар с чук. Бях го изгубила завинаги. А най-лошото бе, че заради моята измяна той бе обречен на живот, управляван напълно от Пазителите. Олюлях се, сълзи изпълниха очите ми. В този миг исках единствено да издера очите на Лоуган, да разкъсам плътта му, за да прогоня смазващата болка.

Шей побърза да се приближи и да ме прегърне, ала с това сякаш наля сол в раната на угризенията ми.

— Недей — казах и се отскубнах.

Итън се взираше в Лоуган с безстрастен поглед.

— Убий го.

Конър кимна и извади меча си.

Адна рязко си пое дъх, когато Лоуган неочаквано избухна в смях:

— Какво двуличие! А аз мислех, че Търсачите са благородни. Глупави, разбира се, но въпреки това — благородни.

— За някой, който всеки момент ще умре, дрънкаш прекалено много — каза Конър и допря острието на меча си до гърлото му.

Лоуган се напрегна, но продължи да се усмихва.

— Имах предвид само, че ако не бяхте приютили друг като мен, всичките ви надежди отдавна да бяха станали на пух и прах, не е ли така?

— За какво говори? — попита Брин, която слушаше внимателно, макар че все още се държеше близо до Ансел.

Брат ми непрекъснато се дърпаше от нея, но тя неотклонно го следваше, мъчейки се да го задържи напук на съпротивата му.

— За баща ми — тихичко отговори Шей. — Говори за баща ми.

— Знаех си, че неслучайно си Избрения — подхвърли Лоуган. — Каква наблюдателност!

— Ти не си Тристан — сопна се Итън.

— Не, но мога да ви помогна да го спасите — рече Лоуган.

— Какво? — Шей се стрелна напред. — Какво искаш да кажеш?

— Онова, което се опитвам да ви кажа, откакто се промъкнах при вас — отвърна Лоуган. — Родителите ти са живи.

— Лъжеш!

Мечът в ръката на Шей започна да трепери.

— Не и когато от това зависи животът ми. Тристан и Сара Доран са живи. Все още можете да ги спасите.

— За какво, по дяволите, дрънка? — изкрещя Нев и застана до Конър. — Няма ли най-сетне да убиеш това копеле! Не мога да го гледам повече.

Мейсън също пристъпи напред, козината по гърба му бе настръхнала.

— Не! — Шей му препречи пътя и отново се обърна към Лоуган. — Какво означава това, че все още можем да ги спасим? Къде са?

Бавна усмивка плъзна по устните на Лоуган.

— Ако искате да научите, първо трябва да ми обещаете, че няма да пострадам.

— Лъже! — изсъска Нев. — Накарайте го да замълчи. Отрежете му езика.

— Почакайте — думите не искаха да излязат от гърлото ми, но не можех да отрека, че Шей има право, поне донякъде. — Ако Лоуган наистина знае нещо за родителите на Шей, най-малкото, което можем да сторим, е да разберем какво.

— Защо не опитаме така — ако не ни кажеш, ще ти отрежа езика? — каза Конър и прибра меча си в ножницата, след като Итън му подхвърли една кама.

Усмивката на Лоуган се изпари.

— Варварин.

— От твоите уста това си е комплимент. Е, какво решаваме?

— Престанете! — Сайлъс се приближи с куцукане и доста поопърлен вид. — Ако действително разполага с информация, ще проведем официален разпит.

— Не помня да съм ти искал мнението — каза Конър.

— Такива са правилата — заяви Сайлъс. — Аника ще побеснее, ако не ги спазиш. А ако това наистина е синът на Ефрон Бейн, той може да се окаже не само полезен източник на информация, но и безценен заложник.

— Многознайкото има право — обади се Итън.

Адна се втурна напред с кама в ръка.

— Изобщо не ме е грижа за тъпите правила! Баща ми и Айзък са мъртви заради Пазителите. Трябва да плати с кръвта си!

Конър отблъсна ръката ѝ в последния момент, когато острието на камата бе вече на сантиметри от бузата на Лоуган.

— Пусни ме! — изпищя Адна, хлипайки.

Лоуган цял трепереше, докато с разширени очи гледаше как Адна размахва двете си ками.

— Кълна се, че разполагам с информация, която ще ви е от полза. Освен това, ако исках да ви навредя, нямаше ли вече да съм призовал призрак?

Никой не му отговори. Колкото и да ми беше неприятно да го призная, всичко, което Лоуган казваше, звучеше логично.

Конър свали крак от гърдите му и той се подпря на лакти, което от своя страна накара Търсача да опре камата си в гърлото му.

— Ако ви разкрия нещо — рече Лоуган, — ще ме заведете ли при Стрелата?

— Стига да преценим, че информацията си заслужава — промърмори Конър, без да изпуска от поглед съпротивляващата се Адна. — Твоите хора вече ни отнеха предостатъчно за един ден. И това е само днес.

— Мога да ви кажа, че сред вас има изменник. Ще ви го предам в знак на добра воля.

Треперенето на Лоугън отстъпи място на усмивчица, от която почувствах, че се вледенявам.

— Изменник? — повтори Конър и прокара тъпата страна на камата по гърлото на Пазителя.

— А как иначе ви открихме според теб? Преследваме ви от години. Да не мислиш, че днес най-случайно ни излезе късметът?

— Някой ви е издал местонахождението на щаба в Денвър — досети се Конър.

— Някой, на когото имате доверие. Някой, когото върнахте от мъртвите.

— Не — изръмжа Шей. — Лъжеш.

И той пристъпи напред, сякаш искаше да ме защити от нещо, от което дори не знаех, че трябва да се страхувам. За какво говореше?

Лоуган се подсмихна.

— Дори твоите сили, Потомъко, няма да са достатъчни, за да я спасят от това.

— Ти, безсърдечно копеле! Престани още сега или ще...

— Какво ще направиш? — попита Лоуган. — Ще ме убиеш, за да прикриеш истината? Може ли думите ми да са престъпление, когато целта им е да предпазят съюзниците ти?

— Какво се опитваш да кажеш, Пазителю? — Конър се наведе над него, притискайки камата си в плътта му. — Търпението ми е на изчерпване.

— Брат й — рече Лоуган, задавян от натиска на острието. — Братът на Кала сключи сделка с баща ми и Лумин.

— Не — прошепнах.

Мейсън изръмжа, риейки пръстта с лапа.

Лоуган не сваляше очи от мен.

— Вярно е. Той ви предаде.

Отчаяно потърсих Ансел с поглед и го открих да трепери, свит зад Брин, която бе приела вълчата си форма и ръмжеше, сякаш за да го защити, ако някой се нахвърли отгоре му. Мейсън изтича до нея и също зае отбранителна позиция.

Господи!

— Трябва да се боите от него много повече, отколкото от мен — изсъска Лоуган.

Конър махна острието на камата си от врата му и ме погледна.

— Кала?

Гърлото ми се бе свило. Извърнах се от Конър и се втурнах към Ансел. Брин оголи зъби насреща ми, ала аз сграбчих брат си за раменете и го разтърсих.

— Ансел, моля те. Трябва да им кажеш истината. Кажи им, че не си го направил!

Лоуган лъжеше. Не може да не лъжеше.

Кръвта се бе отцедила от лицето на Ансел, очите, които срещнаха моите, бяха ужасяващо празни.

— Казаха, че отново ще ме превърнат във вълк.

Брин изскимтя, а Мейсън излая и неспокойно започна да обикаля около Ансел, без да ме изпуска от поглед.

Отстъпих разтреперана назад. Исках да побягна, да се скрия някак от страшната истина. Само че нямаше къде да отида.

Конър поклати глава.

— Най-добре да изясним цялата тази бъркотия с Аника.

— Съгласен съм — рече Итън и намести тялото на Сабин в ръцете си.

Очите му срещнаха моите за миг, ала не можах да разбера дали е ядосан или тъжен.

Откъм лабиринта от царевични стъбла около нас се разнесе остро изсвирване, последвано от още няколко. Въоръжени до зъби Нападатели наизлязоха измежду стъблата и ни обградиха.

Другите от глутницата ми се скупчиха един до друг и заръмжаха срещу новодошлите.

— Почакайте! — извиках и се хвърлих между вълците и приближаващите воители.

За моя изненада Итън застана до мен, все още със Сабин на ръце.

— Долу — Аника излезе от редиците на новодошлите.

Нев, Брин и Мейсън бавно отстъпиха назад, без да свалят очи от воините, настръхнали в очакване да видят какво ще се случи. Ансел се сви зад нас, без да издава звук, сякаш се опитваше да изглежда възможно най-малък и незабележим.

— Благодаря ви — каза Аника.

Погледът ѝ се спря върху Итън и едната ѝ вежда подскочи, ала той още по-силно притисна Сабин към гърдите си. Аника се обърна към Конър и когато проговори, гласът ѝ режеше като нож:

— Какво означава това непланирано посещение? При това — в компанията на Стражи. Имате късмет, че не ви нападнахме в мига, в който се появихте.

Конър не трепна.

— Нямахме друг избор.

— Ще очаквам подробен доклад — Аника издаде неодобрителен звук. — Къде е Монроу?

— Мъртъв е — отвърна Адна. — А Пазителите удариха щаба в Денвър.

— Как? — ахна Аника. — Какво стана?

Конър ме погледна, но не ѝ отговори.

— Братът на алфата се обърна срещу нея — обади се Лоуган и опита да се надигне, но Конър го блъсна обратно на земята.

— Кой си ти? — Аника пристъпи към него.

— Казвам се Лоуган Бейн — той изгледа свирепо Конър. — Тук съм, за да ви предложа помощта си, ако главорезите ви не ме убият преди това.

— Бейн? — повтори Аника. — Пазител?

— Да, Пазител съм. Но се отказах от баща си и останалите като мен. Мястото ми не е там, а тук, сред вас.

— Как ли пък не! — изръмжа Конър.

— Ще допуснете огромна грешка, ако откажете предложението ми — сопна се Лоуган. — Мога да ви дам родителите на Потомъка.

— Тристан и Сара? — Аника коленичи до него. — За твое добро се надявам да казваш истината.

— Това правя.

— Не го слушай — намеси се Адна, отблъсвайки Конър, който се опита да я спре. — Той е Пазител. Аника, баща ми е мъртъв!

— Не може ли да решим по-късно? — Сайлс се приближи до Аника с куцукане. — Не съм сигурен с колко време разполагаме.

Раздърпаният му вид накара Аника да сбърчи чело.

— Какво имаш предвид?

— Аванпостът в Денвър падна. Ето защо се върнахме непредвидено. Ако враговете ни са успели да сложат ръка върху информацията, която държахме там, преди сградата да изгори, ще разберат къде е Академията.

Кръвта бавно се отцеди от лицето на Аника.

— Не.

— Да — каза Сайлс. — Академията трябва да бъде преместена. Още сега.

Търсачите ни караха да бързаме, колкото можем. Ръцете на Лоуган бяха вързани, всяко негово движение се следеше от четиримата Нападатели, които го съпровождаха. Строгийт надзор, под който държаха Пазителя, сигурно би ми вдъхнал увереност, ако не се бяха отнесли по същия начин и с брат ми.

И докато Лоуган вървеше, без дори да се опитва да скрие усмивчицата, която играеше по устните му, Ансел крачеше между въоръжените Нападатели с наведена глава и несигурна стъпка.

— Трябва да спрем това — прошепнах на Шей.

— Знам — отвърна той. — Още щом стигнем в Академията, ще говоря с Аника. Не мисля, че дотогава ще му сторят нещо лошо.

Изгледах го кръвнишки.

— Ансел не го заслужава. И сам видя колко бе съкрушен. Просто не си е давал сметка...

— Знам, Кала — Шей взе ръката ми в своята и с поглед ми каза да понижа глас. — Знам. На твоя страна съм, но преди да можем да ги убедим, че Ансел не представлява заплаха, трябва да разберем какво е станало.

Отскубнах се от него и изтичах при Конър, който вървеше пред нас заедно с Адна.

— Конър, не можеш ли да направиш нещо? — изсъсках. — Ансел не е виновен.

— Не сега — отвърна Конър. — Дори да можех да направя нещо, в момента нямаме никакво време.

Лицето на Адна бе като издялано от камък.

— Адна — започнах, — моля те...

— Конър е прав — рече тя, без да ме погледне. — Сега нямаме време. Трябва да се заемем с това.

При тези думи тя посочи внушителната постройка, която се извисяваше над царевичните ниви. Гледана отвън, Академията бе още по-впечатляваща, отколкото отвътре. Вдлъбнатите, мраморни стени искряха на лъчите на зимното слънце, успели да пробият тежките

облаци. Четири тънки кули се издигаха към небето, разделяйки вълнообразната повърхност на сградата на равни интервали. И четирите етажа бяха покрити с прозорци, от което Академията изглеждаше като изпълнена със светлина.

Не можех да откъсна очи от масивната постройка, която сякаш ставаше по-голяма с всяка наша крачка. Как биха могли да преместят нещо подобно?

Когато влязохме, бяхме посрещнати от още Търсачи. Също като горните етажи, и приземният представляваше дъгообразен коридор, опасващ вътрешния двор, само че тук вратите по него бяха разположени по-далече една от друга.

— Отрядът от Халдис? — попита някаква жена; спомних си, че и тя като Монроу беше от Водачите.

Аника, към която бе отправен въпросът, кимна мрачно.

— Все още не сме сигурни какво е станало. Обаче изгубихме Монроу, а щабът в Денвър е в ръцете на врага. Обявете спешно преместване.

— Не говориш сериозно! — ахна другата жена.

— Напротив — каза Аника. — Върви.

— Но Връзките на Айдис още не са довършили...

— Веднага.

Жената хукна, а Аника започна да раздава заповеди:

— Съобщете в Пиралис и Тордис! Преместването ще започне след петнайсет минути. Всички да заемат постовете си!

Търсачите начаса се разтичаха, а Аника се обърна към Нападателите, охраняващи Лоуган и Ансел:

— Отведете ги в затвора. Ще се занимаем с тях по-късно.

— Не!

Няколко от Нападателите вдигнаха оръжия, когато сграбчих Аника за ръката. Тя обаче поклати глава и те отстъпиха.

— Кала, разбирам, че момчето е твой брат, но докато не си изясним истината, трябва да се отнасяме с него крайно предпазливо.

— Дори ако той е издал местонахождението на аванпоста, сигурна съм, че е бил подлъган. Не знаете какво са му сторили.

Аника се освободи от ръката ми.

— Ще науча, когато му дойде времето, но точно сега не мога да отделя повече време за тревогите ти. Съжалявам.

С тези думи тя кимна на Нападателите и те поведоха брат ми нанякъде.

— Ансел!

Понечих да ги последвам, но Шей ме спря.

— Почакай.

— Отнасят се с него като с пленник! — изкрещях, мъчейки се да се отскубна. — Вината не е негова. Измъчвали са го. Трябва да му помогнем!

— Ще намерим начин. Кълна ти се. Но трябва да покажем на Аника, че може да има доверие на глутницата ти. Това е най-важното в момента — едва тогава ще можем да я накараме да промени мнението си за Ансел.

В това време Аника се бе обърнала към Конър.

— Можеш ли да ми обясниш какво се случи?

— Не съвсем — промърмори той и извади един плик от джоба на якето си. — Обаче Монроу ме помоли да ти дам това, в случай че не се завърне.

Аника грабна плика от ръцете му.

— Тръгнал е на мисия, с мисълта, че няма да се завърне? И как успяхте да намерите младите Стражи? Бях останала с впечатлението, че не знаете къде са.

— Положението не търпеше отлагане, Аника — каза Конър, избягвайки погледа ѝ.

Аника присви очи.

— Да не искаш да ми кажеш, че Монроу е оглавил набег във Вейл без необходимото одобрение?

— Да.

Тя поклати глава.

— А ето че сега той е мъртъв, а Денвър — изгубен.

— Но пък доведохме вълците — намеси се Итън, поглеждайки към неподвижното тяло на Сабин. — Или поне част от тях.

— Да се надяваме, че това ще се окаже достатъчно — тя се извърна, ала не преди да зърна сълзата, търкулнала се по бузата ѝ. — Нуждаехме се от Монроу.

— Знам — гласът на Конър също бе глух.

— Водачите ме очакват — каза Аника. — Ще говорим за това след преместването. Ако успеем.

— Ако успеем? — повторих аз, но Конър не отговори.

— Кала?

Обърнах се и видях Итън, който дори сега държеше припадналата Сабин в прегръдките си.

— Тревожа се, че може да има вътрешни наранявания. Трябва да я заведе при Еликсирите.

— При кого? — попита Шей.

— Нашите лечители — обясни Адна. — Помещават се в Убежището на Айдис.

— Може да се нуждае от кръвта на глутницата — казах и се вгледах в Сабин.

Не кървеше, нито имаше видими наранявания, но понякога най-смъртоносните рани са онези, които не можем да видим.

— Ще отида с тях — обади се Нев, който също се въртеше наоколо. — Ще ѝ дам да пие от мен, ако се наложи.

— Добре.

Брин и Мейсън се приближиха предпазливо. Убедил се най-сетне, че няма да се втурна след Ансел, Шей разхлаби прегръдката си и аз се отдръпнах от него. Знаех, че се опитва да бъде разумен, но не понасях мисълта, че не мога да сторя нищо за брат си.

— А сега какво? — попита Мейсън.

— Сега ще дойдете с нас — отговори Конър.

Внезапно звук като от безброй камбанки изпълни въздуха. Академията запулсира от енергия, звукът бързо се усилваше. Макар и оглушителен, кристалният звън образуваше хипнотизираща мелодия, от която дори стените сякаш трептяха. Изведнъж осъзнах, че те наистина трептят — плетеницата от цветове, покриваща стените на мраморните коридори, се вълнуваше при всяка звънка нота.

Адна се хвърли към стълбите.

— Трябва да заема поста си.

— Какво става? — попита Брин и когато улови ръката ми, усетих, че трепери.

Конър ни поведе след Адна, макар и не тичешком като нея.

— Тъкачите се готвят да преместят Академията.

— Как е възможно? — този път въпросът дойде от Шей.

— Изисква много точна координация — обясни Конър. — Тъкачите отварят врата над сградата.

— К-к-какво правят? — заекнах аз.

Конър обаче не отговори. Бяхме стигнали до четвъртия етаж и там, застанала между онази част, в която се намираха стаите ни, и онази, в която се помещаваше тактическият център на Халдис, заварихме Адна с двете си ками в ръце. Затворила очи, тя стоеше съвършено неподвижно и дишаше бавно и ритмично.

— Адна... — Шей понечи да отиде при нея.

— Шт! — Конър му препречи пътя. — Адна трябва да се съсредоточи.

Огледах се по коридора и на около двацет крачки от Адна зърнах една жена. Обърнах се на другата страна и там, на същото разстояние, видях млад мъж.

— Другите Тъкачи — обясни Конър, проследявайки погледа ми, после отново насочи вниманието си към нас. — Може би ще е по-добре да седнете за онова, което предстои. Усещането може да бъде малко екстремно, когато го преживявате за първи път.

Всички го зяпнахме, но никой не седна.

— Както искате — сви рамене той и се обърна към Адна.

Нов звук изпълни коридора. Нисък и плътен, като звън на огромна камбана, той отекна из Академията и ме прониза до мозъка на костите. Потреперих и Шей ме улови за ръката, а аз преплетох пръстите си с неговите. Звънът се разнесе за втори път и Адна потрепери като мен, без обаче да отвори очи. Третият звън се сля с ехото на предишните два — ниските тонове се бяха наслоили толкова плътно във въздуха, че почти можех да усетя как се разливат по кожата ми.

Когато звънът отекна за четвърти път, Адна се раздвижи. Приведе се изцяло напред, сякаш се покланяше. На двацетина стъпки от нея, другият Тъкач направи същото. Адна повдигна глава и започна да описва вълнообразни движения с двете си ръце, докато тялото ѝ се извиваше грациозно. Нова мелодия се промъкна сред плътния звън, водейки със себе си и цветове. Кристално ясна и весела, тя погали стените като песента на камбанки, разлюлени от вятъра, и ги накара да оживеят — ярките им багри заискриха, хвърляйки безброй дъги по пода и по телата ни.

Движенията на Адна се ускориха, тя подскочаше и се извиваше в онзи танц, който свързвах с отварянето на портали. От двете ѝ страни

другите Тъкачи се въртяха в съвършен синхрон с гъвкавото ѝ тяло. Дишането ѝ се учести, пот обля челото ѝ, ала тя нито веднъж не се поколеба или обърка ритъма. Звънливите ноти около нас се усилваха, докато накрая станаха толкова пронизителни, че трябваше да запуша уши. Многобройните дъги по пода и стените започнаха да хвърлят искри и да избухват като фойерверки. Ярките цветове ставаха все по-ослепителни, подът сякаш се люлееше под краката ми. Паднах на колене, все така запушила ушите си с ръце, и притиснах лице към бедрата си. Почувствах, че Шей ме прегръща, за да ме предпази от оглушителния водопад от звуци и взривовете от светлина.

Усетих докосване на козина и чух изскимтяване, после още едно. Брин и Мейсън се бяха преобразили и сега се гушеха до мен, опитвайки се да пъхнат муцуни под ръцете ми, за да допрат носове до лицето ми. Мелодията беше станала толкова силна, че май нямаше никакво значение дали ушите ми са запушени или не. Боях се, че всеки момент ще закрещя.

И тогава се възцари тишина.

Повдигнах глава и бавно си поех дъх. Силна, непозната миризма изпълни ноздрите ми — смесица от сол, тучна зеленина и... риба? Поех още една глътка въздух — все същият непознат мирис, но този път ми се стори, че долавям и дъх на лимони.

— Добре ли сте? — Конър ни гледаше изпитателно.

Шей се изправи и разкърши рамене.

— Така мисля.

— Нали ви казах, че може да е доста екстремно — ухили се Търсачът.

— Без майтап — Адна се насочи към нас със залитане, сякаш бе пияна, и непохватно се блъсна в Конър, който побърза да я улови.

— Добра работа, хлапе — похвали я той и докосна челото ѝ с устни.

— Благодаря — промълви Адна. — А сега мисля да поспя... поне една седмица.

Мейсън, който междуременно си бе възвърнал човешката форма, се приближи до високите прозорци на външната стена, през които се процеждаше златистоалена светлина. Погледна навън и ахна.

— Това... това океанът ли е?

Двете с Брин също отидохме до прозорците. Докато се вирах в залязващото слънце, усетих как дъхът ми секва. Академията почиваше върху стръмен, терасовиден склон, който се простираше на мили. Под нас се разстилаха грижливо поддържани редици от ниски дървета с криви клони, сред чиито тъмнозелени листа проблясваха слънчевожълти петънца. Лимони.

В далечината, издадено над суровия терен, зърнах малко селище. Други селца бяха накацали по скалите, надвиснали над морето.

Морето. Водите му миеха брега, а залезът придаваше на набраздената му от вълнички повърхност наситен виолетов цвят, осеян тук-там с бледорозово. Съзерцавайки безбрежността, ширнала се пред мен, изведнъж разбрах защо някога хората вярвали, че океанът отвежда до края на света.

Едва когато Шей ме прегърна през раменете, забелязах, че бях започнала да треперя.

— Досега не го бе виждала, нали? — попита той, вирайки се през прозореца.

Поклатих глава, все още вцепенена от преместването и смутена от начина, по който това ново място се докосваше до най-дълбоките кътчета на душата ми.

— Да, това е океанът — каза Адна. — Освен ако не сме се приземили не където трябва.

— Къде сме? — попита Брин.

— Чинкуе Терре^[1] — отвърна Конър и тя сбърчи чело.

— Къде?

— Италия.

[1] Чинкуе Терре (ит. Cinque Terre) — живописна част от италианското крайбрежие. — Бел.прев. ↑

ЧАСТ ТРЕТА

РАЙ

*„Ти ще оставиш всичко, което обичал си
силно:*

*това е стрелата, която лъкът на
изгнанието
първом изстрелва.“*

Данте, „Рай“

— Италия? — възкликна Мейсън, долепил длани до прозореца.

Прекрасно разбирах как се чувства. От тази преграда, която ни разделяше от външния свят, бе трудно да се повярва, че раят, простиращ се отвън, не е просто илюзия.

— Съжалявам — ухили се Конър. — Знам, че царевичните ниви ще ви липсват.

Адна разкърши врат и направи гримаса.

— Не беше никак лесно.

Усмивката на Конър начаса се стопи.

— Добре ли си?

— Да — отвърна тя. — Уморена съм, но иначе съм добре. Ще ни чакат да се съберем в главната зала.

— Искам да видя Ансел — неочаквано заяви Брин. — Не може ли да се уверим, че е добре?

— Добре е — рече Конър. — Преместването протече безупречно. Щом ние сме тук, значи и той е тук. При преместването няма средно положение.

— Но...

— Виж, хлапе, преди да започнем да искаме услуги от Аника, нека първо ѝ попремине малко. Братчето на Кала забърка голяма каша и ще ни трябва време, докато оправим положението.

Погледът, който двамата с Адна си размениха, ме накара да стисна зъби. Изобщо не вярвах, че положението на Ансел може да бъде „оправено“.

„Какво ли ще се случи с брат ми?“

Раменете на Брин увиснаха. Мейсън улови ръката ѝ и ме погледна.

— Всичко ще бъде наред.

Кимнах, макар че с всяка минута все повече се съмнявах в това.

— Ще ви намерим нещо за хапване — каза Адна. — А после ще измислим къде да ви настаним. Сигурна съм, че искате да се поосвежите.

Проследих преценяващия поглед, който тя хвърли на Брин и Мейсън. Права бе — наистина се нуждаеха от „освежаване“. Все още облечени в останките от дрехите, които носеха в нощта на церемонията, и двамата бяха изпоцапани със засъхнала кръв и мръсотия. Прорязва ме остра болка, сякаш някой ме бе ударил в стомаха — окаеният им вид отново ми напомни за всичко, което бяха преживели.

Мълчаливо последвах Конър и Адна, които ни поведоха към стълбите. Щом стигнахме площадката на първия етаж, Адна ахна.

— Вижте!

Когато погледнахме натам, накъдето ни сочеше, Брин и Мейсън също ахнаха. Бяхме спрели точно пред стъклените врати, извеждащи във вътрешния двор. Пространството от другата им страна се преобразяваше пред очите ни — пустата, спяща допреди малко земя, изведнъж бе оживяла от разтварящите се навсякъде листа и багрите на напъпили цветя. Между лехите бълбукаха ручеи.

— Човече! — подсвири Конър. — Връзките наистина действат бързо. Страхотно.

— Винаги е така — отвърна Адна. — Ала всеки път се изумявам.

— Какви са тези Връзки? — попита Мейсън, загледан в пълзящото стъбло, което пред очите му се обви около мраморното стълбище от другата страна на стъклените врати.

— Това е една от специализациите в Академията — обясни Конър. — Излизат най-вече от Айдис и Халдис. Те свързват сградата с местната екосистема.

— Нещо като градинари? — попита Брин.

— Някои от тях наистина се занимават с градините — отвърна Конър и си потърка корема. — Което е добре. Средиземноморският климат означава, че ще похапнем прясна храна. Твърде много кореноплодни трябваше да ядем там, където още е зима. Този регион е известен с лимоните и маслините си, нали така? Май прочетох нещо такова в описанието на това място. Само че това уж било през пролетта. Но като гледам, всичко си расте чудесно и сега.

— Почакай малко — прекъсна го Мейсън. — Как е възможно? Всичко расте неестествено бързо.

— Магията на елементите — обясни Адна. — Айдис и Халдис. Вода и земя. Силата на Връзките прониква дълбоко в земята и достига

корените на растенията и подземните води. По този начин си набавяме вода и геотермална енергия.

— Радвам се да видя, че усилията им имат резултат — каза Конър. — Знам, че не бяха стигнали толкова далеч, колкото е необходимо за преместването.

Мейсън клатеше глава, забелязах, че ръцете му треперят.

— Това не е възможно! Кой е способен на подобно нещо?

— Ние — рече Конър и се извърна от двора. — И като заговорихме за невъзможни неща, кой тук е в състояние да се превръща във вълк?

— Конър е прав — усмихна ми се Шей. — Точно това ме накара да повярвам в цялата тази история.

Мейсън кимна неохотно, но продължи да си мърмори нещо под носа, докато слизахме на приземния етаж.

— Ще ми се Монроу да можеше да види това — въздъхна Адна и като наведе глава, изхлипа тихичко.

— Издръж само и събранието — прошепна й Конър, като я прегърна през раменете. — После ще можем да си поговорим за баща ти.

За разлика от празната трапезария, в която бях влязла предишната вечер, този път мястото беше пълно до пръсване. Мъже и жени крачеха напред-назад на групички, жуженето на разговорите им кънтеше в ушите ми.

— Ето я Тес — каза Конър и потъна в тълпата.

— Коя е Тес? — Брин се притисна до мен.

— Тя е част от техния отряд. Отряда Халдис.

Брин се намръщи.

— Отряда Халдис?

— Не...

Думите сякаш залепнаха за небцето ми. Халдис, Айдис. Откъслечните факти, които бях успяла да науча от разговорите си с Търсачите, далеч не бяха достатъчни, за да отговоря на въпроса й. Все още имаше толкова много, което не знаех за Търсачите, а ето че бях въвлякла глутницата си (или поне онова, което бе останало от нея) в техния свят, без никаква гаранция за бъдещето. Ами ако бях взела грешно решение? Тътенът на многобройните гласове се засилваше, главата ми затуптя.

Когато не ѝ отговорих, Брин сви рамене и последва Мейсън към масата, на която седяха Тес и Конър.

— Кала? — Шей ме наблюдаваше изпитателно.

— Върви — казах и го побутнах след Брин. — Ей сега ще дойда.

Докато той си проправяше път между Търсачите, аз бавно заотстъпвах към коридора и когато стигнах стълбището, се затичах.

Не бях сигурна накъде бягам, знаех само, че не мога да спра. Едва преди седмица бях във Вейл, на път да свържа живота си с Рен и да направя първата стъпка по пътя, предначертан ми от деня, в който се бях родила. Моята съдба. Дали сега изобщо имах някаква съдба? И дали тя бе с Търсачите?

При мисълта за това в гърдите ми се надигна ръмжене. Повече нямаше да бъда пленница. Никому. Бях се подчинявала безпрекословно на Пазителите и ето докъде бях стигнала. Ако Търсачите ми предложеха начин да се опълча срещу бившите си Господари, щях да го приема. Пазителите бяха убили майка ми и подложили на мъчения онези, които обичах. Искях да ми платят. Ала сама щях да реша как да се изправа срещу тях. Вече отговарях за цялата глутница. Трябваше да съм напълно сигурна, а всъщност не бях сигурна в абсолютно нищо.

Бях на другия край на света, с предишния ми живот бе свършено. Уж силните връзки в глутницата ми се бяха разпаднали заради избора, който бях направила. Фей, Дакс и Козет бяха потърсили убежище при Пазителите, вкопчили се бяха в живота, който познаваха, въпреки болката, която той бе донесъл на всички ни. Нито за миг не се съмнявах, че ако Конър не се бе появил, с Дакс щяхме да се бием до смърт. Брат ми се бе превърнал в сянка на самия себе си, дотам, че бе готов да ме предаде, само и само да си възвърне онова, което му беше отнето.

Ала Ансел не бе единственият, чийто живот бе променен до неузнаваемост. Бъдещето на Рен му бе отнето в нощта, в която бях избягала от съюза ни. С глутницата му бе свършено, наследството му беше върнато обратно на Емил, който не само бе повече чудовище, отколкото човек, но и дори не му беше баща. Олюлях се, връхлетяна изневиделица от ужасна истина — бъдещето на Рен му бе отнето много, много отдавна, в мига, когато Емил и Пазителите бяха убили майка му. Животът на онзи, когото ми бяха отредили за партньор, бе съграден върху лъжи, кости и кръв.

Закрих очите си с ръце. Лъжи, кости и кръв. Нима животът, на когото и да е от нас бе построен върху нещо друго? Докато притисках длани към лицето си, студеният метал на пръстена ме опари като електрически удар. Пръстенът, който Рен ми бе подарил. Обещание за онова, което ни предстоеше.

Искам да знаеш, че...

Какво? Какво бе възнамерявал да ми каже Рен? И какво ли го бе възпряло? Колко ли щеше да сподели с мен?

Изведнъж коридорът ми се стори тесен, стените като че ли ме захлупваха. Трябваше да изляза навън, да вдъхна свеж въздух. Завтекох се още по-бързо, оглеждайки се за някакъв изход. Най-сетне зърнах стъклена врата и се втурнах през нея.

Посрещна ме изобилие от солен морски въздух. Превита надве, подпряла ръце на коленете си, аз запрегльщах жадно, сякаш пиех вода. Наситените багри на залеза бяха отстъпили място на приглушена лавандуловосива дрезгавина. Дори във вечерния сумрак, халката от бяло злато около пръста ми блещукаше, улавяше угасващите лъчи и ги запращаше в лицето ми. Подигравателно, непоносимо.

Напомня ми на косата ти.

Даже и в този миг един сребристобял кичур бе паднал над рамото ми, полюшвайки се, когато се изправих. Дворът бе огромен. Там, където довчера земята пустееше нерадостно, сега имаше тучна зеленина, насищаща въздуха със свежото си ухание.

Отчаяно се втурнах към най-близкия парник, дишайки на пресекулки. Нямаше значение какво ще е, важното бе само да е остро. Блъснах вратата и се запрепъвах покрай саксиите с млади стръкчета. Мирис на тор от гниеци растения изпълваше влажния въздух, сладникав и натрапчив. Открих онова, което търсех, върху една маса в дъното на оранжерията.

Сграбчих градинарските ножици с дясната си ръка, а с другата улових основата на дебелината си плитка. Не спрях да режа, докато преплетените кичури коса не останаха в пръстите ми. Погледах ги за миг, а после ги захвърлих, сякаш държах отровна змия. Дишането ми се успокои, на главата ми изведнъж стана леко и свободно. Върнах ножиците на мястото им и излязох от парника.

Когато отново се озовах на двора, видях, че е започнало да ръми. Ситни пръски докосваха лицето ми, като спомен за отдавна паднали

дъждовни капки, по-скоро влажна мъгла, отколкото истински дъжд. Топъл нощен въздух милваше кожата ми. Поех към центъра на градината. Пътеката ме отведе до стена от грижливо подрязан жив плет, от другата страна, на който, откъснато от външния свят и потънало в тишина, открих сърцето на парка. Стъпала се спускаха към цветни лехи, покрай които се издигаха отрупани с цвят овошки. В средата на малкия площад имаше каменен фонтан, състоящ се от четири статуи. Те бяха причудлива групичка — жена с рицарски доспехи, мъж в монашески одежди, дете с пергаментови свитъци в ръце, както и още една жена, облечена в простичка рокля и стиснала отсечена клонка. Водата, която се събираше в малкия басейн в краката им, отрязваше сребристите облаци, плуващи по небето.

Бавно тръгнах покрай фонтана, докосвайки с пръсти повърхността на водата. Разходката из усамотената градина би трябвало да ми вдъхне покой, ала единственото, което усещах, бе бурята, бушуваща в главата ми. Зарових пръсти в косата си и се сепнах, почувствала кичурите да свършват над раменете ми.

— Добро скривалище.

Обърнах се рязко и видях Шей да се задава по пътеката, водеща към фонтана. Стиснах зъби и загледах как се приближава, неподвижна като четирите каменни статуи.

— Тихо, усамотено — продължи той, а погледът му пробяга по цветните лехи, потънали в сенките на живия плет. — Достатъчно страшно, за да накара повечето хора да стоят далеч от него през нощта, но не и прекалено злоещо.

Тъгълчетата на устните му се извиха в усмивка.

— Не мога да му дам отлична оценка само защото тази нощ няма луна.

Той направи крачка към мен.

— Благодаря — в гласа ми се прокраднаха предупредителни нотки. — Как ме откри?

Той прокара пръсти през косата си и ме погледна позасрамено.

— Последвах миризмата ти.

— Разбира се — обърнах му гръб и се отдалечих от фонтана, потъвайки в сенките на градината. — Върви си.

— Не — той изтича пред мен и ми препречи пътя.

— Не се шегувам, Шей.

— Нито пък аз. Не мисля, че точно сега трябва да бъдеш сама.

— Не ти решаваш.

Той се пресегна и отметна бледорусите кичури, които падаха покрай лицето ми.

— Плитката ти я няма, а? — той се усмихна, играейки си с косата ми. — Харесва ми. Много ти отива така.

Усмивката му се стопи, когато не отговорих.

— Не е нужно да го правиш сама — прошепна той.

— Но аз съм сама — отвърнах и почувствах огромна празнина в гърдите си.

— Знаеш, че не е вярно.

Поех си рязко дъх и стиснах юмруци.

— Каж ми кое е вярно тогава.

— Обичаше го, нали? — Шей не откъсваше очи от моите.

— Да.

Думата увисна между нас, безцеремонна в своята истинност. Цялата треперех, но не можех да си поема дъх, за да се успокоя.

Шей направи още една крачка към мен. Когато проговори, гласът му бе нисък, ала решителен.

— Но не така, както обичаш мен.

Олюлях се, сякаш ми бе ударил шамар.

— Кала — промълви той и посегна към рамото ми. — Не бива да обвиняваш себе си. Нищо от това, което стори, нито чувствата, които изпитваш, не са отговорни за избора на Рен.

Отдръпнах се от протегнатата му ръка.

— Престани. Не искам да говоря за това. Просто не мога.

— Права си — меко каза той. — Сега не е време за разговори.

Всичко стана толкова бързо, че дори не разбрах как се озовах в обятията му. Стиснах го за раменете, а ноктите ми потънаха дълбоко в кожата му. Той обаче не ме пусна и вместо това ме притисна още поплътно до себе си.

Изръмжах и опитах да се отскубна, но Шей ме държеше толкова здраво, че усещах биенето на сърцето му до моето. Ситният дъждец се сля със сълзите ми и устните на Шей проследиха дирята им. Вкопчих се отчаяно в него, а той зашепна тихи, успокояващи думи, без да престава да ме целува.

Вдигнах лице едва когато бурята на тъгата ми отмина. Шей улови долната ми устна между зъбите си и аз се отдадох на целувката толкова пламенно, че той не успя да запази равновесие и падна. Когато найсетне спряхме да се търкаляме по пътеката, аз се озовах под него и, едва успяла да си поема дъх, отново го целунах, докато трескаво разкопчавах ризата му. Шей изръмжа гърлено и с едно движение свали ризата от раменете си, а аз зарових пръсти в косата му, влажна от ситния дъжд.

Устните му се плъзнаха по шията ми. Чувах плиткото си, накъсано дишане, излизащо на пресекулки. Нощният въздух, в който сладкото ухание на напъпили рози се смесваше със соления дъх на морето, нахлу между полуотворените ми устни.

Устните на Шей милваха голата кожа на корема ми и за миг се зачудих какво бе станало с ризата ми. И с кожените ми панталони.

После обаче целувката му се спусна още по-ниско и пропъди всяка мисъл за липсващите ми дрехи.

Сребристите облаци над нас се разтвориха като дантелени завеси, полюшвани от вятъра, и лунните лъчи ни обвиха като паяжина. Нощното небе се проясни и бледата светлина, заблещукала в градината, очерта тялото на Шей, надвесено над моето. Устните му проследиха линиите на лицето ми, бедрата му се притиснаха в моите и ние се вплетохме един в друг. Чувствах всеки удар на сърцето му и усетих, че започвам да треперя, когато дълбоко в мен нещо се надигна и ме изпълни с копнеж, който само той можеше да задоволи. Когато Шей отново ме целуна, желанието едва не ме прекърши. Той се отдръпна лекичко и ме погледна. Не каза нищо, ала въпросът се четеше в очите му.

— Да — промълвих и с целувката си отговорих на неизречения въпрос.

Клъц, клъц, клъц.

Свила устни, Брин съсредоточено въртеше ножицата.

— Сериозно ти казвам, Кал, ако си искала да се подстрижеш, трябваше просто да ме помолиш. Всичко си оплескала.

Загледах се в кичурите коса, които бавно падаха по земята. Не беше лесно да стигна дотук. Бях успяла да се освободя от прегръдките на Шей, без той да ме усети и незабелязано да се измъкна от стаята му.

Не че съжалявах, задето бях прекарала нощта с него, но не знаех какво ще ми донесе утрото, а вече бях достатъчно замаяна от случилото се през последните двацет и четири часа. Трябваше да остана сама поне за малко, преди да съм в състояние да говоря с Шей за онова, което се бе разиграло в градината тази нощ. Както и в стаята му.

Споменът разпали огън дълбоко в мен и ме накара да потръпна.

— Кала, кълна се, че няма да те порежа — каза Брин през стиснати зъби. — Ще стоиш ли мирно?

— Извинявай.

Гонена по петите от чувство за вина, аз тръгнах да търся останалите от глутницата и ги открих там, където ги бях оставила. Посрещна ме дъх на цитруси и прясно опечен хляб, от който коремът ми закъркори. Тази сутрин трапезарията беше пълна, макар и не така претъпкана, както в нощта, когато избягах от събранието. Търсачи непрекъснато влизаха и излизаха, някои си вземаха кроасани, лапваха няколко зърна грозде и отиваха да си вършат работата, докато други сядаха, за да изпият чаша кафе на някоя от многобройните маси.

Нев, Брин, Адна, Конър, Сайлъс, Тес и Сабин (която като че ли се бе възстановила напълно) се бяха настанили на същата маса, около която Търсачите се бяха събрали на кафе преди две вечери. Веднага забелязах, че Итън и Мейсън ги няма. Докато се приближавах бавно, си помислих, че липсва още някой... и сърцето ми се сви, когато осъзнах, че несъзнателно се бях опитала да откроя Монроу.

Присъединих се към тях, готова да измисля някакво оправдание за отсъствието си и да отговоря на всичките им въпроси за това как се бях съюзила с Търсачите.

Появата ми обаче сложи край на разговора им и ги потопи в мълчание. Адна сбърчи чело и като сви рамене, насочи вниманието си към купата с плодове и сметана пред себе си. Сайлъс клатеше глава напред-назад, сякаш в опит да разбере какво у мен бе различно. Тес бе достатъчно мила, за да ми се усмихне за поздрав, ала не каза нищо. Устните на Нев потръпваха, сякаш в гърдите му напираше смях, който той се мъчеше да сдържи.

След като изтърпях около пет минути от това, Брин кимна на Сабин и се изправи. Двете ме изтикаха от трапезарията и ме завлякоха в стаята ми. Оттогава Брин се опитваше да оправи пораженията, които бях нанесла на косата си.

Сабин изцъка с език и застана пред мен, така че да може по-добре да огледа творението на Брин.

— Изобщо не го правиш както трябва. Ще стане накриво.

— Защо не се заемеш ти? — сопна се Брин.

— С удоволствие — Сабин посегна към ножицата.

— Я почакайте — намесих се аз и толкова рязко се изпънах, че Брин бе принудена да дръпне трескаво ръка, за да не ме прободат ножицата. — Сериозно ли говориш, Сабин? Искаш да ме подстрижеш?

Намръщих се насреща ѝ — изобщо не бях сигурна, че ѝ имам доверие да ми направи прическа, която да ми отива.

— Ще ми бъде приятно, Кала. Винаги аз подстригвам Козет.

За миг очите ѝ помрачняха, но после отново се усмихна.

— О, Козет има страхотна коса — грейна Брин. — Трябва да дадеш на Сабин да довърши, Кал. Аз идея си нямам какво правя. Много ме бива в оформянето на прически, но в подстригването никаква ме няма.

Преглътнах с усилие, но все пак кимнах — след като Сабин щеше да бъде наша съюзница, трябваше да забравя старата ни вражда.

Брин въздъхна облекчено и ѝ връчи ножицата.

В този миг някой се прокашля зад нас и ние се обърнахме към вратата.

— Тъъ, здравейте — Шей разроши косата си и ни погледна с такъв вид, сякаш всеки миг щеше да побегне.

— Здравсти, Шей — каза Брин, без да успее да прикрие напълно хихикането си, докато местеше поглед между нас двамата.

Сабин му кимна, след което насочи вниманието си към главата ми.

— Какво става? — Шей пристъпи нерешително в стаята, сякаш все още не бе съвсем сигурен доколко бе безопасно да е тук.

— Опитваме се да оправим прическата на Кала. Тя здравата я беше оплескала — обясни Брин и нави няколко от отрязаните ми кичури около пръста си. — Какво всъщност използва?

— Градинарски ножици — отвърнах, без да вдигам очи от пода. Не трябваше да си тръгвам от стаята на Шей, преди да съм поговорила с него. Сега нещата между нас бяха крайно неловки и нямах представа как да ги оправя.

— Нищо чудно, че изглежда толкова ужасно — промърмори Сабин.

— Аз пък мисля, че й отива — възрази Шей и направи още една крачка към нас.

Сабин се изсмя.

— Според теб Кала ще изглежда добре дори ако хване проказа.

Изчервих се, а Брин се изкиска.

Шей се усмихна смутено и отново се прокашля.

— Кал, надявах се да поговорим.

Прехапах устни, но и този път не вдигнах очи.

— Добре, но сега съм малко заета.

— Да, да, разбирам. Е, аз ще бъда в стаята си.

— Добре.

Той напъха ръце в джобовете си, но поне се въздържа да не си тръгне на бегом.

Брин се разсмя.

— Мисля, че го уплашихме.

— Стаята си е страшничка — подхвърли Сабин, без да престава да върти умело ножицата. — Сигурно му е трудно да свикне.

Едва се сдържах да стоя неподвижно.

— Да свикне с какво?

— С това, че е новият алфа. Рен си отиде, сега е негов ред. Не е лесно за преглъщане. Той е вълк едва от няколко седмици, не е свикнал с това като нас.

— Какво?! — възкликнахме двете с Брин в един глас.

— Кала, престани да се въртиш. Така или ще те порежа, или ще ти съсипя косата — каза Сабин най-спокойно.

Сграбчих я за китката, но тя продължи да ме гледа невъзмутимо.

— За какво говориш, Сабин? — попитах бавно.

Ъгълчетата на устните ѝ подскочиха, сякаш тя единствена бе посветена в някаква ужасно забавна шега.

— Ама ти сериозно ли? Наистина ли не знаеш?

Сбърчих чело и се обърнах към Брин, чието объркване бързо отстъпваше място на изумление.

Усмивката на Сабин стана още по-широка.

— Виждаш ли, Брин знае.

Брин кимна.

— Права си... разбира се, че си права. Не мога да повярвам, че не забелязах...

Тя ме погледна и бузите ѝ порозовяха виновно.

— Просто винаги съм си мислела, че ще бъде Рен.

— Но... как?

Не можех да повярвам, че съм принудена да задам този умолителен въпрос на Сабин.

— Всъщност е съвсем просто — Сабин освободи ръката си от безчувствените ми пръсти и отново се зае с подстригването. — Всички знаем, че алфите не могат да бъдат, по липса на по-добра дума, издигани. Те се раждат. Шей винаги е бил алфа, само че не беше вълк. Когато ти го превърна в такъв, това автоматично го направи претендент.

Сабин имаше право. Алфите не можеха да бъдат издигани от редиците на обикновените вълци. Това бе и една от причините, поради която решението на проблема със Стражите, който Пазителите във Вейл бяха измислили, нямаше да сработи. Не можех обаче да разбера къде е мястото на Шей във всичко това.

Брин се плесна по челото.

— Ама че съм глупачка!

— Е, значи и аз трябва да съм глупачка, защото все още не разбирам нищо — сопнах се рязко.

— Не разбираш, защото си алфа, Кал — усмихна ми се тя съчувствено. — Винаги си усещала Шей като равен, нали? Говорите на

едно ниво, той никога не отстъпва, когато го предизвикаш, нали?

Замислено задъвках долната си устна.

— Май предполагам, че е така, понеже е човек. Че не е наясно с нещата, защото не е един от нас.

— Не — обясни Сабин. — То е защото е алфа.

Брин преплете пръсти в моите.

— Рен от самото начало го смяташе за съперник. Очевидно и той го е усетил.

— И е бил прав — каза Сабин, прокарвайки пръсти през косата ми, за да види дали е равна. — Ти избра Шей.

— Какво? — Този път ножицата наистина ме поряза. — Ау!

— Не подскачай така — Сабин наклони главата ми на една страна. — Няма кръв. Все още не съм свършила с подстригването.

— Не съм избрала Шей — настоях, опипвайки болезненото място. — Просто му спасих живота.

— Нямах предвид жертвоприношението — поясни Сабин. — Говорех за тази нощ.

Незнайно как успях да не се нанижа на ножицата, но за сметка на това с всичка сила сграбчих облегалките на стола.

— Тази нощ? — прошепнах хрипливо.

— Сабин! — Брин я изрита по кокалчето. — Недей.

— Не я съдя — рече Сабин. — Тя е в правото си. Шей е алфа, което означава, че е претендент. А с неговото тяло аз също не бих го изхвърлила от леглото си.

— Сабин! — извика Брин и ме изгледа стреснато, но аз бях прекалено шокирана, за да се разгневя.

Лицето ми пламна.

— Откъде...

— Миришеш на него — подсмихна се Сабин. — Това е другото — той мирише страхотно, нали? А какъв вкус има?

Брин се извърна, но когато чух сподавения ѝ смях, разбрах, че е било, за да скрие усмивката си от мен.

— Стига, Сабин. Престани.

— Но аз си взех душ!

Идеше ми да се свия на кълбо и да умра.

Сабин се изкикоти:

— Това не помага.

Хвърлих кос поглед към Брин и видях, че се опитва да изтрие глупавата усмивка от лицето си.

— Не че ти миришеш лошо, Кал — каза тя в очевиден опит да ме накара да се почувствам по-добре. — Но Сабин е права. Шей наистина ухае хубаво. Като градина.

— Господи! — не се сдържах и скрих лице в ръцете си.

— Ако останеш така, няма да мога да направя нищо с косата ти — изкиска се Сабин.

— Добре — поех си дълбоко дъх и се изправих. — Давай да приключваме. И никакви приказки за тази нощ.

— Наистина ли? — разочарованието в гласа на Брин ме накара да оголя зъби насреща ѝ.

— Кала, опитвам се да ти кажа, че най-вероятно си постъпила правилно — Сабин се зае с косата около лицето ми. — Рен сгреши. Ако наистина те искаше, трябваше да дойде с нас. Трябваше да е тук, за да се бори за теб.

Сведох поглед към ръцете си, смутена от паренето в очите ми.

— Кала.

Гласът на Сабин ме накара да вдигна глава и да срещна погледа ѝ в огледалото.

— Не се обвинявай за Рен. Всички знаем, че държиш на него. Той направи своя избор. Всички го сторихме.

Взирах се в нея и в собственото си отражение. Бледоруса коса обгръщаше лицето ми на меки пластове, които изтъняваха от скулите надолу и се спускаха до раменете ми. Долната ми устна потрепери.

— Направила си ме красива.

— Не съм сторила почти нищо — Сабин остави ножицата настрана и изтупа косъмчетата от раменете ми. — Това си си ти.

Отворих уста, но вместо думи, от гърлото ми излезе единствено задавен хлип.

— Господи, Кала, недей да цивриш. Нали уж си алфа — измърмори Сабин, но после стисна рамото ми и тихо излезе от стаята, оставяйки ме да плача в прегръдките на Брин.

Най-сетне тя ме пусна и ми донесе кърпичка.

— На Сабин кога ѝ присадиха нов характер? — попитах. — Готова съм да се закълна, че току-що беше мила. Донякъде.

— Наистина е мила — Брин се усмихна печално. — Когато те затворят зад решетките с някого, неизбежно научаваш доста за него. Сабин невинаги е била кучката, за която я смятахме. Просто е била озлобена. Наистина озлобена. Нещата, които е трябвало да... — Брин потръпна. — Има предостатъчно причини да е сърдита на света.

Брин беше права. От всички млади Стражи, Сабин бе имала най-тежък живот, а ето че аз бях тази, която плачеше. Издухах си носа и погледнах Брин.

— Сигурно ме смяташ за жалка.

— Ни най-малко. Всички преживяхме много. Пък и ако бях на твоето място, щях да постъпя по същия начин.

— Благодаря. Макар че не съм сигурна как можеш да го кажеш. Та ти не знаеш какво се случи.

— Конър ни разказа — рече Брин. — А Сайлъс през цялото време го прекъсваше, опитвайки се да ни обясни историята. Доста е странен, а?

— Аха — отвърнах. — И какво точно научихте от Конър?

— Е, ясно е, че не може да ни каже какво чувстваш. Но не беше трудно да се досетим. Обясни ни кой е Шей и защо е толкова важен.

— Спомена ли нещо за съюзничество? — попитах, тъй като вече се тревожех, че може да са изоставили плановете за съюз между Търсачи и Стражи.

Брин кимна.

— Изглежда, че можем да научим много от тях.

Това вече беше нещо ново.

— Като например? — попитах и изхвърлих смачканата кърпичка в кошчето.

— Бойни умения, магия. Истинската ни история — Брин прекоси стаята, клатейки глава. — Все още ми е трудно да повярвам. Толкова много лъжи.

— Знам.

— С всичките им магически умения ми се щеше Търсачите да могат да направят нещо за Ансел.

Брин отиде до прозореца и се загледа в ширналото се навън море, което сега бе тюркоазеносиньо под яркото утринно слънце.

— И на мен.

— Отнасят се добре с него — Брин прокара пръсти по дантелените завеси. — Не е в килия, а в обикновена стая.

— Била си при него?

Чувството ми за вина се засили. Защо все още не бях отишла да видя брат си?

— Двамата с Мейсън се редуваме да стоим при него — отвърна Брин и когато се обърна към мен, по лицето ѝ сякаш премина сянка. — Само че не проронва и дума, когато съм там. Мейсън казва, че и с него е така.

— Наистина ли?

Брин поклати глава.

— Може би му трябва малко време — предположих, макар че стомахът ми се сви.

— Може би — каза Брин, ала после потрепери. — Кала, боя се, че ще го изгубим.

— Кълна се, че няма да допусна Търсачите да му сторят зло — в думите ми се промъкна ръмжене.

Брин потърка ръце, сякаш ѝ бе студено.

— Не от тях се боя.

Буцата в стомаха ми се превърна в нож, който ме проряза.

— Едва го разпознах — прошепна тя. — Затворил се е дълбоко в себе си. Дори не съм сигурна, че иска да живее. Така си е изподрал ръцете, че целите са в кръв.

— Ще му помогнем — успях да кажа през свито гърло. — Ще му помогнем да се оправи.

Брин кимна и изтри потеклите по бузите ѝ сълзи.

— Искаш ли да го видиш? И без това е време да сменя Мейсън. Става доста кисел, ако не се храни през два часа.

— Това важи за всяко момче на неговата възраст — усмихнах се аз и я хванах за ръка. — Да вървим при Ансел.

По устните на Брин плъзна лукава усмивка.

— Ама ти наистина ли няма да споделиш нищо за тази нощ?

— Не — отсякох, ала по моите устни също играеше усмивка.

Светът ми бе в хаос, но с Брин до мен, всичко бе някак по-лесно.

Не бяхме направили и няколко крачки, когато тя спря и ме погледна.

— Какво има?

— Нищо — Брин улови и другата ми ръка в своята и я стисна. — Просто... Сабин е права.

— За кое? — попитах, мъчейки се да разгадая изражението ѝ — не изглеждаше разстроена, само любопитна.

— За Шей. Той е новият ни алфа и трябва да бъде част от глутницата.

— О!

Размърдах се неловко. Макар и да не бях против идеята Шей да бъде моят партньор алфа, все още се нуждаех от време, за да свикна с нея.

— Ще бъде добре, ако го доведеш — продължи Брин. — Елате заедно — двамата алфи. Така ще покажете на Ансел, че нещата се променят. Че той... че ние все още имаме бъдеще.

Кимнах. Дали знанието, че светът, който му бе отнел толкова много, вече няма власт над нас, щеше да помогне на Ансел? Той открай време вярваше, че любовта е на първо място. Може би ако видеше, че съм с Шей, по свой избор и по своя воля, щеше да се съвземе?

— Добре — кимнах отново. — Ще отида да го намеря.

— Чудесно!

Брин ме прегърна и аз долепих лице до гъстите ѝ къдрици, припомняйки си колко точно уханието ѝ отразяваше характера ѝ — сладко и леко пикантно, като смесица от карамел и канела. Ухание, което те караше да се чувстваш като у дома, където и да си.

Брин затича по коридора, а аз отидох до стаята на Шей и почуках на вратата.

Не получих отговор и почуках отново. Може би беше заспал.

— Няма го.

Обърнах се и видях Адна да се приближава.

— Къде е?

— Аника го накара да отиде в тактическата зала на Халдис заедно с всички Водачи — обясни Адна и кимна по посока на залата. — Разработват стратегия как да вземат Тордис.

— Защо не ми казаха? — сбърчих чело аз.

— И това обсъждат. Като се има предвид съмнителното положение на брат ти, някои от отрядите изразиха съмнение доколко е

разумно да вземем със себе си и Стражи, когато отидем да го приберем.

Не знаех дали съм слисана, ядосана или и двете.

— Планират мисия без наше участие?

— Претеглят възможностите — отвърна Адна и по устните ѝ пробяга усмивка. — Което е добре дошло за нас.

— За нас? — повторих, леко обезпокоена от пламъка, лумнал в очите ѝ.

— Нуждая се от помощта ти за една друга мисия — каза тя и докосна камите на кръста си. — Тайна мисия.

Усетих как косъмчетата по тила ми настръхват.

— Каква?

Адна сви устни, така че те заприличаха на тънка черта, прорязваща лицето ѝ.

— Отиваме да спасим брат ми.

За миг изпитах чувството, че подът е пропаднал под краката ми и се сгромолясам. Олюлях се и Адна ме сграбчи за ръката.

— Кала? Добре ли си?

Тръснах глава, мъчейки се да потуша пожара, който сякаш лумна в главата ми.

— Чу ли какво казах? — попита тя, повеждайки ме нанякъде.

Аз кимнах.

— Брат ти?

— Да.

— Имаш предвид Рен? — едва успях да изрека името му на глас, толкова трудно ми беше. — Не говориш сериозно. Това означава да се върнем във Вейл!

Адна запуши устата ми с ръка.

— Не тук.

Трябваше да прехапя език, за да спра напирещите в гърдите ми въпроси. Адна продължи да ме води нанякъде. Подминахме моята стая, после още няколко, докато най-сетне тя отключи една врата и ме издърпа вътре.

Макар като архитектура да бяха напълно еднакви, стаята, в която се озовах, едва ли би могла да изглежда по-различно от моята. Спалнята, в която ме бяха настанили, имаше типичния безличен вид на стая за гости, приятна и лишена от каквото и да било излъчване.

Тази на Адна обаче бе същинска експлозия от цветове — стените грееха във виолетово, черно и алено, а върху леглото бе метната пищна кадифена покривка, която стигаше чак до пода. Адна завъртя копчето на една уредба и мощният звук, който ме връхлетя, накара ярките стени да се разлюлеят пред очите ми.

— Харесваш ли „The Raveonettes“^[1]? — попита тя и още повече усили музиката.

Кимнах, а пулсът ми затуптя в ритъм с ефирните гласове, които се лееха около мен.

Адна се тръшна върху леглото.

— Извинявай за това, но не мога да рискувам някой да ни чуе. Не че по принцип слушам музика по-тихо.

— Няма проблем.

— Седни — подкани ме тя и махна към леглото.

Бях прекалено нервна, за да седя, но все пак се приближих и се заиграх с кадифената покривка.

— Значи Конър ти е казал?

Адна поклати глава и като повдигна купчината възглавници на леглото, ми показа един плик.

— Баща ми ми каза — поправи ме тя и извади писмото отвътре.

— Монроу ти е написал писмо?

Не можех да откъсна поглед от сгънатите листове в ръката ѝ. Бяха няколко и аз се запитах какво точно ѝ бе разказал. Колко ли тайни от миналото бе излял върху тези листове?

Адна се засмя и примига няколко пъти, за да прогони сълзите си.

— Според Конър баща ми прекрасно знаел, че никога няма да му позволя да ме хване натясно за задушевен разговор. Научих се да ги избягвам, откакто мама...

Погледът ѝ се насочи към нощното шкафче и когато го проследих, видях, че там бе подпряна снимка на жена с червеникаворуса коса и кехлибарени очи. Тя бе обгърнала раменете на слабо като върлина момиче, което се бе ухилило до ушите — Адна като по-малка.

Адна потупа с пръст по листовете в ръката си.

— Очевидно тя ги е събрала. Майката на Рен, имам предвид. Корин. След като умряла, татко бил на път съвсем да затъне, но мама му помогнала да се съвземе. А после съм се появила аз.

Гледах я, без да знам какво да кажа. Тя се излегна по гръб, притиснала писмото до гърдите си.

— Именно заради мен татко не се опитал да измъкне Рен от Пазителите — продължи тя, като се взираше в тавана. — Не искал да рискува двете с мама да го изгубим. Смятал, че вече е причинил достатъчно страдания. Ала никога не могъл да го преживее. Отчаяно копнеел да си върне Рен. Всичко е тук.

И тя разлисти страниците.

— Сигурна съм, че е така — отвърнах. — Но не го виня, че е искал да те предпази. Рен не е знаел истината. Все още не я знае. И

досега смята Емил за свой баща.

— Именно — заяви Адна. — Точно затова трябва да се върнем.

— Дори не съм сигурна дали би искал да се върнем за него — казах, припомняйки си как ме бе блъснал в стената. — Може би предпочита да остане. Като другите.

— Наистина ли го вярваш?

Не й отговорих. Не бях в състояние. Истината бе, че не знам. Щеше ми се да вярвам, че Рен би могъл да бъде спасен, но бях виждала на какво са способни Пазителите, когато решат да прекършат някой Страж. Собственият ми брат едва не бе погубил всички ни, подведен от някогашните ни господари. Можеше ли Рен да повярва на нещо различно от лъжите, които му бяха наприказвали за неговото минало?

Струваше ми се, че вместо вътрешности, в тялото ми има гънеци се змии.

Адна не сваляше пронизващ поглед от мен.

— Трябва да опитаме.

Рязко си поех дъх.

— Но как бихме могли? Предишния път едва не загинахме.

Тя се надигна и седна, преметнала крака през ръба на леглото.

— Точно затова сега ще се получи. Този път със сигурност няма да ни очакват. Пък и нали ще се опитаме единствено да намерим Рен.

— Но как...

— След като го открием, аз ще отворя вътрешен портал, също като предишния път. Вземаме го с нас, връщаме се обратно и толкова — изрече тя на един дъх, с пламнали очи.

— Как точно ще го открием?

Адна се прокашля и наведе поглед.

— Ъъъ. Не можех да не забележа... Ами... Пръстена, който носиш...

— Пръстена ми?

Неволно вдигнах ръце към гърдите си, прикривайки халката с другата си ръка.

— Била си му обещана, нали? — попита Адна, все така приковала поглед в земята. — Той ли ти го подари?

— Да, но...

Исках да ѝ обясня, че пръстените не са част от церемонията по съюза. Че Рен ми го подари по свое желание, защото се опитваше... Какво всъщност се опитваше да направи? Да ми каже, че ме обича? Да ме увери, че не иска съюзът ни да бъде просто безпрекословно подчинение на чужди заповеди? Мислите ми сякаш ме запратиха в стената, оставяйки ме без дъх, и аз не довърших.

Адна обаче не забеляза нищо.

— Значи можем да го използваме, за да открием Рен.

Наложих си да не обръщам внимание на лудешкото биене на сърцето си и да се съсредоточа върху думите на Адна.

— Пръстенът е в състояние да го открие?

— Ако Рен ти го е подарил, между тях има връзка, която мога да използвам, за да разбера къде се намира.

— Как е възможно?

— Представи си невидима нишка, свързваща пръстена ти с Вейл — усмихна се тя. — Трябва само да я проследим и тя ще ни отведе при Рен. И тогава ще отворя портала.

— Наистина ли действа?

— Точно така намерихме и Шей.

— О!

Дланите ми бяха започнали да се потят.

— Знам, че рискът е голям, Кала. Но от всичко, което видях досега, както и от начина, по който Шей подскача само като чуе името му, съм убедена, че държиш на Рен. Сигурна съм, че не искаш да го изоставиш там.

— Така е — едва успях да прошепна в отговор.

Адна се изправи, заровила пръсти в дългата си, махагонова коса.

— Той ми е брат, но всъщност не го познавам. Не го правя за себе си, а за баща ми.

И като отдели последния лист от писмото, тя ми го подаде.

Върху бялата повърхност бяха написани само две думи: „Спаси го.“

Усетих, че очите ми парят, листът в ръката ми затрепери. Вдигнах поглед към Адна.

— Трябва да го направя, Кала — каза тя. — Ще ми помогнеш ли?

Сега вече цялата треперех, но въпреки това кимнах.

Адна въздъхна шумно и се отпусна.

— Слава Богу!

— Кой друг? — попитах и й върнах листа. Не можех да го гледам повече, да усещам как тези самотни думи сякаш се взират в мен, прогаряйки дупка в сърцето ми.

— Никой — сбърчи чело Адна. — Само аз и ти.

— Мислиш ли, че ще се справим?

Изгледите не бяха добри, дори и с чужда помощ.

— Никой няма да ни позволи да го направим — каза Адна. — Само да го споменем пред когото и да било и ще ни сложат под денонощно наблюдение.

— Какво ще кажеш за някой от глутницата ми?

— Не. Разполагаме със съвсем малко време. Трябва да действаме веднага. Не можем да си позволим да изгубим дори минута в набиране на съюзници.

— Веднага? — повторих, усетила как косъмчетата по тила ми настръхват.

— Имам предвид още днес — обясни тя. — Така де, тази вечер. Обратно във Вейл.

— Но това е истинска лудост! — не можах да сдържа възклицанието си аз.

— Там несъмнено цари голям безпорядък, а и Пазителите вероятно все още се занимават с Денвър — леденото спокойствие, с което Адна изрече тези думи, ме накара да зяпна. — Можем да се промъкнем и да избягаме незабелязано, навярно по-лесно, отколкото в който и да било друг момент.

Отворих уста, за да кажа нещо, но после се отказах. Е, добре, в думите й имаше логика. Безразсъдна логика, но все пак...

— Не може ли да вземем поне Конър?

Щях да се чувствам по-добре, ако заедно с нас имаше още един воин, а Конър вече знаеше за Рен, пък и обикновено подкрепяше Адна почти във всичко.

Тя потръпна.

— В никакъв случай. Той е последният, когото искам да моля за помощ.

Страхът ме накара да избухна.

— Какво всъщност става между вас двамата?

Адна направи една-две крачки назад.

— Какво искаш да кажеш?

— Половината време се заяждате, но започвам да си мисля, че през другата половина сигурно се целувате тайничко някъде.

Адна се изчерви, после пребледня и най-накрая ми обърна гръб.

— Между мен и Конър няма нищо.

— Той обаче се държи сякаш има — не отстъпвах аз.

Когато Адна отново ме погледна, в очите ѝ се бе появил стоманен блясък.

— Кала, ти се появи тук по средата на представлението. За да разбереш какво е положението с Конър, трябва да знаеш цялата история.

— Е, защо не ми разкажеш първото действие тогава?

Тя сви рамене и разсеяно започна да разглежда дисковете си.

— Бях на единайсет, когато майка ми умря.

Рязко изпънах рамене, без да знам какво да отговоря. Не знаех как да реагирам. Само допреди миг се закачах с нея, а ето че сега говорехме за мъртви майки.

Адна продължи:

— Конър се присъедини към отряда Халдис точно след като тя загина.

Приближих се до нея.

— Адна, съжалявам. Не е нужно да ми обясняваш.

Тя не ми обърна внимание и продължи да си играе с уредбата, превъртайки няколко песни.

— Беше едва на шестнайсет. Не беше прекалено млад за току-що назначен Нападател, но беше най-близко до мен по години. Той ми помогна да преживея най-тежкото. Изобщо не ме оставяше на мира. Непрекъснато се закачаше с мен. По онова време изживях особено непохватна фаза, не знаех къде да си дяна нито ръцете, нито краката. На Конър не му омръзваше да се заяжда с мен, но аз имах нужда от това. То ми помагаше да не мисля за майка си. Не ми даваше и минута спокойствие.

Лицето ѝ се изопна.

— По онова време и една минута спокойствие щеше да ме убие.

Най-различни чувства пробягваха като сенки по лицето ѝ. Тя затвори очи и се усмихна.

— Нощем се промъкваше в стаята ми и ми разказваше разни абсурдни историйки за Академията, докато не заспях и това удържаше мрака, надвиснал над мен. Не знам дали бих понесла да остана сама нощем. Той бе най-добрият ми приятел, чак докато не дойдох да уча в Академията.

— Трябваше ли да се върнеш в Денвър за назначението си?

— Не — отвърна тя, без да ме поглежда. — Сама поисках така. В Академията се обучавах за Тъкач, ала никога не съм искала да бъда другаде, освен в Денвър. Отрядът Халдис открай време е моето семейство. Мястото ми е при тях.

Тя наведе глава и тъмната коса закри лицето ѝ. Миг по-късно се засмя — отново бе станала онази Адна, която познавах.

— Първото, което Конър каза, след като се завърна от няколкомесечен престой в аванпоста, беше: „Виждам, че вече имаш гърди. Поздравления. Надявам се, че знаеш как да ги използваш.“

— Да не искаш да ми кажеш, че това е неговата представа за приятелство?

Адна повдигна едната си вежда:

— Нали не мислиш, че се е опитвал да ме сваля сериозно?

— Е, предполагам, че не.

Сигурно бе права, но нещо в начина, по който Конър се шегуваше с Адна, бе различно от обичайните закачки, които го бях чувала да подхвърля на други момичета.

— Именно. На Конър да говори така си му е в кръвта — тя се усмихна, ала в гласа ѝ се долавяха притеснени нотки. — Не че Сайлс не влоши нещата.

— Как?

— Изгубих един бас и той ме накара да целуна Конър — обясни Адна, а по бузите ѝ плъзна руменина. — Което определено наля масло в огъня.

Тя разкърши рамене, сякаш несъзнателно се готвеше да отвърне на някакво предизвикателство.

Дръзката ѝ поза ме накара да се усмихна.

— Защо му е било на Сайлс да те кара да целуваш Конър?

Адна се изсмя мрачно.

— Защото Сайлс е блестящ учен, но изобщо няма въображение. Самият той ненавижда Конър и не може да си представи нищо по-

ужасно от това да е принуден да го целуне. Ето защо поиска от мен да направя точно това.

— Разбирам — казах, впила изпитателен поглед в лицето ѝ. — Е, целуна ли го?

— Да.

— И?

Адна се извърна и започна да търси някаква песен в албума, който беше пуснала, така че не можех да видя лицето ѝ. Песента тръгна, но тя продължи да мълчи, поклащайки се в такт с музиката.

— И нищо. Конър няма да дойде с нас — каза тя най-сетне и протегна ръка. — Е, ще ми дадеш ли пръстена или не?

Стиснах зъби, но все пак свалих халката и ѝ я подадох. Внезапно почувствах ръката си някак странно гола. Сплетох пръсти, опитвайки се да не обръщам внимание на празнотата, от която ме болеше до мозъка на костите.

Адна откачи една кама от кръста си и допря връхчето ѝ до пръстена, а после затвори очи и задиша бавно и дълбоко. Напълно неподвижна, аз я гледах, затаила дъх. Въздухът около нея като че ли се сгъсти и започна да блещука, сякаш някой я бе посипал със златен прашец.

Много бавно тя отдръпна камата от пръстена и от връхчето му се проточи нещо тънко. Една-единствена ефирна златна нишка.

Адна отвори очи и се усмихна.

— Готово.

Дъхът, който бях затаявала толкова дълго, излезе шумно от гърдите ми и тя ме погледна.

— Всичко е наред, Кала. Знам какво правя. Тези нишки отварят прозорец — няма да можем да минем през него, но ще видим какво има от другата страна. Ето как ще открием Рен.

Кимнах, но краката ми трепереха.

— Ами ако не е сам?

— Точно затова ще го направим по този начин — каза тя и ми върна пръстена. — Нишката ще ни отведе при него и ще имаме достатъчно време да преценим дали се намира някъде, откъдето можем да го измъкнем или е по-добре да почакаме. Става ли?

— Става.

Изпитах облекчение, когато разбрах, че не възнамерява да се изправим сами срещу цяла глутница Стражи.

Тя вдигна ръка и започна да описва бавни кръгове. Златната нишка постепенно се удължаваше, навивайки се на тънка спирала пред нея.

— Искаш ли да гледаш?

Приблжих се още мъничко и надзърнах над рамото ѝ. Спиралата проблясваше, а в далечината другият край на нишката бавно се удължаваше. Постепенно започнах да виждам фигури, смътни и нефокусирани. Имах чувството, че се носим във въздуха, твърде бързо, за да различа какво има под нас. Присвих очи и още по-настойчиво се завзирах в спиралата, която пулсираше от светлина. Стори ми се, че виждам дърво, после стръмен склон. Очертанията на сграда. Изведнъж спиралата потрепери и златистата светлина се разсея, разкривайки планинско било, покрито с високи борови дървета, наред които имаше сечище.

— Разпознаваш ли нещо? — попита Адна.

Кимнах, макар да ми се струваше, че се вкаменявам.

— Тук е — каза Адна, взирайки се в спиралата, — но не знам дали е сам. Като се има предвид, че във Вейл е посред нощ, всички там сигурно спят.

— Сам е — прошепнах.

— Сигурна ли си? — тя ме погледна и сбърчи чело. — Ако си, още сега ще отворя портал.

Не бях в състояние да откъсна очи от прозореца, изтъкан от нишката на Адна. Прозорец, който отвеждаше при Рен.

— Сигурна съм.

След като минахме пред портала, който Адна бе изтъкала, тя го затвори и се обърна към мен.

— Какво е това място?

Без сиянието на магическата врата, сребърната луна над нас хвърляше съвсем малко светлина върху сечището. Недостроени сгради оформяха полукръг около глуха улица, застлана с павета, в средата на която имаше фонтан. Излетите основи сега не бяха нищо друго, освен грозни, зеещи ями, от които стърчаха греди. Ето какво бе останало от глутницата Халдис — скелети на къщи, жалки останки от живот, който никога нямаше да бъде изживян.

Струваше ми се, че някой е натъпкал цяла шепа памук в гърлото ми. Трябваше да се прокашлям няколко пъти, преди да съм в състояние да проговоря.

— Това е мястото, където щеше да живее глутницата. Трябваше да се пренесем тук след съюза.

— Сериозно? — очите на Адна се разшириха. — О!

Прехапах устни и кимнах.

— Как мислиш, къде е той? — попита тя, взирайки се в смълчания, изоставен строеж.

Вдигнах ръка и посочих постройката, издигаща се на върха на неголямо възвишение — единствената завършена сграда.

— Там.

— Сигурна ли си?

— Това щеше да е нашата къща — отвърнах, неспособна да срещна погледа ѝ.

— Господи! — Адна ме прегърна през раменете. — Кала, аз... не знаех.

— Няма нищо — рекох, макар изобщо да не се чувствах толкова уверена, колкото се опитвах да звуча. — Няма да има никой друг. Мястото е изоставено. Глутницата, за която беше построено, вече не съществува.

— Добре. Как искаш да го направим?

Погледнах я изумено.

— Нямаш план?

— Планът ми бе да открия брат си. Ето че го сторих. Край.

— Но нали трябва да го убедим да дойде с нас!

Цяло чудо бе, че успях да шепна, като се има предвид колко бързо ме обземаше паника.

— Точно затова те помолих да дойдеш с мен — заяви тя, взирайки се в запустялото място. — Каж ми, че не бях права!

Оголих зъби насреща ѝ, но се отказах да споря и отново се обърнах към къщата, издигаща се на около петдесетина метра от нас.

— Но ако все пак искаш план — бавно започна Адна, — бих ти предложила да поговориш с него. Извикай, ако си в опасност. Или пък надай вой. Както ти е по-лесно.

— Много ти благодаря — процедих и я изгледах мрачно.

Адна скръсти ръце на гърдите си.

— На драго сърце бих дошла с теб, но Рен не ме познава. Ти си тази, на която държи и която би могла да го разубеди, ако действително вярва на Пазителите. Ти и никой друг, Кала.

— Знам.

Постепенно започвах да осъзнавам къде се намирам, чувствах го с цялото си същество, като мъчителна болка, спотаила се дълбоко в костите ми. Това беше единственият ми шанс да поправа злото, причинено от бягството ми. Ако изобщо беше възможно.

Студеният зимен въздух ме обгръщаше като наметало, просмукваше се под кожата ми и се разливаше по тялото ми, опитвайки се да потуши искриците надежда, мъждукащи в мен. За краткото време, което бях прекарала с Търсачите, бях научила истинската цена на Войната на магьосниците. Жертвите ѝ вече не бяха безименни и непознати: Лидия, Корин, Монроу, майка ми, дори Ансел — тяхната смърт и загубата, понесена от брат ми, тежаха на плещите ми като котва, заплашваща да ме повлече към дъното на океан от страх и угризения.

Мястото тънеше в мъртвешка тишина. Развалините от предишния ми живот хвърляха над него безформени, гротескни сенки. Те не представляваха истинска опасност — просто останки от миналото, болезнени спомени, които полепваха като паяжини по мен.

Надежда имаше и тя гореше по-ярко от звездите, осеяли небето в пустата нощ. Корин и Монроу си бяха отишли. Пожертвали бяха всичко за своя син. А той бе тук. За тях може и да бе твърде късно, но Рен все още можеше да бъде спасен. И само аз бях в състояние да го сторя.

Става въпрос единствено за любов.

Той бе там. Сам. Чакаше ме в къща, където единствено призраците на нашето минало бяха добре дошли.

Взирайки се в развалините на живота, който можех да имам, осъзнах, че *не* ставаше въпрос за любов, Шей или Търсачите. Ставаше въпрос за саможертва... и изкупление, за загуба, която можеше да придобие ново значение.

Надежда. Втори шанс. Рен можеше да ни помогне да спечелим тази война. Заедно щяхме да се погрижим пролятата кръв, всичката тъга и болка да не са били напразно. Знаех, че не мога да го изоставя

отново. Нито днес, нито когато и да било. Дори това да означаваше да пожертвам себе си.

[1] „The Raveonettes“ — датско рок-дуо. — Бел.прев. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.